PHILIP K. DICK

PALMER ELDRITCH'İN 3 STİGMATASI

BİLİM-KURGU DİZİSİ

6.45

VINI
VINI
VINI

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Bilim Kurgu Dizisi - 18
P. K. Dick – Palmer Eldritch'in Üç Stigmatası
© ALTIKIRKBEŞ YAYIN
©1964, Philip K. Dick, All rights reserved
©1992, Laura Coelho, Christopher Dick, Isa Hackett
1.baskı: Haziran 2013

Genel Yayın Yönetmenleri
Kaan Çaydamlı, Şenol Erdoğan
Kapak Tasarımı
Erol Egemen
Baskı
Çınar Matbaacılık ve Yay. San. Tic. Ltd. Şti Yüzyıl Mahallesi
Matbaacılar Caddesi Ata Han 34/5 Bağcılar İstanbul
Telefon: 0212/ 628 9600 Sertifika No: **12683**

Kadıköy'ün yağmurlu ve puslu
günlerinde hazırlanan bu kitap sizi uçurumdan aşağı
atabilecek güce sahip olabilir. Herhangi bir
yerde ve özellikle izinsiz olarak iktibas edildiğinde
Kadıköy'ün o bilinen, serin ve rutubetli lâneti,
yıllar boyunca bunu yapanı takip eder, saçları
dökülür, rüyasında sürekli olarak Kadıköy
sokaklarından akın akın geçerek yıllık
intiharlarını gerçekleştirmeye giden
lemur sürüleri görür
ve derin bir yalnızlığa gömülür.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
Sertifika no: **17613**
Çaydamlı Basın Yayın Dağ. Reklam Org. Ve Film Yapım San. Tic. Ltd.
Şti. Caferağa Mahallesi Kadife Sokak 22/4 Kadıköy İstanbul
Sertifika No: 17613
Telefon: 0216/ 418 0413
E-mail: altikirkbespublishing@gmail.com
E-satış: www.645dukkan.com

Palmer Eldritch'in Üç Stigmatası

P. K. Dick

Türkçesi: Gönca Gülbey

ALTIKIRKBEŞ YAYIN
kadıköy, 2013

Neticede söylemeye çalıştığım, hepimiz sadece tozdan yaratıldık. Kabul etmek lazım; bu çok uzun ömürlü bir şey değil ve bunu aklımızda tutmamız gerekiyor. Ama düşününce bile, yani tamam kötü bir başlangıç oldu ama, o kadar da kötü gitmiyoruz. Yani ben şahsen karşı karşıya kaldığımız bu berbat duruma rağmen işin üstesinden gelebileceğimize inanıyorum. Beni anlıyor musunuz?

-LeoBulero'nun Mars'tan döndükten hemen sonra P. P. Layouts Şirketi, Moda Öncesi Danışmanlarına, ofis içi sesli kayıt cihazından yolladığı mesajdan bir kısım-

BİR

Uyandığında başı anormal derecede ağrıyan Barney Mayerson kendini tanımadığı elektronik bir binanın tanımadığı yatak odasında buldu. Yanında yatak örtüsünü çıplak, pürüzsüz omuzlarına kadar çekmiş, tanımadığı bir kız yatıyordu. Hafifçe nefes alıp veren kızın birbirine karışmış saçları, pamuk beyazıydı.

Kendi kendine "bahse girerim, işe geç kaldım," dedi, yataktan çıktı ve gözleri kapalı halde sendeleyerek ayakta durmaya çalışırken, mide bulantısını bastırmaya uğraştı. Bildiği tek şey ofisine arabayla en az birkaç saat uzaklıkta olduğuydu; belki de Birleşik Devletler'de bile değildi. Ama Yeryüzündeydi; sendelemesine sebep olan yerçekimi aşina olduğu, normal bir şeydi.

Ve orada, yan odada, kanepenin yanında ona tanıdık gelen bir çanta vardı, bu psikiyatrisi Dr.Smile'ın içinde durduğu çantaydı.

Çıplak ayak odaya girip çantanın yanına oturdu; çantayı açtı, düğmelere bastı ve Dr.Smile'ı açtı. Göstergeler çalışmaya başladı ve mekanizmadan uğultular yükseldi. Barney makineye, "Neredeyim?" diye sordu. "Ve New York'tan ne kadar uzaktayım?" Esas mevzu buydu. O sırada mutfak duvarına asılı olan saati gördü; sabah

yedi buçuktu. Hiç de geç değildi.

Dr. Smile'ın taşınabilir uzantısı olan mekanizma, Barney'in New York'taki dairesinin bodrumunda duran bilgisayara bir iletişim cihazı ile bağlıydı. Renown[33] adlı mekanizma, cılız bir sesle, "Aa, Bay Bayerson," dedi.

"Mayerson," diye düzeltti Barney, bir taraftan da titreyen parmaklarıyla saçlarını düzeltiyordu. "Dün geceyle ilgili ne hatırlıyorsun?" Etrafta gördüğü boş burbon şişelerine, limonlara, soda şişelerine ve mutfak tezgâhında duran buz kutusuna giderek artan bir hoşnutsuzlukla baktı. "Bu kız kim?"

"Yataktaki kız Bayan Rondinella Fugate. Kendisinin de size söylediği gibi, ona Roni demenizi istiyor," dedi Dr. Smile.

İsim belli belirsiz tanıdık gelmişti ve tuhaf bir biçimde Barney'e tüm bunlar işiyle ilgili bir durummuş gibi geliyordu. Çantaya bakarak, "Dinle," dedi ama o sırada yatak odasından sesler geldi ve Barney aceleyle Dr.Smile'ı kapatıp, ayağa kalktı. Üzerinde sadece iç çamaşırı olduğu için utandı; kendini odada duran uygunsuz bir şey gibi hissetti.

"Kalktın mı?"dedi kız uykulu bir sesle ve yatakta debelenerek, doğruldu. Sonra da geçip, adamın karşısına oturdu; Barney, kızın büyük, güzel gözlerine baktı ve onun epeyce hoş olduğuna karar verdi. "Saat kaç ve kahveyi koydun

mu?"

Barney aceleyle mutfağa girdi ve ocağı yumruklayarak çalıştırdı; ocak, kahve için su kaynatmaya başlamıştı. O sırada bir kapı sesi geldi; kız banyoya girmişti. Su akmaya başladı. Roni duş alıyordu.

Barney oturma odasına dönüp, Dr. Smile'ı yeniden açtı. "Bu kızın P. P. Layouts ile ilişkisi ne?" diye sordu.

"Bayan Fugate sizin yeni asistanınız; Çin Halk Cumhuriyet'inden dün geldi. Orada P. P. Layouts'un Moda-Öncesi danışmanı olarak çalışıyordu. Ancak, Bayan Fugate, her ne kadar yetenekli biri olsa da, son derece tecrübesiz, Bay Bulero da onun kısa bir süre sizin asistanlığınızı yapmasına karar verdi, "sizin altınızda," asistanlık yapmasına diyecektim ama olanları düşünecek olursak, bu kelime yanlış anla-"

"Harika," dedi Barney. Yatak odasına girdi, kıyafetlerini buldu. Yere atılmışlardı ki bunu yapan şüphesiz kendisiydi- ağır ağır giyindi; hâlâ berbat hissediyordu, kendini tamamen bırakıp, kusmamak için çabaladı. "Doğru," dedi Dr.Smile'a, gömleğinin düğmelerini ilikleyerek, oturma odasına dönerken. "Bayan Fugate ile ilgili Cuma günü gelen notu hatırlıyorum. Yeteneğinde istikrarsızmış. ABD'nin savaş fotoğrafları...düşünebiliyor musun, kız bunun Çin'de sıkı bir hit olacağı tahmininde bulunmuş,"dedi

gülerek.

Banyo kapısı açıldı; Barney, Roni'yi şöyle bir gördü; kız, pembe, plastiğimsi ve tertemizdi; kendini kuruluyordu. "Bana mı seslendin canım?" dedi.

"Hayır," dedi Barney. "Doktorumla konuşuyordum."

"Herkes hata yapar,"dedi Dr. Smile, durumu önemsemediğini belli eden bir sesle.

"O ve ben, nasıl oldu da--" dedi Barney, yatak odasını işaret ederek, "bu kadar kısa zamanda."

"Kimya," dedi Dr. Smile.

"Hadi ama."

"İkinizde gelecekte yaşanma ihtimali en yüksek olan şeyleri görebiliyorsunuz. Önünde sonunda birbirinize tutulacağınızı ve aranızda cinsel bir şeyler geçeceğini öngördünüz ve birkaç içkinin ardından "ne diye bekleyelim ki?" dediniz. Hayat kısa, sanat-" Çanta konuşmayı kesti çünkü Roni Fugate banyodan çıkıp oturma odasına girdi ve çıplak halde Barney'in önünden geçip, yatak odasına doğru devam etti. Kızın dar, uzun bir vücudu vardı, "arka tarafı gerçekten muhteşem," diye düşündü Barney, ayrıca, ufak, dik göğüsleri vardı ve meme uçları onlara uygun birer pembe bezelyeden daha büyük değildi. Hayır, "pembe inci," diye aklından geçenleri düzeltti Barney.

"Dün gece sana soracaktım," dedi Roni Fu-

gate, "Neden bir psikiyatriste danışıyorsun? Ve bir de Tanrı aşkına, onu her gittiğin yere yanında götürüyorsun; bir kez kendi haline bıraktığını görmedim- ve şeye kadar da açıktı--" Kız tek kaşını kaldırıp, sorgulayan gözlerle ona baktı.

"En azından o zaman kapattım," dedi Barney.

"Sence ben güzel miyim?" Kız ayak parmaklarının üzerinde yükselip, gerindi ve ardından Barney'in şaşkın bakışlarına rağmen hoplayıp, zıplayarak bir takım hareketler yapmaya başladı, göğüsleri sallanıyordu.

"Kesinlikle öylesin," diye mırıldandı şaşkınlık içerisindeki Barney.

"Her sabah bu *BM Weapons Wing* egzersizlerini yapmasam, bir ton kilo alırdım. Gidip kahve koyar mısın, canım?"

"Sen gerçekten P. P. Layouts'taki yeni asistanım mısın?" dedi Barney.

"Elbette, ne yani, hatırlamıyor musun? Ama sanırım sende geleceği görme konusunda en usta olanların çoğu gibisin; geleceği o kadar iyi görüyorsun ki geçmişe dair anımsadıkların bulanık. Dün geceyle ilgili hatırladıkların tam olarak ne?" Kız egzersize ara vermiş, hızlı hızlı nefes alıyordu.

"Oh," dedi Barney belli, belirsiz. "Sanırım her şeyi."

"Dinle. Yanında bir psikiyatrist gezdirmenin

tek sebebi görevlendirme çağrısı alman olabilir. Doğru mu?"

Barney bir süre durup, ardından başını "evet," anlamında salladı. İşte bunu hatırlıyordu. Aşina olduğu uzun mavi-yeşil zarf bir hafta önce gelmişti; gelecek Çarşamba Bronx'daki BM askeri hastanesinde zihinsel kontrolü yapılacaktı.

"Yardımı oldu mu? O-" Kız, başıyla çantayı işaret emişti. "- - o seni yeterince hasta etti mi?"

Dr.Smile'ın taşınabilir uzantısına bakan Barney, "Ettin mi?"diye sordu.

"Ne yazık ki hâlâ oldukça tutarlısınız, Bay Mayerson; Freud ölçeğiyle on birim strese dayanabilecek durumdasınız. Üzgünüm. Ama hâlâ birkaç günümüz var; daha yeni başladık."

Yatak odasına giren Roni Fugate iç çamaşırını aldı ve ayağını içine soktu. "Bir düşün," dedi sorgulayan bir tavırla, "Eğer görev çağrısı aldınsa Bay Mayerson ve eğer kolonilere gönderilirsen...belki de kendimi senin yerinde bulurum." Kız harikulade görünen dişlerini göstererek, gülümsedi.

Bu can sıkıcı bir olasılıktı. Ve Barney'in geleceği görme yetisi de ona bu konuda yardımcı olmuyordu: sonuç, *neden-sonuç* ilişkisi ile dengeli olarak havada salınıyordu.

"Sen benim işimle başa çıkamazsın," dedi Barney. "Çin'de bile üstesinden gelemedin, hem de iklim koşullarını düşünecek olursan, orada-

ki kısmen daha basit bir durum." Ama kız bir gün bunu başarabilirdi; bunu hiç zorlamadan öngörebiliyordu. Kız gençti ve doğuştan gelen bir yeteneği vardı, yapması gereken tek şey, Barney mesleğin en iyisi olmasına rağmen, aradaki birkaç senelik tecrübe farkını kapatmaktı. Durum üzerine kafa yormak tamamen ayılmasını sağladı. Başka bir koloniye gönderilme ihtimali epeyce yüksekti, ayrıca gönderilmese bile, Roni Fugate pekâlâ da herkesin istediği, güzelim işini elinden alabilirdi. Bu işi alabilmek için on üç senesini vermiş, amacına oldukça ağır adımlarla ulaşmıştı.

Bulduğu çözüm de pek acayip olmuştu doğrusu: kadınla yatmak. Bu çözüme nasıl ulaştığını gerçekten merak ediyordu.

Çantanın üzerine eğilip, kısık sesle, "Her şey bu kadar berbatken ben nasıl oldu da-" dedi.

"Ben yanıtlayabilirim,"dedi Roni Fugate yatak odasından seslenerek; dar, açık yeşil bir ceket giymiş, aynanın karşısında düğmelerini iliklivordu. "Dün gece, beşinci burbonu devirdikten sonra, dedin ki-" Kızın gözleri parlıyordu. "Dediğin şey biraz kabacaydı. Şöyle dedin, "bükemediğin eli öpeceksin," ama korkarım, kullandığın fiil, 'öpmek,' fiili değildi."

"Hımm,"dedi Barney ve kendine kahve koymak için mutfağa gitti. Neyse, en azından New York'tan uzakta değildi, yani eğer Bayan Fugate,

P. P. Layouts'un çalışanlarından biriyse iş yerine arabayla gidebilecek bir mesafede olmaları lazımdı. Birlikte gidebilirlerdi. Müthiş doğrusu. Acaba iş verenleri Leo Bulero bu durumu bilse, onaylar mıydı? Çalışanların birbirleriyle yatmaları ile ilgili resmi bir şirket politikası var mıydı acaba? Başka her konuda vardı mesela...gerçi tüm vaktini Antartika'nın tatil köylerinde ya da Almanya'nın E-Terapi kliniklerinde geçiren bir adamın, kendisinin paçayı sıyırmış olduğu her mevzuda nasıl kural koyabildiğini anlamak mümkün değildi.

Kendi kendine, "Bir gün ben de New York'un 80 derece sıcağından yırtıp, Leo Bulero gibi yaşayacağım," dedi.

O sırada yer sarsılmaya başladı; binanın soğutma sistemi çalışıyordu. Gün başlamıştı.

Mutfak penceresinden, diğer binaların ardında belirmeye başlayan düşman güneşi görebiliyordu; gözlerini kapadı. Evet, anlaşıldı, yine gayet sıcak bir gün olacaktı, muhtemelen derece 20 Wagner'e kadar çıkacaktı. Bunu anlayabilmek için geleceği görebilmeye gerek yoktu.

* * *

New Jersey, Marilyn Monroe banliyösündeki binanın can sıkıcı ölçüde yüksek 492.katında, Richard Hnatt oturmuş, kayıtsızca kahvaltı ediyor ve yine kayıtsızca, görüntülü sabah gazete-

sinde bir önceki güne dair verilen hava sendromu haberlerine göz atıyordu.

Ana buzdağı Ol'Skintop, son yirmi dört saat içerisinde 4.62 Grables daha geriye çekilmişti. Ve New York'ta gündüz ısısı, bir önceki güne göre 1.46 Wagner daha artmıştı. Okyanuslar buharlaştığı için nem de 16 Selkirks daha yükselmişti. Anlaşıldı her şey biraz daha ısınıp, nemlenmişti; doğanın tören alayı ilerlemeye devam ediyordu, iyi de neye doğru? Hnatt gazeteyi kenara itti ve gün doğmadan önce bırakılmış olan postayı aldı... Postacılar gün ışığına çıkmayı bırakalı epeyce zaman oluyordu.

Gözüne ilk takılan apartmandakileri eşit ölçüde kazıklayan faturaydı; elektronik daire 492'ye geçen aydan tam olarak on buçuk skin borcu vardı- Nisan ayında dörtte üç oranında zam gelmişti. Kendi kendine "bir gün hava o kadar sıcak olacak ki, bu daireyi erimekten kurtarmanın yolu kalmayacak," dedi. Binanın soğutma sisteminde yaşanan anlık bir bozulmadan dolayı uzun çalar koleksiyonunun nasıl eridiğini hatırlıyordu. Artık demir oksit kasetler alıyordu; ne de olsa onlar erimiyordu. Sistem bozulduğu anda binadaki tüm muhabbet kuşları ve atmacalar ölmüştü. Ve komşusunun kaplumbağası da haşlanmıştı. Tabii bunlar gün içerisinde olmuştu ve binadaki herkes- en azından erkekler- işteydiler. Ancak o sırada binada olan ev hanımları, en düşük yü-

zeyaltı ısısını görmüş ve ölüm anının geldiğini düşünmüşlerdi (bunu ona Emily'nin söylediğini hatırlıyordu). Demek ki o günün gelmesi için bir yüzyıl daha geçmesine gerek yoktu, demek ki Caltech bilgisayarının öngörüleri hatalıydı... Elbette öyle değildi; sadece N.Y'nin kamu görevlilerinin yaptığı bir hataydı. Robot işçiler hemen gelip, sistemi tamir etmişlerdi.

Karısı oturma odasında üzerinde mavi iş önlüğü, bir seramik parçasına vernik atıyordu; kadının dili hafiften dışarı sarkmış, gözleri ışıl ışıl parlıyordu... Fırçayı ustalıkla hareket ettiriyordu ve Hnatt, kadının elindekinin iyi bir iş olacağını daha şimdiden görebiliyordu. Emily'nin bu hali ona bugün halletmesi gereken işi hatırlattı; hiç hoşuna gitmeyen şu iş!

Asabi bir tavırla, "Belki de ona gitmeden önce biraz beklesek daha iyi," dedi.

Emily başını işinden kaldırmadan, "ona göstermek için şu anda elimizde olandan daha iyisini bulamayız,"dedi.

"Ya hayır derse?"

"Devam ederiz. Ne bekliyordun yani? Eski kocam bu yeni seramiklerin pazarda önünde sonunda nasıl bir başarı yakalayacaklarını göremiyor- ya da göremeyecek diye vaz mı geçeceğiz yani?"

"Onu tanıyan sensin, ben değilim," dedi Richard Hnatt. "İntikamcı bir tip değil mi? Kin

gütmüyor herhalde?" Gerçi Emily'nin eski kocası ne diye kin güdecekti ki? Kimsenin ona bir zararı dokunmamıştı; boşanmayı isteyen oydu, ya da en azından Emily'nin anlattıklarından öyle anlamıştı.

Barney Mayerson hakkında sürekli bir şeyler duyup, adamla hiç tanışmamış olması tuhaftı; hiç doğrudan temasları olmamıştı. Ama artık durum değişecekti çünkü bu sabah saat dokuzda randevuları vardı, adamın P. P. Layouts'daki ofisinde. Mayerson'ın elbette üstünlüğü olacaktı; götürdükleri seramiklere şöyle bir bakıp, başını sallayabilirdi. Hayır, muhtemelen şöyle diyecekti, "P. P. Layouts bunların hiç birini minyatürleştirmeyecektir. Geleceği görebilme becerime, gelecekte neyin tutup, neyin tutmayacağını bilme yeteneğime güvenin, bunlar bir işe yaramaz." Ve kesinlikle gidebilecek başka bir yeri olmayan Richard Hnatt, kolunun altında seramiklerle ofisten çıkacaktı.

Dışarıya bakınca, ısının daha şimdiden insanın dayanabileceğinin çok üstüne çıktığını anladı ve canı sıkıldı. Saat sekiz buçuktu ve çıkması gerekiyordu; ayağa kalktı ve güneş kaskıyla, herkesin kullanmak zorunda olduğu soğutucu ünitesini almak için koridordaki dolaba yöneldi; kanun gereği, dışarı çıkan herkesin sırtına gece oluncaya kadar soğutucu ünitesini bağlaması gerekiyordu.

"Hoşça kal," dedi karısına, ön kapıda durakla-yarak.

"Hoşça kal ve bol şans," dedi kadın. Kendini, vernik işine iyiden iyiye kaptırmıştı ve Hnatt, bunun kadının ne kadar gergin olduğunun kanıtı olduğunu hemen anladı; kadın, bir dakika ara bile veremeyecek haldeydi. Kapıyı açtı ve koridora adımını attı. Arkasında patırdayarak çalışan taşınabilir üniteden gelen soğuk havayı hissetti. Tam kapıyı kapayacaktı ki, kadın "Aaa...bir dakika," dedi. Bu kez başını kaldırmıştı; gözlerinin üzerine dökülen uzun, kahverengi saçlarını eliyle geriye doğru attı, "Barney'in ofisinden çıkar çıkmaz beni ara, çıkar çıkmaz, sonuç ne olursa... artık."

Adam, "tamam," deyip, kapıyı kapadı.

Aşağıya indiğinde, bankanın kiralık kasasını açtı ve içindekini özel bir odaya götürdü; odaya girince Mayerson'a göstereceği seramik eşyaların durduğu kutuyu çıkardı.

Bir süre sonra ısı geçirmez banliyö seyahat arabasının içindeydi ve New York'a, Perky Pet ve onun minyatür dünyasının tüm birimlerinin doğduğu, büyük, sentetik çimentodan yapılmış, donuk renkli P. P. Layouts'a doğru yola koyuldu. İnsan, güneş sisteminin gezegenlerini fethederken, insanı fetheden oyuncak bebek, diye düşündü. Perky Pat, sömürgecilerin obsesyonu. Birleşik Devletler'in seçici hizmet kanunu kap-

samında Dünyadan ihraç edilen, Marsta, Venüste ya da Ganymede'de ya da bürokratların atılmalarını uygun gördüğü yerlerde yeni, yabancı hayatlar yaşamaya zorlanan o talihsizlere dair başka bir şey bilmeye gerek var mı? Ve orada başlayan o moda... Perky Pat onların obsesyonu; sömürgecilerin hayatı üzerine başka nasıl bir yorum yapılır ki?

"Biz de burada iyi durumda olmadığımızı sanıyoruz," dedi kendi kendine.

Yanında, gri renk güneş kaskı takmış ve iş adamları arasında popüler olan türden parlak, kırmızı renk şort ve yakasız gömlek giymiş orta yaşlı bir adam oturuyordu. Adam, "yine sıcak bir gün olacak," dedi.

"Evet."

"O koca kutunun içinde ne var öyle? Marslı sömürgecilere piknik sepeti mi yolluyorsun?"

"Seramikler var."

"Kesin gündüz vakti dışarı bırakıp pişiriyorsunuzdur onları," dedi iş adamı kıkırdayarak, ardından da görüntülü sabah gazetesini alıp, ön sayfaya baktı. "Güneş sisteminin dışından bir geminin Pluto'ya düştüğü kaydedildi," dedi. "Enkazı bulmak için bir ekip gönderildi. Sence şu şeyler mi? Diğer yıldız sistemlerinden gelen şu şeylere tahammül edemiyorum."

"Bizim gemilerden biri olması daha muhtemel," dedi Hnatt.

"Proxima denen şeyi gördün mü hiç?"

"Sadece resimlerden."

"Korkunç bir şey," dedi iş adamı. "Eğer Pluto'da o gemi enkazını bulurlarsa ve eğer o şeylerden biriyse umarım onu lazerle yok ederler, neticede bizim sistemimize gelmelerini engelleyen yasalarımız var."

"Doğru."

"Seramiklerini görebilir miyim? Ben de kravat işindeyim, Werner simule edilmiş, elde işlenmiş, canlı kravat, bir dizi Titan rengi mevcut- bak bende de var bir tane, gördün mü? Renkler aslında buraya getirip, Terra'da yetiştirdiğimiz bir ilkel yaşam formu. Onları üremeye nasıl teşvik ettiğimiz ise ticaret sırrı, bilirsin işte, *Coca Cola*'nın formülü gibi."

"İşte aynı sebeplerden, her ne kadar çok istesem de ben de size seramikleri gösteremem. Bunlar yeni. Onları P. P. Layoutsdaki Moda-Öncesi geleceği-görebilenlerden birine götürüyorum; eğer seramikleri Perky Pat tasarımları için minyatürleştirmeyi kabul ederse, içerdeyiz demektir: ondan sonra iş sadece bilgiyi P.P'nin disjokeyine göndermeye bakar- adı neydi onun? – Dönen Mars ya da onun gibi bir şeydi işte."

"Werner elde işlenmiş kravatlar da Perky Pat tasarımlarının bir parçasıdır," diye onu bilgilendirdi adam. "Perky Pat'in erkek arkadaşında bizim kravatlardan bir gardırop dolusu var. "P.

P. Layouts benim kravatları minyatürleştirmeye karar verdiği zaman-"

"Konuştuğun Barney Mayerson mıydı?"

"Ben- ben onunla konuşmadım; o bizim bölgesel satış müdürümüzdü. Mayerson'ın zor bir adam olduğunu söylüyorlar. İçgüdü gibi bir şeyle hareket ediyormuş ve bir kez kararını verdi mi geri dönüşü olmazmış."

"Hiç yanıldığı oluyor mu? Moda olan ürünlerde yanıldığı?"

"Elbette. Geleceği görüyor olabilir ancak neticede sadece bir insan. Sana işine yarayabilecek bir şey anlatabilirim. Kadınlardan çok şüphe eder. Evliliği iki sene önce bitmiş ve olayı hâlâ atlatamamış. Bak şimdi, karısı iki kez hamile kalıyor, ve binasının yönetim kurulu, sanırım 33 numara, onun ve karısının bina kuralını ihlal ettikleri için atılması yönünde oy kullanıyorlar; uzak menzilde kalan o binalardan birine girebilmek ne kadar zordur bilirsin. İşte, apartmandan atılmaktansa, karısından boşanmayı tercih ediyor ve kadını hamile halde gönderiyor. Sonra, anladığımız kadarıyla, hata yaptığına karar veriyor ve dünyaya küsüyor; kendini suçluyor, doğal olarak öyle bir hata yaptığı için. Ama doğal bir hata; Tanrı aşkına, 33 ya da 34'de bir daire sahibi olmak için sen ve ben neler vermezdik? Bir daha hiç evlenmemiş; belki de Neo-Hıristiyandır. Herneyse, ona seramiklerini satmaya gittiğinde,

kadınlardan bahsederken çok dikkatli ol; "bu ürünler kadınlarınıza hitap edecektir," ya da ona benzer şeyler söyleme. Çoğu parekende mal- -"

"Tavsiye için sağ ol," dedi Hnatt, yerinden kalkarken, koltukların arasından geçip, çıkış kapısına yöneldi. İç geçirdi. Zor, muhtemelen umutsuz bir görüşme olacaktı; Emily ve onun seramikleri üzerine kurduğu geleceği sağlayacak koşullara kavuşamayacaktı ve işte hikâyenin sonu buydu.

Neyse ki bir taksi çevirebildi; taksi şehir merkezinin trafiğine doğru ilerlerken o da sabah gazetesini okudu, özellikle de Proxima'dan döndüğü düşünülen ancak Pluto'nun donmuş atıklarına çarpıp, düşen gemi hakkındaki habere baktı- ne haberdi ama! Daha şimdiden geminin on sene önce Prox sistemine giden ünlü düzlemlerarası tasarımcı ve sanayici Palmer Eldritch'e ait olduğu konuşuluyordu. Eldritch, humanoidlerin daveti üzerine oraya gitmişti; humanoidler, ondan Terra sınırındaki tam otomatik fabrikalarını modernize etmesini istemişlerdi. O günden bu yana Eldritch'ten haber alan olmamıştı. Ve şimdi bu kaza olmuştu.

Hnatt, Terra'nın iyiliği için Eldritch'in dönmemesinin daha iyi olacağını düşündü. Palmer Eldritch göz kamaştırıcı bir adamdı; koloni gezegenlerde tam otomatik fabrika üretimini başlatmış, bu konuda mucizeler yaratmıştı- ama her

zaman yaptığı gibi, işi fazla ileri götürmüştü. Tüketici ürünleri, tüketecek kimsenin olmadığı, en olmayacak yerlerde yığınlar halinde birikiyordu. Hava koşullarından dolayı yavaş yavaş paslanan bu ürünler enkaz yığınları gibi yükseliyordu. Kar fırtınasından oluyor demişlerdi, tabii böyle bir şeyin hâlâ mümkün olabileceğine inanan varsa... Gerçi, gerçekten soğuk olan yerler vardı. Fazla soğuk yerler.

"Varış noktanız, ekselansları," dedi otomatik taksi, büyük ama çoğu kısmı yerin altına inşa edilmiş binanın önünde durduklarında. P. P. Layouts'un çalışanları binanın termal korumalı giriş çıkışlarından geçiyorlardı.

Taksinin parasını ödedi, giriş kısmına kadar kısa bir rampa vardı, kutuyu iki eliyle tutarken çıplak güneş ışığı tenine temas etti ve o kısacık anda adeta kavruldu. Rampanın sonuna geldiğinde kurbağa gibi haşlandığını, tüm hayat kaynaklarının kuruduğunu hissediyordu.

Resepsiyonist onu Mayerson'ın yeraltındaki ofisine götürdü. Etraf serin ve loştu; rahatlatıcı bir hava vardı ama Hnatt bir türlü gevşeyemiyordu; seramiklerin olduğu kutuyu sıkı sıkı tutuyor, giderek daha da geriliyordu. Neo-Hıristiyan olmamasına rağmen, uzun bir dua mırıldanmaya başladı.

Hnatt'dan daha uzun boylu olan ve üzerindeki dekolte kıyafeti ve tatil bölgelerinde yaşayan-

ların giydiği yüksek topuklu ayakkabılarla epeyce çekici görünen resepsiyonist kadın, masasında oturan adama bakıp, "Bay Mayerson, bu Bay Hnatt," dedi. Mayerson'ın arkasında yeşil ceketli ve kesinlikle beyaz saçlı bir kız duruyordu. Kızın saçları çok uzun, ceketi de çok dardı. "Bu Bayan Fugate, Bay Hnatt. Bay Mayerson'ın asistanı. Bayan Fugate, bu Bay Richard Hnatt."

Barney Mayerson içeri birinin girdiğini kabul etmek istemiyormuşçasına masasında duran belgelere bakmaya devam etti. Richartd Hnatt sessizce bekledi; karmakarışık duygular yaşıyordu; nefes borusunda ve göğsünde öfke birikiyordu ve elbette pişmanlık duyuyordu. Hepsinden önemlisi, filiz gibi büyüyen bir merak. Demek ki Emily'nin eski kocası buydu, eğer canlı kravat işindeki adamın lafına inanacak olursa, bu herif evliliğini bitirdiği için hâlâ yastaydı. Mayerson tıknaz yapılıydı, otuzlu yaşlarının sonundaydı, saçları da –hiç de modaya uygun olmayan bir tarzda- dağınık ve dalgalıydı. Sıkılmış bir hali vardı ama düşmanca bir tavrı yoktu. Ama belki de henüz yoktu-

"Sizin seramiklerinizi görelim," dedi Mayerson birdenbire.

Richard Hnatt seramikleri kutudan çıkarıp, birer birer masaya yerleştirdi ve sonra bir adım geriye çekildi.

Kısa bir sessizliğin ardından Mayerson, "Ha-

yır," dedi.

"Hayır? Neye hayır?" dedi Hnatt.

"Bunlar işe yaramaz,"dedi Mayerson. Masada duran belgeyi aldı ve okumaya devam etti.

"Yani böyle mi karar veriyorsunuz?" dedi Hnatt, her şeyin olup bittiğine inanmakta güçlük çekiyordu.

"Tam olarak böyle,"dedi Mayerson. Seramiklerle ilgilenmiyordu artık; onun için Hnatt çanak çömleğini toplayıp, odadan çıkmıştı bile.

"Afedersiniz, Bay Mayerson,"dedi Bayan Fugate.

Ona şöyle bir bakan Barney Mayerson, "Ne vardı?" dedi.

"Bunu söylediğim için kusura bakmayın ama" dedi ve seramiklerin yanına gidip, birini eline aldı, eliyle tarttı ve parlak yüzeye dokundu, "Ben sizinkinden tamamen farklı bir izlenime kapıldım. Bu seramiklerin başarılı olacağını hissediyorum."

Hnatt sırayla ikisine baktı.

"Şuna bir bakayım." Mayerson koyu renk bir vazoyu işaret etmişti; Hnatt vazoyu hemen ona uzattı. Mayerson vazoyu bir süre elinde tuttu. "Hayır,"dedi. Artık suratı asılmıştı. "Ben hâlâ bu ürünün başarılı olabileceğine dair bir izlenime kapılmıyorum. Bana kalırsa yanılıyorsunuz, Bayan Fugate." Vazoyu yeniden yerine koydu. Ardından Richard Hnatt'a dönüp, "Ancak," dedi,

"Benle, Bayan Fugate arasındaki anlaşmazlıktan yola çıkarak," düşünceli bir ifadeyle burnunu kaşıdı, "Bu seramikleri birkaç gün bana bırakmanızı istiyorum; bu konuyla biraz daha ilgileneceğim." Ama elbette böyle bir şey yapacağı yoktu.

Bayan Fugate, uzanıp, tuhaf şekilli bir parçayı aldı ve nazik bir tavırla göğsüne bastırdı. "Özellikle bu,"dedi. "Bundan çok güçlü titreşimler alıyorum. En başarılı parça bu olacak."

Barney Mayerson kısık sesle, "Sen kafayı yemişsin, Roni,"dedi. Artık gerçekten öfkelenmeye başlamıştı; yüzünde vahşi bir ifade vardı. "Sizi ararım,"dedi Richard Hnatt'a. "Son kararımı verdiğimde, gerçi kararımdan vazgeçmek için bir sebep göremiyorum, dolayısıyla fazla iyimser olmayın. Hatta bunları burada bırakmanıza da gerek yok." Asistanı Bayan Fugate'e sert, öfkeli bir bakış attı.

İKİ

P. P. Layouts yönetim kurulu başkanı Leo Bulero'ya o sabah saat onda bir videolu arama geldi -bu görüşmeyi bekliyordu- arayan özel bir ajans olan Tri-Planetary Güvenlik polisiydi. Bulero, Pluto'daki gemi olayını duyar duymaz adamlarla görüşmek istemişti.

Haberin o an yarattığı etkiye rağmen, kafası başka şeylerle meşgul olduğu için ekrana boş boş bakıyordu.

P. P. Layouts'un, dokunulmazlık için Birleşik Devletlere yaptığı yıllık bağışların miktarı düşünüldüğünde, Birleşik Devletler Narkotik Kontrol Biriminin, Mars'ın kuzey kutbu yakınlarında, milyonlarca skin değerinde Can-D'ye el koyması idiyotluğun daniskasıydı. Mal, Venüs'te olağanüstü güvenlik önlemleriyle korunan fabrikalardan geliyordu. Anlaşılan P. P. Layouts'un ödediği paralar, Birleşik Devletler'in karmaşık hiyerarşisinin içinde doğru kişilere ulaşamıyordu.

Ancak Bulero'nun bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Birleşik Devletler, Bulero'nun üzerinde hiçbir etkisinin olmadığı dinamik bir oluşumdu.

Narkotik Kontrol Biriminin niyetinin ne olduğunu anlamakta zorlanmıyordu. P. P. Layouts'un

el konulan geminin iadesi için dava açmasını bekliyorlardı. Böylece, sömürgelerde yaşayanların çoğunun çiğnediği yasa dışı uyuşturucu Can-D'nin, P. P. Layouts'un gizli alt kuruluşlarından biri tarafından yetiştirildiğini, işlendiğini ve dağıtıldığını ispat etmiş olacaklardı. Geminin yükü ne kadar değerli olursa olsun, geri iadesini talep etmektense, hiç riske atılmamak en iyisiydi.

"Gazetelerin tahminleri doğruymuş," dedi ekrandan özel polis müdürü Felix Blau. "Gemideki Palmer Eldritch'miş ve anladığımız kadarıyla hâlâ hayatta, gerçi ağır yaralıymış. Birleşik Devletler gemilerinden biri tarafından yeryüzü hastanelerinden birine getiriliyormuş, elbette adres bilinmiyor."

"Hımm,"dedi Leo Bulero, başını sallayarak.

"Ancak, Eldritch'in Prox sisteminde bulduğu şeye gelince-"

"Ne bulduğunu asla öğrenemezsiniz,"dedi Leo. "Eldritch söylemeyecektir ve konu kapanır."

"Elimize ulaşan bir bilgi var," dedi Blau. "Eldritch'in gemisinde özenle saklanmış bir liken kültürü bulunmuş, bu liken Can-D'nin üretildiği Titan likenine oldukça benziyormuş. Düşündüm ki-" Blau kurnaz bir ifadeyle sustu.

"Bu liken kültürlerinin yok edilmesinin bir yolu var mı?" Bulero iç güdüsel olarak tepki vermişti.

"Ne yazık ki Eldritch'in çalışanları gemiye ulaşmışlar bile. Likenlerin yok edilmesi gibi bir şey gündeme gelirse, kesinlikle buna karşı çıkacaklardır." Blau sempatik bir ifade takınarak, "gerçi elbette şeyi deneyebiliriz... İşe yarar mı bilmem ama kendi imkanlarımızla içeri girmeyi deneyebiliriz."

"Deneyin," dedi Leo, gerçi gayet iyi biliyordu ki yapacakları, zaman ve para kaybından başka bir işe yaramayacaktı. "Birleşmiş Milletler kanununa göre başka sistemlerden yaşam formu getirmek yasak değil mi?" Birleşmiş Milletler askeri birlikleri, Elditch'in gemisinden geriye kalanları bombalasalar bu bayağı işine gelirdi. Not defterine kendisine hatırlatmak üzere bir şeyler karaladı: avukatları ara, yabancı likenlerin ithali konusunda Birleşmiş Milletler'e şikâyet dilekçesi yazılsın. "Senle sonra konuşruz," dedi Blau'ya ve telefonu kapadı. Belki de kendim doğrudan şikayet ederim diye düşündü. Dahili telefon sisteminin tuşuna basıp, sekreterine, "Beni Birleşmiş Milletlere bağla, Sözcü Hepburn-Gilbert ile özel olarak görüşmek istiyorum."

Geçen yıl Birleşmiş Milletler sözcüsü olan, Hindistanlı kurnaz politikacı ekrana bağlanmıştı bile ve sinsi sinsi gülümsüyordu. "Ah, Bay Bulero," dedi. "Can-D taşıyan nakliye gemisine el konulmasına dair şikâyette bulunmak-"

"Can-D nakliyatıyla ilgili bir şey bildiğim yok

benim," dedi Leo. "Ben tamamen başka bir şey için aradım. Siz Palmer Eldritch'in neyin peşinde olduğunun farkında mısınız? Güneş sistemi dışından likenleri sistemimize sokmuş; 98'de yaşadığımız gibi yeni bir vebaya sebep olabilir bu."

"Farkındayız. Ancak Eldritch çalışanları bu likenin buraya ait olduğunu iddia ediyorlar, dediklerine göre Bay Eldritch likeni giderken yanında götürmüş, dönerken de geri getirmiş... Yine söylenceye göre Bay Eldritch protein ihtiyacını bu likenlerden karşılıyormuş." Hintli, üstünlük kurmanın tadını çıkaran bir ifadeyle sırıtıyor, beyaz dişleri parıldıyordu.

"Siz buna inanıyor musunuz?"

"Elbette inanmıyoruz," dedi Hepburn-Gilbert daha da sırıtarak. "Bay Bulero, siz bu konuda neden bu denli endişelendiniz ki? Yoksa likenlere karşı özel bir ilginiz filan mı var?"

"Ben Güneş sisteminin yurtsever bir vatandaşıyım. Ve sizden harekete geçmenizi talep ediyorum."

"Harekete geçtik zaten," dedi Hepburn-Gilbert. "Soruşturma başlatıldı... Bay Lark'ı bu işe atadık -onu tanıyorsunuz herhalde.- Anladınız mı?"

Konuşma iyice can sıkıcı bir hal almıştı ve Leo Bulero telefonu kapadı; politikacılardan hiç hoşlanmıyordu; söz konusu kendisi ise hemen üzerine gelirlerdi ama Palmer Eldritch'e doku-

nan yoktu..."Ah Bay Bulero," diye Hintlinin taklidini yaptı kendi kendine.

Evet, elbette Lark'ı tanıyordu. Ned Lark Birleşmiş Milletler Narkotik Büro'nun şefiydi ve Can-D taşıyan gemiye el koyulması onun işiydi. Bu Eldritch işine onun atanması da belli ki Birleşmiş Milletler sözcüsünün dalaverelerinden biriydi. Birleşmiş Milletler ayak direyecekti; Can-D nakliyesiyle ilgili adım atmadığı sürece onlar da Eldritch ile ilgili bir şey yapmayacaklardı. Bunu hissedebiliyordu ama elbette ispat edemezdi. Neticede o kara derili, evrimleşmemiş, sinsi Hepburn-Gilbert tam olarak böyle bir şey söylememişti.

"İşte," dedi kendi kendine, "Birleşmiş Milletlerle görüşürsen kendini böyle işlerin içinde bulursun." Afro-Asya siyaseti. Yabancılarla dolu, yabancıların yönettiği bir siyaset. Videolu telefonun boş ekranına bakıyordu.

Kafasında hâlâ ne yapabileceğini düşünürken, sekreteri Bayan Gleason dahili hattan aradı ve, "Bay Bulero, Bay Mayerson burada; sizinle birkaç dakika görüşmek istiyor," dedi.

"İçeri gönder," dedi. Biraz soluklanacağı için mutluydu.

Geleceğin modası konusunda uzman olan adamı içeri girdi ve sessizce Leo'nun karşısına oturdu.

"İçini kemiren ne Mayerson? Konuş hadi,

ben niye buradayım, omzumda ağlayabilesin diye. Hadi anlat, bak elini tutucam." Dokunaklı bir sesle konuşan Leo, gülümsüyordu.

"Benim asistan, Bayan Fugate."

"Evet, onunla yattığını duydum."

"Konu bu değil."

"Anladım, o mevzunun önemsiz kısmı diyorsun."

"Ben Bayan Fugate'nin davranışlarının başka bir yönünden bahsetmeye geldim. Az önce bir konuda tartıştık; bir satıcı-"

"Sen bir şeyi geri çevirdin, kız da sana karşı çıktı."

"Evet."

"Siz biliciler." Güzel gelişme. Belki gerçekten de alternatif gelecekler vardır. "Ne diyorsun yani, ona sürekli sana arka çıkmasını mı emredeyim?"

"O benim asistanım, bu da benim yönlendirdiğim biçimde hareket etmesi gerektiği anlamına geliyor," dedi Barney Mayerson.

"Seninle yatarak senin yönlendirdiğin biçimde hareket etmemiş mi zaten?" dedi Leo gülerek. "Satış için geldiklerinde seni desteklesin, bir sıkıntısı varsa senle daha sonra özel olarak görüşür."

"Bu bile kabul edilebilecek bir şey değil," dedi Barney, suratını iyice asmıştı.

"Aslına bakarsan," dedi Leo, "Biliyorsun E

Terapisi aldığım için devasa bir ön loba sahibim ve ben de geleceği görebiliyorum. Bayağı ilerledim yani. Şu gelen adam seramik mi satıyordu?"

Barney isteksizce kafasını salladı.

"Seramikler eski karına ait," dedi Leo. Kadının yaptığı seramikler iyi satıyordu; gazetelerde reklamını görmüştü, ilanı veren New Orleans'ın en seçkin sanat nesnelerini satan mağazaydı, ayrıca burada Doğu Sahilin'de ve San Francisco'da satılıyordu. "İş görürler mi, Barney." Bilicisini inceliyordu. "Bayan Fu haklı mıydı?"

"Asla işe yaramazlar, Tanrı biliyor." Ancak, Barney'in ses tonu kasvetliydi. Leo bunun yanlış ton olduğuna karar verdi, söylediği şeyin enerjisi çok düşüktü. "Ben öyle öngörüyorum," diye yineledi Barney inatla.

"Peki," dedi Leo. "Söylediğin şeyi kabul edeceğim. Ama kadının seramikleri sansasyon yaratırsa ve bizim elimizde onların, sömürge tasarımı için kullanabileceğimiz minyatürleri olmazsa, bil ki yataktaki partnerin, koltuğuna da ortak olur."

Ayağa kalkan Barney, "Bu durumda anladığım kadarıyla Bayan Fugate'yi alması gereken pozisyon hakkında yönlendireceksiniz?" dedi. Leo kahkahayı basınca, Barney'in rengi attı ve "Cümleyi yanlış kurdum," dedi.

"Tamam, Barney. Hallederiz. Kız daha genç, önünde sonunda öğrenecektir. Ve sen, artık yaşlanıyorsun, saygınlığını koruman, birilerinin sana

itiraz edebileceğine hazırlıklı olman lazım." O da ayağa kalktı ve elini Barney'in sırtına atarak, onunla yürüdü. "Bu arada, beni dinle, kendini yemeyi bırak, unut artık eski karını. Olur mu?"

"Zaten unuttum."

"Her zaman başka kadınlar vardır," dedi Leo, metresi Scotty Sinclair'i düşünerek; sarışın, narin yapılı ama arkası epeyce büyük olan Scotty, şu anda beş yüz mil ötedeki uydu villalarında, kendisini bekliyordu. "Sonsuz kaynak var, kadınlar eski zamanlardan kalmış BM posta pulu ya da para olarak kullandığımız yer mantarı derisi gibi nadir bulunan şeyler değil ki." Hayatından çıkardığı ama hâlâ hizmetinde tuttuğu eski metreslerinden birini Barney'e ayarlamanın işleri kolaylaştırabileceğini düşündü. "Bak sana ne diyeceğim," diye söze girmişti ki Barney onu sert bir el hareketiyle durdurdu. "Hayır mı?" dedi Leo.

"Hayır. Zaten Roni Fugate var. Normal bir adama, bir tane yeter." Barney, sert bir ifadeyle iş vereninin gözlerine baktı.

"Katılıyorum. Ben de ancak bir tanesiyle baş edebiliyorum; sen ne sanıyordun, Winnie the Pooh arazisinde haremim olduğunu mu?" Sesi dikleşmişti.

"Oraya en son geldiğimde, hani Ocak ayında, senin için düzenlenen şu doğum günü partisi için-" dedi Barney.

"Ha, tamam. Partiler! O başka konu, parti-

lerde olanlar sayılmaz." Kapıya kadar Barney'e eşlik etti. "Bu arada Mayerson, kulağıma bazı şeyler geldi, pek hoşuma gitmeyen şeyler. Senin yanında psikiyatristinin portatif uzantısını taşıdığını söylüyorlar, bir çantanın içindeymiş... Sana görevlendirme mi geldi?"

Bir süre sessizlik oldu, ardından Barney başını evet anlamında salladı.

"Ve bize bir şey söylemeyecektin, öyle mi? Seni Mars'a giden gemiye bindirdikleri gün mü öğrenecektik durumu?"

"Halledeceğim."

"Tabii, tabii. Herkes halledebiliyor zaten, o yüzden BM dört gezegeni ve altı uyduyu tıka basa insanla doldurdu."

"Akıl sağlığı testini geçemeyeceğim," dedi Barney. "Geleceği görme yetim öyle söylüyor. Onları tatmin edecek kadar yeterli Freud-stres düzeyine sahip değilim- bana bir baksana." Ellerini kaldırdı; gözle görülecek kadar titriyorlardı. "Bayan Fugate zararsız bir iki laf etti diye verdiğim tepkiye bak. Hnatt, Emily'nin seramiklerini getirdi diye yaptıklarıma bak. Bak!

"Tamam," dedi Leo, ama yine de endişeliydi. Genelde, görevlendirme çağrısından sonra kişiye sadece doksan günlük süre tanınırdı, Bayan Fugate'in bu kadar kısa zamanda Barney'in yerini alacak kadar hazırlıklı olması mümkün değildi. Elbette Paris'ten Mac Ronston'u transfer

edebilirdi ama on beş yıllık deneyimine rağmen Ronston bile Mayerson ile boy ölçüşemezdi; tamam, adam deneyimliydi ama yetenek deneyimle kazanılan bir şey değildi; yetenek Tanrı vergisi bir şeydi.

"Bu BM iyice sinirlerime dokunmaya başladı," diye düşündü Leo. Barney'e, tam da böyle bir dönemde görevlendirme gelmesi bir tesadüf müydü yoksa BM zayıf noktalarından birine daha mı oynuyordu? Eğer öyleyse, işi zordu; BM'ye Barney'i yeryüzünde tutmaları için baskı yapabilmesinin de bir yolu yoktu.

Kendi kendine, "Sırf sömürgecilere Can-D tedarik ediyorum diye yapıyorlar bunu. İyi de birinin bunu yapması lazım; adamların o maddeyi alması lazım. Yoksa Perky Pat tasarımları ne işlerine yarar?" diye düşündü.

Ayrıca Can-D ticareti, Güneş Sisteminin en kârlı işiydi. İşin içinde yığınla skin vardı.

BM de bunu biliyordu.

* * *

New York zamanıyla saat on iki otuzda, Leo Bulero, sekreter havuzuna yeni eklenen bir kızla öğle yemeği yiyordu; Pia Jurgens, Purple Fox'un özel olarak ayrılmış bir bölümünde, karşısına kurulmuş, ufacık çenesiyle yemeğini özenle çiğneyip, yutuyordu. Kız, kızıldı ve Leo kızılları severdi; kızıllar ya dayanılmaz ölçüde çirkin ya da

neredeyse doğaüstü bir biçimde çekici olurlardı. Bayan Jurgens ikinci guruptandı. Şimdi bu kızı Winnie the Pooh arazisine transfer etmek için bir bahane bulması lazımdı...Tabi Scotty'nin buna itiraz etmeyeceğini varsayıyordu. Ve şu aralar bu pek de mümkün görünmüyordu; Scotty irade sahibi biriydi: bir kadında bulunması tehlikeli bir özellik.

"Scotty'i Barney Mayerson'a paslayamamak kötü oldu," dedi kendi kendine. Bir taşla iki kuş vurabilirdi; Barney psikolojik olarak daha güvende olur, kendisi de özgür kalırdı.

Delilik! diye düşündü. Barney'in psikolojik olarak güvensiz olması gerekiyordu, yoksa Mars'ı boylayacaktı; adam bu yüzden o konuşan çantayı kiralamıştı. "Modern dünyayı kesinlikle anlamıyorum. Ben psikologların insanları strese daha dayanıklı hale getirmeye çalıştığı Yirminci Yüzyıl'da yaşıyorum," diye düşündü.

"Siz hiç konuşmaz mısınız Bay Bulero?"diye sordu Bayan Jurgens.

"Hayır," diye düşündü Bulero. Acaba Barney'in davranış biçimini bozabilir miyim? Onaneydi o kelime, "daha az tutarlı," olmasında yardımcı olabilir miyim?

Ama bu iş o kadar da kolay değildi; genişletilmiş ön lobunu iç güdüsel olarak takdir ediyordu. Sağlıklı insanları emir vererek hasta edemezsin.

Yoksa edebilir misin?

Kızdan özür dileyerek masadan kalktı ve robot garsonlardan birini çevirip, masaya videolu telefon getirmesini söyledi.

Birkaç dakika sonra, ofisteki Bayan Gleason'a bağlanmıştı. "Bayan Rondinella Fugate'i görmek istiyorum, Bay Mayerson'ın çalışanlarından biri, döndüğümde görüşmem lazım. Ayrıca Bay Mayerson'ın bundan haberi olmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," dedi Bayan Gleason, bir taraftan da not alıyordu.

"Konuşulanları duydum," dedi Bayan Jurgens, "Biliyorsunuz, gidip Bay Mayerson'a söyleyebilirim, onu neredeyse her gün görüyorum-"

Leo kahkaha attı. Pia Jurgens'in önünde açılan geleceği kendisine karşı cephe alarak, bir kenara atması fikri onu şaşırtmıştı. "Dinle," dedi kızın elini okşayarak, "endişe etme, Ganymedea usulü kurbağa kroketini bitir de ofise dönelim."

"Demek istediğim," dedi Bayan Jurgeris resmi bir ses tonuyla, "Neredeyse hiç tanımadığınız birinin önünde bu denli rahat olmanız bana biraz tuhaf geliyor." Kız ona bakıyordu ve zaten gayet baştan çıkarıcı duran göğüsleri, dikleşerek dayanılmaz bir hal almıştı.

"Bu durumda vereceğim yanıt kesinlikle seni daha iyi tanımak için olacak," dedi Leo iştahla. "Hiç Can-D çiğnemiş miydin?" diye sordu kıza. "Denemelisin. Alışkanlık yaptığı doğru olmasına

rağmen denenmeli. Gerçek bir deneyim yaşatıyor insana." Elbette Winnie-ther Pooh Arazisinde, AA kalite Can-D zulası vardı; misafirleri olduğu zaman, geceye renk katmak için kullanıyorlardı, öteki türlü geceler pek renkli geçmiyordu zaten. "Bu soruyu sana sormamın nedeni hayal gücü güçlü bir kadına benziyor olman ve Can-D'ye verilen reaksiyon, kişinin hayal gücüne bağlı yaratıcılık yetisine göre değişir."

"Denemek isterim," dedi Bayan Jurgens. Etrafa şöyle bir bakındı, Leo'ya doğru yaklaştı ve kısık sesle, "Ama o yasal değil," dedi.

"Değil mi?" dedi Leo gözlerini ondan ayırmadan.

"Öyle olduğunu biliyorsunuz," dedi kız, sinirlenmiş görünüyordu.

"Dinle," dedi Leo. "Ben sana biraz bulabilirim." Elbette, o da kızla beraber çiğneyecekti, birlikte kullananların zihinleri birleşiyor, yeni bir birime dönüşüyorlardı- ya da en azından yaşanan deneyim öyleydi. Birlikte birkaç kez Can-D çiğnedikten sonra, Pia Jurgens ile ilgili her şeyi öğrenecekti; bu kızda onu fazlasıyla etkileyen bir şey vardı- fiziksel anatomik mükemmelliğinin ötesinde- kıza yakın olmak istiyordu. "Tasarım kullanmayacağız," dedi. İroniktir ki, Perky Pat mikro dünyasının yaratıcısı ve üretimcisi olan Leo, Can-D'yi Perky Pat tasarımları olmadan, boşluğun içinde tüketmeyi seviyordu; Terra'da

yaşayan biri için tasarımların ne anlamı vardı ki? Tasarımlar zaten ortalama bir Terra şehrinin aynısıydı. Elbette, sert rüzgârların uğuldadığı, kasvetli uydularda, donmuş metan kristallerinin içindeki mezbahanelerinde yaşayanlar için Perky Pat ve onun tasarımları başka bir şey ifade ediyordu. Tasarımlar, onlara doğmuş oldukları dünyaya geri gidebilme şansı tanıyordu. Ama Leo Bulero doğmuş olduğu ve hâlâ üzerinde yaşadığı bu dünyadan yeterince sıkılmıştı. Winnie-ther Pooh Arazisi bile tüm ilginçliklerine rağmen içindeki boşluğu doldurmaya yetmiyordu. Ancak-"

Bayan Jurgens'e dönüp, "Şu Can-D," dedi. "Harika bir malzeme, yasaklanmasına şaşırmamak lazım. Din gibi; Can-D kolonilerde yaşayanların dini." Kıkırdayarak güldü. "Bir parça çiğniyorsun ve on beş dakika içerisinde, hop, ne tüneller kalıyor, ne de donmuş metan. Can-D insanlara yaşamak için bir sebep veriyor. Riske ve paraya değmez mi?"

"İyi de bizim için aynı değerde başka ne var ki?" diye sordu kendi kendine ve içini bir melankoli kapladı. Perky Pat tasarımlarını üreterek ve Can-D ürünü için gereken likeni yetiştirip, dağıtımını yaparak, Terra'dan istekleri dışında gönderilen bir milyondan fazla sürgün için hayatı katlanılır bir hale getirmişti. Peki, karşılığında ne almıştı? "Hayatım," dedi, "başkalarına adanmış

durumda ve artık bana yetmiyor." Uydusu vardı, Scotty orada onu bekliyordu; biri legal, diğeri illegal olan iki işinin her zaman uğraşılması gereken karmakarışık detayları vardı... İyi de hayatta bundan daha fazlası yok muydu?

Bilmiyordu. Başka bilen de yoktu çünkü Barney Mayerson gibi, geri kalan herkes Leo'nun hayatının farklı taklitlerini yaşıyordu. Barney ve Bayan Rondinella Fugate; Leo Bulero ve Bayan Jurgens'in daha ufak taklitleriydi. Nereye baksa aynıydı; muhtemelen Narkotik Büro şefi Ned Lark da benzer bir hayat yaşıyordu ve muhtemelen Hepburn-Gilbert de aynı durumdaydı, soluk benizli, uzun boylu, göğüsleri bowling topu büyüklüğünde aktris olmak için uğraşan İsveçli bir sevgilisi vardı muhtemelen. Hatta Palmer Eldritch de öyleydi. Hayır dedi birdenbire. Hayır Palmer Eldritch öyle değildi; o başka bir şey bulmuştu. On senedir Prox sistemindeydi, ya da en azından gidip, geliyordu. Ne bulmuştu peki? Çabasına değecek bir şeyler, Pluto'da ölümcül bir kaza yapmasına değecek bir şeyler?

"Gazeteleri gördün mü?" diye sordu Bayan Jurgens'e. "Pluto'daki şu gemiyi? O geminin içinde milyonda bir rastlayacağın türden bir adam var, Eldritch. Onun gibi bir kişi daha bulamazsın."

"Benim okuduğum kadarıyla," dedi Bayan Jurgens, "Adam tescilli deliymiş."

"Elbette. Hayatının on senesini verdi, tüm o sıkıntı ne içindi?"

"Emin olun o on seneye değecek," dedi Bayan Jurgens. "Adam deli olabilir ama oldukça zeki; o da herkes gibi kendini kolluyor. O kadar 'deli,' değil yani."

"Onunla tanışmak istiyorum," dedi Leo. "Onunla bir dakikalığına olsa bile konuşmak istiyorum." O zaman yapmalıyım bunu diye düşündü, Palmer Eldritch'in kaldığı hastaneye git, adamın odasına zorla ya da karşılığı neyse ödeyerek gir, ne bulduğunu öğren.

"Ben, gemiler diğer yıldızlara gitmek için sistemimizden ilk çıktıklarında," dedi Bayan Jurgens, biraz tereddüt ederek, "Ben o zaman, Arnoidson, Prox'a ilk yolculuğunu yapıp, döndüğünde çocuktum. Düşünmüştüm ki, belki de o kadar uzağa gidince," kafasını yere eğmiş, gözlerini Leo'dan kaçırmıştı, "yani o kadar uzağa giderek belki de Tanrı'yı bulacaktı."

Leo "ben de öyle düşünmüştüm," diye geçirdi aklından. Ve ben çocuk bile değildim, yetişkindim. Otuzlu yaşlarımdaydım. Barney'e defalarca bahsettiğim gibi.

"Ve hâlâ inanıyorum buna," diye düşündü. Palmer Eldritch'in on yıllık mücadelesinin bunun için olduğuna inanıyorum.

* * *

Öğlen yemeğinin ardından, P. P. Layouts'daki

ofisine döndü; Rondinella Fugate onu bekliyordu. Kızı ilk kez görecekti.

Ofisin kapısını kaparken "hiç de fena değilmiş," diye düşündü. Tipi yerinde ve gözleri de parıl parıl. Kız gergin görünüyordu; bacak bacak üstüne attı, eteğini düzeltti ve Leo masasına geçerken, çaktırmamaya çalışarak onu izledi. Kız çok genç diye düşündü Leo. Üssünün yanıldığını düşündüğünde bunu yüksek sesle dile getirecek kadar genç bir çocuk. Dokunaklı...

"Neden ofisimde olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım Bay Mayerson'a karşı çıktığım için bana kızgınsınız. Ancak o seramiklerin yaşam çizgilerinde bir gelecek olduğunu gerçekten hissettim. Yani başka ne yapabilirdim ki?" Kız heyecanlanarak ayağa kalkar gibi olmuştu, yeniden oturdu.

"Sana inanıyorum," dedi Leo. "Ancak Bay Mayerson'ın duyarlılıkları var. Onunla yaşıyorsan, gittiği her yere yanında götürdüğü taşınabilir psikiyatristini biliyor olmalısın." Masanın çekmecesinden bir paket Cuesta Reys çıkardı; kutuyu Bayan Fugate'e uzattı, kız koyu renk sigarayı minnettarlıkla kabul etti. Leo bir tane de kendine aldı ve önce kızınkini, sonra da kendininkini yakıp, sandalyesine yaslandı. "Palmer Eldritch'in kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Geleceği görme yetini neyin moda olacağını

görmek dışında bir alanda kullanabilir misin? Bir ay içerisinde gazeteler Eldritch'in nerede olduğunu yazmaya başlayacaktır. Senden o gazeteleri şimdiden görmeni ve adamın nerede olduğunu bana söylemeni istiyorum, yapabileceğini biliyorum." "Buradaki işini kaybetmemek için bunu yapabilsen iyi olur," dedi kendi kendine. Sigarasını içerek kızın vereceği yanıtı beklemeye başladı; yatakta da şu anda göründüğü kadar iyiyse, diye düşündü kıskanarak.

Bayan Fugate yumuşak, duraksayan bir ses tonuyla, "Çok belirsiz bir izlenim alıyorum, Bay Bulero," dedi.

"Olsun, yine de duyalım," dedi Leo, masada duran kaleme uzanarak.

Kızın bir şeyler görebilmesi birkaç dakika aldı ve kendisinin de belirttiği gibi, gördükleri çok belirgin değildi. Yine de Leo not defterine "James Riddle Gaziler Hastanesi, III. Üs, Ganymede," kelimelerini not alabildi. Elbette BM'ye ait bir yerde. Bunu zaten tahmin ediyordu. Yine de içeri girmenin bir yolunu bulabilirdi.

"Orada kendi adıyla kalmıyor," dedi Bayan Fugate, kendini fazla zorladığı için rengi iyice solmuş, zayıf düşmüştü; sönmüş olan sigarasını yeniden yaktı, yerinde doğruldu, bacaklarını yine üst üste attı. "Gazeteler Eldtrich'in hastaneye Bay-" Kız durdu, gözlerini kıstı ve derin bir nefes aldı. "Lanet olsun," dedi. "Tam göre-

miyorum. Tek heceli. Frent. Brent. Hayır, sanırım Trent. Evet, Eldon Trent." Kız rahatlayarak gülümsedi; iri gözleri çocuksu, saf bir memnuniyetle parıldıyordu. "Adamı saklamakta epeyce zorlanmışlar. Ve sorgulanıyormuş. Demek ki bilinci yerinde." Birdenbire kızın suratı asıldı. "Bir dakika, şu anda bir gazete başlığına bakıyorum, dairemde yalnızım. Sabah erken bir saat ve ön sayfayı okuyorum. Tanrım."

Leo kıza doğru eğilerek, "Ne var?" dedi, kızın nasıl sarsıldığını görebiliyordu.

Bayan Fugate fısıltıyla, "Başlıkta Palmer Eldritch'in öldüğü yazıyor," dedi. Kız şaşkınlıkla etrafa bakındı, sonra Leo'ya odaklanmaya çalıştı ama yüzünde ondan korktuğunu ve tam emin olamadığını belli eden bir ifade vardı, geri çekilip, sandalyesine gömüldü, parmaklarını birbirine kilitlemişti. "Ve Bay Bulero, cinayet için sizi suçluyorlar; gazetelerde öyle yazıyor."

"Yani sen benim onu öldüreceğimi mi söylüyorsun?"

Kız başını evet anlamında salladı. "Ama kesin değil; sadece bazı görüntüler var... Anlıyor musunuz, biz biliciler-"

"Biliyorum," dedi Leo. Bilicileri tanırdı; neticede Barney Mayerson, on üç senedir P. P. Layouts için çalışıyordu, ondan daha uzun süredir çalışanlar da vardı. "Olabilir," dedi. "Neden böyle bir şey yapayım?" diye sordu kendi kendine. Şu

anda buna yanıt verebilmesi imkânsızdı. Belki de Eldritch'i bulup, onla konuştuktan sonra...ki bunu zaten yapacaktı.

"Gelecekte yaşanabilecek bu ihtimal söz konusuyken Bay Eldritch ile temasa geçmeye çalışmanızın doğru olacağını düşünmüyorum," dedi Bayan Fugate. "Sizce de öyle değil mi Bay Bulero? Yani diyorum ki risk var ve epeyce yüksek. Sanırım kırk civarında."

"Kırk ne?"

"Yüzde kırk ihtimalinde. Neredeyse olasılıkların yarısı." Kız toparlanmış görünüyordu. Sigarasını içmeye devam etti; gözlerinde yoğun bir ifade vardı; muhtemelen Leo'nun neden böyle bir şey yapacağını merak ediyordu.

Leo ayağa kalkıp, ofisin kapısına doğru yöneldi. "Teşekkürler Bayan Fugate; bu konudaki yardımınız için minnettarım." Leo'nun kızın artık gitmesi gerektiğini ima ettiği apaçık ortadaydı ancak Bayan Fugate yerinden kıpırdamadı.

Leo, Barney Mayerson'ı da şaşkınlığa uğratan o katı ifadeyi gördü kızın yüzünde. "Bay Bulero," dedi kız, sessizce, "Sanırım benim bunla ilgili olarak BM polisine gitmem gerekiyor. Biz biliciler-"

Leo ofisin kapısını yeniden kapadı. "Siz biliciler, başka insanların hayatları ile fazla meşgul oluyorsunuz." Ama artık kızın elindeydi. Kız acaba bu bilgiyi nasıl kullanacak diye merak edi-

yordu.

"Bay Mayerson'ın yeryüzünden gönderilme olasılığı var," dedi Bayan Fugate. "Elbette sizin bundan haberiniz var. Onu burada bırakmaları için nüfuzunuzu kullanmayı düşünüyor musunuz?"

"Bu durumu halletmesi için ona yardım etmek gibi bir niyetim var, evet."

"Bay Bulero," dedi kız kendinden emin bir ses tonuyla, "Sizle bir anlaşma yapacağım. Onu göndermelerine izin verin. Ben de sizin yeni Moda-öncesi danışmanınız olayım." Leo herhangi bir şey söylemedi. "Ne diyorsunuz?" dedi kız. Belli ki bu tip pazarlıklara alışkın değildi. Yine de kız mümkün olduğunca kararlı durmaya çalışıyordu; belki de Leo başarılı bir kariyerin başlangıcını görüyordu.

O esnada Leo'nun aklına bir şey geldi. Kızın, Pekin'den buraya Mayerson'ın asistanı olarak yollanma sebebini hatırladı. Kızın öngörüleri istikrarsızdı. Kimi öngörüleri, işin aslı çoğu öngörüsü yanlış çıkmıştı.

Belki de kızın Eldritch'in katili olarak Leo'nun suçlandığını gördüğü gazete başlığı da hatalardan biriydi, kızın doğruyu söylediğini, bunu gerçekten deneyimlediğini farz etse bile, belki de her zaman yaptığı yanlışlardan birini yapıyordu.

Yüksek sesle, "Biraz düşüneyim," dedi. "Bana bir iki gün ver."

"Yarın sabaha kadar," dedi Bayan Fugate, katı bir ses tonuyla.

Leo güldü. "Barney'in neden o denli öfkelendiğini anlayabiliyorum," dedi. Muhtemelen Barney de kendi yetileri sayesinde kadının ona karşı bir hamle yapacağını, tüm işini riske atacağını sezmişti. "Dinle," dedi kızın yanına giderek. "Sen Mayerson'ın metresisin. İstersen onu bırak, bana gel, tüm uydu senin olsun." Tabii bunları söylerken Scotty'i oradan atabileceğini umut ediyordu.

"Hayır, teşekkürler," dedi Bayan Fugate.

"Neden?" dedi Leo şaşırarak. "Kariyerin-"

"Ben Bay Mayerson'dan hoşlanıyorum, ayrıca balon ka-" kız hemen kendini toplayıp, "O kliniklerde evrimleşen erkeklerden hoşlanmıyorum," dedi.

Leo yine ofisin kapısını açtı. "Yarın sana bilgi veririm," dedi. Kız kapıdan çıkarken, bu bana Ganymede'ye ve Palmer Eldritch'e ulaşacak kadar zaman kazandırır diye düşünüyordu; o zaman daha fazla bilgi edinmiş olacağım. Bakalım öngörü becerin üstün müymüş değil miymiş?

Kızın arkasından kapıyı kapadıktan sonra, yeniden masasına döndü ve onu dışarıya bağlayan videolu telefonun düğmesine bastı. "New York şehir operatörüne," dedi. "Bana Ganymede, üçüncü üsteki James Riddle Gaziler Hastanesini bağlayın, orada yatan bir hastayla, Bay Eldon

Trent ile görüşmek istiyorum." Kendi adını ve numarasını da verdi ve telefonu kapatıp, bu kez Kennedy Uzay taşımacılığını aradı.

O gece, New York'tan Ganymede'ye giden ekspres gemide kendine yer ayırttı ve ofisin içerisinde aşağı yukarı dolanarak hastaneden gelecek telefonu beklemeye koyuldu.

"Balon kafa," dedi kendi kendine. Kız işverenine bile balon kafa diyecekti neredeyse.

On dakika sonra telefon geldi.

"Üzgünüm, Bay Bulero," diyerek özür diledi operatör. "Bay Trent doktorun emirleri gereği telefonları kabul edemiyor."

Demek ki Rondinella Fugate haklıydı; Hastanede gerçekten de Eldon Trent adlı biri vardı ve muhtemelen bu adam Palmer Eldritch'di. Yola çıkmaya değer görünüyordu; ihtimaller iyiydi.

İyi elbette diye düşündü; Eldritch ile görüşeceğim, aramızda bir tür tartışma yaşanacak, Tanrı bilir ne üzerine ve ben bir şekilde onun ölümüne sebebiyet vereceğim ve şu anda ben bu adamı tanımıyorum bile!

Merakı iyiden iyiye artmıştı. Bir dizi farklı işe bulaşmıştı ama bugüne kadar hiçbir koşulda birilerini öldürme ihtiyacı duymamıştı. Palmer Eldritch ile aralarında her ne geçecekse, bugüne kadar yaşamadığı türden bir şey olmalıydı. Artık vazgeçemezdi. Çünkü bir taraftan da içgüdüsel olarak bunun olmasını umut ettiği şey olduğunu

hissediyordu. Ayrıca Rondinella Fugate sadece cinayetle suçlanacağını söylemişti; hüküm giyip giymeyeceğine dair bir data vermemişti.

Karşısındaki BM bile olsa, Leo Bulero'nun konumunda bir adamı böyle bir suçtan mahkum edebilmeleri onları biraz uğraştırırdı.

Leo denemelerine izin verecekti.

ÜÇ

Richard Hnatt, P. P. Layouts civarında bir barda oturmuş tekilasını yudumluyordu; seramiklerin durduğu kutu, barın üzerinde tam karşısındaydı. Emily'nin yaptığı seramiklerde bir sorun olmadığını çok iyi biliyordu; hepsi satabilecek işlerdi. Sorun eski kocasında ve adamın gayet güçlü bir pozisyonda olmasındaydı.

Ve Barney Mayerson o gücü üzerinde kullanmıştı.

Emily'i arayıp, olanları anlatmalıyım diye düşündü ve ayağa kalkmaya yeltendi ki, adamın biri yolunu kesti. Adamın bacakları çöp gibi zayıf ve ince olmasına rağmen, vücudunun üst kısmı garip bir biçimde yuvarlaktı.

"Sen kimsin?" dedi Hnatt.

Adam oyuncak gibi sağa sola sallanıyor, bir taraftan da sanki yıllardır kendisiyle yaşayan bir paraziti kaşırmışçasına, cebini karıştırıp duruyordu. Ancak cebinden çıkardığı bir kartvizit oldu. "Seramiklerinizle ilgileniyoruz, Bay Hatt," dedi. "Yok, Natt. Neyse, her nasıl söyleniyorsa artık."

Karta bakan Hnatt, "Icholtz?" dedi. Kartın üstünde sadece bu isim vardı, başka da bir bilgi yoktu, bir videolu telefon numarası bile yoktu.

"Ama yanımdakiler sadece numune. Ben size ürünlerimizi satan perakende mağazaların numaralarını vereyim. Bunlar şey için-"

"Minyatürleştirmek için," dedi oyuncağa benzeyen Bay Icholtz. "Zaten bizim de istediğimiz bu. Sizin seramikleri minyatürleştirmek istiyoruz, Bay Hnatt; Mayerson'ın yanıldığını ve sizin ürünlerin çok yakında moda olacağını düşünüyoruz."

Hnatt adama dik dik baktı. "Ürünleri minyatürleştirmek istiyorsunuz ve P. P. Layouts için çalışmıyorsunuz?" İyi de P. P. Layouts'un bu işte tekel olduğunu herkes bilirdi, minyatürleştirme işini yapan başka kimse yoktu.

Bay Icholtz sandalyeye oturup, cüzdanını çıkardı ve skinleri saymaya başladı. "Bu iş başta gizli kalacak. Ama daha sonra-" Güneş Sisteminde para yerine geçen kahverengi, buruş buruş, mantar derilerini Hnatt'a uzattı. Bu mantar derileri Printerlar tarafından kopyası yapılamayan eşsiz bir protein amino asidinden meydana gelmiş tek moleküldü. Printerlar normalde her şeyin birebir taklidini yapabilen *Biltong* yaşam formlarıydı ve Terradaki sanayi kuruluşlarının çoğunun seri üretim kısmında onlar çalışırdı.

"Karıma sormam lazım," dedi Hnatt.

"Şirketin temsilcisi siz değil misiniz?"

"E-evet," dedi Hnatt ve skinleri aldı.

"Sözleşme," dedi Icholtz, elindeki belgeyi

masaya bırakırken, "Ürünlerin yetkili acentesinin biz olduğunu teyit etmek için." Hnatt'a kalemi uzattı.

Hnatt belgeyi imzalamak için eğildiğinde, sözleşmenin üzerinde Icholtz'un şirketinin adını gördü. Chew-Z üretimcisi, Boston. Bu adı daha önce hiç duymamıştı ancak bu Chew-Z ismi şu anda ne olduğundan emin olamadığı başka bir ürünün adını anımsatıyordu. İmzayı atıp da Icholtz ona kendi kopyasını uzattığında ürünün ne olduğunu anımsadı.

Yasadışı halüsinojenik uyuşturucu Can-D, bu uyuşturucu kolonilerinde Perky Pat tasarımları ile birlikte kullanılıyordu.

Birden kendini çok rahatsız hissetti. Ama artık geri dönemezdi. Icholtz seramik kutusunu almıştı ve içindekiler artık Terra, Birleşik Devletler, Boston'daki Chew-Z üretimcilerine aitti.

Icholtz yerinden kalkarken, Hnatt ona, "sizle nasıl iletişim kurabilirim?"diye sordu.

"Siz bizle iletişim kurmayacaksınız. İhtiyacımız olursa biz sizi ararız," diyerek gülümsedi Icholtz.

* * *

Bunu Emily'e nasıl anlatacaktı? Hnatt skinleri saydı, sözleşmeyi okudu ve yavaş yavaş Icholtz'un ona ne kadar ödeme yaptığını anlamaya başladı. Bu skinler, Emily ile birlikte

Antartika'da beş gün tatil yapmalarına yeterdi; Terra'nın zenginlerinin sık sık uğradığı şu serin şehirlerden birine giderlerdi; Leo Bulero ve onun gibi adamlar tüm yazı oralarda geçiriyorlardı ve bu aralar yaz mevsimi tüm sene sürüyordu.

Yoksa- diye düşündü- bunlarla başka bir şey de yapabilirlerdi, elbette Emily'nin de isteyeceğini farz ederek; Almanya'ya gidip, Dr. Willy Denkmal'ın E Terapi kliniklerinden birine yatabilirlerdi.

Barın videolu telefon kulübelerinden birine girdi ve Emily'i aradı. "Valizini topla. Münih'e gidiyoruz, şeye-" aklına gelen klinik adlarından birini söyleyecekti; kliniğin reklamını seçkin Paris dergilerinden birinde görmüştü. "Eichenwald'a gidiyoruz. Dr. Denkmal-"

"Barney seramikleri aldı mı?" diye sözünü kesti Emily.

"Hayır. Ama anlaşılan minyatür işinde P. P. Layouts'dan başkası da varmış." Keyfi yerindeydi artık. "Evet, Barney bizi geri çevirdi, ne olmuş yani? Bu adamlar çok daha iyi oldu. Yarım saate oradayım. TWA'nın ekspres uçağından yer ayırtacağım. Bir düşünsene, ikimiz birden E-terapi göreceğiz."

Emily kısık bir sesle, "Ben evrimleşmek istediğimi sanmıyorum,"dedi.

Hnatt şaşırarak, "Elbette istiyorsun," dedi. "Yani demek istediğim bu bizim hayatımızı

kurtarabilir, bizimkini kurtarmazsa çocuklarımızınkini kurtarır- yani önünde sonunda sahip olacağımız potansiyel çocuklarımızdan bahsediyorum. Ayrıca orada o süre içersinde kalıp, kısa bir süre evrimleşsek bile, bize açılacak kapıları bir düşün; gittiğimiz her yerde saygıdeğer kişiler olacağız. Hiç E-terapi almış tanıdığın var mı? gazetelerde sürekli onu bunu okuyup duruyorsun, sosyeteden tipler...ama-"

"O tüyleri üzerimde istemiyorum," dedi Emily. "Ayrıca kafamı büyümelerini de istemiyorum. Hayır. Ben kliniğe gitmiyorum." Sesi oldukça kararlı geliyordu; yüzündeki ifade de gayet kesindi.

"Peki, o zaman ben giderim," dedi Hnatt. Neticede alıcılarla işi bitiren o olmuştu. Ayrıca bu şekilde klinikte daha fazla kalabilir, iki kat daha fazla evrimleşebilirdi. Tabii müdahalenin işe yarayacağını varsayıyordu. Bazı insanlar tedaviye yanıt vermiyordu ama bunun Dr. Denkmal'ın hatası olduğu söylenemezdi çünkü herkesin evrimleşme kapasitesi aynı değildi. Ama Hnatt kendinden emindi, büyük başlarla arayı hemen kapatırdı o. Emily'nin sırf önyargıyla, bilmeden "tüy," dediği kabuğumsu deri sayesinde çoğunu geride bile bırakabilirdi.

"Sen yokken ben ne yapacağım? Sadece seramiklerle mi uğraşacağım?"

"Elbette," dedi Hnatt. Yeni siparişler muhte-

melen hızla gelecektir. Yoksa Bostonlu Chew-Z Üretimcileri minyatürlerle ilgilenmezlerdi. Belli ki onlarında P. P. Layouts gibi Moda-Öncesi bilicileri vardı. O anda aklına bir şey geldi. Icholtz, başta gizli olacak demişti, bu da yeni şirketin P.P Layouts'unki gibi koloninin uydularında ve gezegenlerinde dolanan disc jockey ağı olmadığı anlamına geliyordu; haberleri uçuracak bir Allen ve Charlotte Faine yoktu.

Ama bu disc jockey uydularını yerleştirmek biraz vakit almıştı. Doğal bir durumdu.

Yine de kendini rahatsız hissediyordu. Panikleyerek bunlar yasadışı bir şirket olabilir mi diye düşündü. "Belki de Chew-Z de Can-D gibi yasaktır; belki de tehlikeli bir işe bulaştım,"diye düşündü kendi kendine.

"Chew-Z" dedi yüksek sesle Emily'e. "Hiç böyle bir şey duydun mu?"

"Hayır."

Sözleşmeye bir daha baktı. Ne karmaşa ama diye düşündü. Nasıl bulaştım ben buna? Ne vardı o lanet olası Mayerson seramikleri kabul etseydi...

* * *

Sabah saat onda çalan klaksonun korkunç sesi Sam Regan'ı yatağından hoplattı, kalkar kalkmaz da tepelerindeki BM gemisine küfretti; tüm bu gürültüyü kasten yaptıklarını biliyordu. Suçiçeği

Yerleşim Birimi barakalarının tepesinde dönen gemi, birazdan aşağı atacağı yiyecek paketlerinin sadece hayvanların değil, insanların da eline geçtiğinden emin olmak istiyordu.

Yalıtkan tulumunun fermuarını çeken Sam Regan "tamam, alıcaz işte," diye söylendi kendi kendine. Yüksek tabanlı botlarını giydi ve bağlantı yolundan yukarı doğru mümkün olduğunca yavaş çıkmaya başladı.

"Bugün erken gelmiş," dedi Tod Morris, şikayet edercesine. "Ayrıca bahse girerim yine tuz, domuz yağı filan getirmişlerdir- mesela tatlı gibi ilginç bir şey yoktur."

Rampanın tepesindeki kapağa omuzlarını dayayan Norman Schein, kapağı yukarı doğru itti; parlak soğuk güneş ışığı suratlarına çarptı, gözleri kamaşmıştı.

BM gemisi siyah gökyüzünde, görünmeyen bir ipten sarkıyormuşçasına duruyordu. Tod gemiye doğru el salladı ve gemiden korkunç bir gürültü daha geldi, Tod eliyle kulağını kapadı.

Geminin alt kısmı açıldı ve yiyecekler aşağıya bırakıldı.

"Siktir," dedi Sam Regan tiksintiyle. "Yine tuz, yağ..." İlgilenmediğini belli eden bir tavırla, arkasını döndü.

Yukarısı bugün ne kadar da berbat görünüyor diye düşündü Mars'a bakarken. Biz neden geldik buraya? Gelmek zorunda kaldık, mecbur

bırakıldık.

Üç sömürgeci geminin bıraktığı metal kutuları görebiliyorlardı, neredeyse yirmi kilo tuz gelmişti. Sam Regan'ın morali iyice bozulmuştu.

"Hey," diye bağırdı Schein, gemiye doğru yürüyerek, "Sanırım kullanabileceğimiz bir şeyler görüyorum."

"Kutularda radyo var galiba," dedi Tod. "Transistor radyolar." Yüzünde düşünceli bir ifadeyle Schein'in peşine takıldı. "Belki onları tasarımlarımızda kullanabiliriz."

"Benim tasarımımda zaten bir radyo var," dedi Schein.

"Sen de parçaları kendi kendine hareket eden bir çim biçme makinesi yapmak için kullanırsın," dedi Tod. "Sen de öyle bir şey yok, değil mi?" Schein'ın Perky Pat tasarımını gayet iyi biliyordu; kendisi, karısı ve Schein ile onun karısı çoğu zaman beraber takılır, zihinleri iyi uyuşurdu.

Sam Regan, "radyo parçalarını alalım," dedi. "Ben kullanabilirim." Regan'ın tasarımında, Schein'in ve Tod'un sahip olduğu otomatik garaj kapısı yoktu; Regan onların bayağı gerisindeydi aslında. Elbette bu parçaların tamamı satın alınabiliyordu. Ama Regan'ın skini yoktu. Tüm skinlerini daha gerekli olduğunu düşündüğü bir ihtiyacına harcamıştı. Torbacının birinden epeyce yüklü miktar Can-D satın almıştı; malı, ortak kullandıkları barakanın en alt seviyesine, uyudu-

ğu kompartımanın altına gömmüştü.

Regan inanıyordu; dönüşümün büyüsüne inanıyordu- minyatür ürünlerin sadece dünyayı temsil etmekle kalmadığı, dünyanın kendisine dönüştükleri o anın kutsallığına inanıyordu. O ve arkadaşları Can-D çiğneyip, Perky Pat bebeğinin yerleşim alanına birlikte gidiyorlardı; zamanın ve mekânın ötesine geçiyorlardı. Sömürgecilerin çoğu henüz inanmıyordu; onlara göre tasarımlar sadece artık gidemeyecekleri bir dünyanın sembolünden ibaretti. Ama inanmayanlarda birer birer geliyorlardı.

Daha sabahın bu saatinde aşağı inip, bir parça Can-D çiğneyip, dostlarıyla yaşayabildikleri en güzel anlara dönmek istiyordu.

Tod ve Norm Schein'a dönüp, "Transit geçmek isteyen var mı?" dedi. Can-D takılmak için kullandıkları kelime buydu. "Ben aşağı iniyorum, bendeki Can-D'yi kullanabiliriz; sizle paylaşırım."

Böyle bir teklif geri çevrilmezdi. Tod ve Norm gayet istekli görünüyorlardı. "Çok erken değil mi?" dedi Norm Schein. "Daha yataktan yeni çıktık. Ama zaten yapacak başka bir şey de yok sanırım," dedi. Günlerdir barakaların girişinde duran yarı otomatik devasa tırmığa sıkıntıyla bir tekme attı. Kimse yukarı çıkıp aylar önce resmi açılışı yapılan toprak temizleme işini devam ettirecek enerjiyi bulamamıştı. "Ama yine

de yanlış bir iş yapıyor olacağız," diye mırıldandı. "Burada durup bahçelerimizde çalışmamız lazım," dedi.

"Tabii ya," dedi Sam Regan, sırıtarak, "ne bahçe ama! Oraya ektiğin ne öyle? Bir adı var mı?"

Norm Schein ellerini tulumunun cebine sokarak, topraklı alana doğru yürüdü; bir süre önce özenerek ektiği bitkilerden birkaçı büyümüştü. Durup biraz baktı, belki özel olarak hazırladığı tohumlardan filiz veren olmuştur diye. Hiçbir şey olduğu yoktu.

"Yaban pancarı," dedi Tod, Norm'u cesaretlendirmek istercesine. "Öyle değil mi? Mutasyona uğramış ama yine de yapraklarından tanıdım."

Norm yapraklardan birini koparıp, çiğnedi ve suratını buruşturarak geri tükürdü; yaprak acı ve kumluydu.

O sırada Helen Morris barakadan çıktı, soğuk Mars güneşinin altında titriyordu. "Bir sorumuz var," dedi üç adama bakarak. "Ben Dünyadayken psikiyatristimize bir saat için elli dolar ödüyorduk diyorum, Fran sadece kırk beş dakika için elli dolar veriyorduk diyor." Kadın devam etti, "Tasarımlarımıza bir de psikiyatrist koyalım diyorum, fiyatı doğru bilmemiz lazım, sonuçta sahici bir parça olacak, Dünyada yapıp, buraya gönderiyorlar, geçen hafta gelen şu Bulero gemisini hatırladınız mı?"

"Hatırlıyoruz," dedi Norman Schein, suratını asarak. Bulero'nun satış elemanının istediği o rakamlar! Zaten uydularındaki Allen ve Charlotte Faine sürekli farklı farklı ürünlerden bahsedip, milletin iştahını açıyorlardı.

"Fain çiftine sor," dedi Helen'ın kocası Tod. "Uydu geçtiğinde onlarla bağlantı kurarsın." Kol saatine şöyle bir baktı. "Bir saat içinde geçerler. Sahici parçalara ait tüm datalar var onlarda. Zaten datayı ürünle beraber kartona koyuyorlar." Canı sıkılmıştı çünkü neticede o ufak insan-türü psikanaliste bir sürü skin vermek zorunda kalacaklardı, elbette psikanalistin koltuğu, masası, halısı ve son derece etkileyici bir biçimde küçültülmüş kitaplarla dolu kütüphanesi içinde ödeme yapılacaktı.

"Sen Yeryüzündeyken analiste gidiyordun," dedi Helen, Norm Schein'a, "Ne kadar alıyordu?"

"Ben genelde grup terapiye gidiyordum," dedi Norm. "Berkeley Devlet Zihinsel Hijyen Kliniğine ve onlar ödeyebilme gücüne göre para alıyordu. Elbette Perky Pat ve onun erkek arkadaşının özel bir analistleri vardır." Bahçede, birbirine dolaşmış otların arasında yürüdü. Böcekler yaprakları parçalamış, çoğu kısımlarını yemişlerdi. Bir tane sağlıklı bitki bulabilse, ruh hali biraz düzelecekti. Yeryüzünden gelen böcek ilaçları buranın böceklerine etki etmiyordu. Yer-

yüzünden birileri gelsin de bitki yetiştirme işinde onlara yardım etsin diye neredeyse bin yıldır bekliyorlardı.

"Sulasan iyi olacak," dedi Tod.

"Evet," dedi Norm Schein. Suçiçeği Yerleşim Biriminin hidro-pompa sistemine doğru isteksizce yürüdü; pompa, tüm barakaların bahçelerini sulayan ve yarısı kumla dolmuş olan sulama sistemine bağlıydı. Sulamadan önce toprağın temizlenmesi gerekiyor diye düşündü. Eğer A-Sınıfı tırmık makinesini bu aralar çalıştırmaya başlamazlarsa, isteseler bile sulama yapamayacak hale geleceklerdi. Zaten sulama yapmayı çok da istedikleri yoktu.

Ama yine de, Sam Regan'ın yaptığı gibi, sanki burası yokmuş gibi yapamıyordu. Regan sadece tasarımlarıyla oynuyor, yeni ürünler yapıyor, tasarımını geliştirmeye çalışıyordu...ya da Sam'in önerdiği gibi sadece Can-D çiğneyip, dönüşüme geçmekle yetinemiyordu. "Neticede sorumluluklarımız var," diye düşündü.

Helen'a dönüp, "Fran'i buraya getirsene," dedi. Toprakla uğraşırken karısı Fran onu iyi yönlendiriyordu, kadının gözünden bir şey kaçmazdı.

"Ben söylerim," dedi Sam Regan, aşağı doğru inerken. "Gelmek isteyen yok mu?"

Arkasından giden olmadı; Tod ve Helen Morris kendi bahçelerine bakmaya gitmişlerdi ve

Norm Schein da toprağın üzerindeki koruyucu kağıtları kaldırmakla meşguldü.

Sam Regan aşağı indiğinde, Fran Schein'ı buldu. Kadın, Morris ve Scheins ailesiyle beraber kurdukları Perky Pat tasarımının üzerine eğilmiş, epeyce meşgul görünüyordu.

Kafasını kaldırmadan, "Perky Pat üstü açık yeni Ford arabasıyla şehir merkezine gitti, alışverişini yaptı, şimdi analistinin ofisinde, "Fortune," dergisini okuyor. İyi de ne kadar ödeyecek?" dedi. Kadın kafasını kaldırıp, uzun koyu renk saçlarını düzeltti ve Sam'e bakıp, gülümsedi. Fran, şüphesiz yaşadıkları yerin en güzel ve en dramatik kişiliğiydi; Sam'in ona bakınca aklından geçenler bunlardı ve bunları kesinlikle ilk kez düşünmüyordu.

Kadına bakıp, "Tasarımla zihnini birleştiriyorsun ama şey çiğnemiyorsun- "Etrafına bakındı; ikisi dışında başka kimse yok gibiydi. Kadının yanına diz çöküp, "Gel hadi, elimde birinci kalite Can-D var. Beraber çiğneriz. Daha önce birlikte yaptığımız gibi. Olur mu?" Kadının yanıtını beklerken kalbi çarpıyordu; en son ikisi birlikte dönüşüm yaşadıklarında kendini çok zayıf hissetmişti.

"Helen Morris burada olacak."

"Hayır, onlar yukarıda toprakla uğraşıyorlar. Bir saate kadar dönmezler." Fran'i elinden tutup, ayağa kaldırdı. Kompartımandan, koridora doğ-

ru yürürlerken, "kahverengi pakette gelen bir şeyin," dedi, "sadece toprağın altında beklemesi doğru değil, kullanmak lazım yoksa bayatlıyor. İşe yaramıyor." Ayrıca bir işe yarasın diye ödediğimiz bedel de hiç az değil diye düşündü içi sıkılarak. Ziyan edemeyeceğimiz kadar çok hem de. Gerçi bazıları dönüşüm gücünün Can-D'den değil, tasarımların gerçeğe çok benzemesinden kaynaklandığını iddia ediyordu ama Sam'e göre bu saçma sapan bir düşünceydi. Yine de buna inananlar vardı.

Aceleyle Sam Regan'ın kompartımanına girdiklerinde Fran, "Senle Can-D çiğneyeceğim ve zihnimi birleştireceğim Sam," dedi, "ama burada yapmayacağımız şeyleri orada, Terra'da yapmayalım, anladın değil mi? Orada Pat ve Walt olmamız, bize istediğimiz gibi davranma hakkı vermez," dedi ve Sam'e onu uyaran bir bakış attı.

"Yani sen de gerçekten Yeryüzüne gittiğimizi kabul ediyorsun, değil mi?" dedi Sam. Daha önceleri de bu konuda birkaç kez tartışmışlardı. Fran yer değiştirme deneyiminin sadece görünüşte yaşanan bir tecrübe olduğuna, sömürgecilerin kaza dediği türden bir şey olduğuna inanıyordu- mekanlar ve nesneler sadece görünüşte vardı, özleri itibari ile gerçek değillerdi.

"Ben inanıyorum ki," dedi Fran yavaşça elini Sam'in elinden çekerken, "bu ister hayal gücümüzün bir oyunu olsun, ister uyuşturucudan

kaynaklı bir sanrı olsun ya da gerçekten Mars'tan Yeryüzüne gitmek olsun, ben bundan uzak durmamız gerektiğini düşünüyorum." Sam, metal yatağı duvardan çekip, arkasındaki boşluktan uzun bir çengelle paketi çekmeye çalışırken adamı dikkatle izliyordu. "İletişim deneyimimizi bozmamak için uzak durmalıyız," diye devam etti konuşmaya. "Bunun arındırıcı bir deneyim olması gerekir. Etten yapılmış vücutlarımızı, dedikleri gibi maddeselliğimizi kaybediyoruz ve onun yerine ölümsüz oluyoruz, en azından bir süreliğine. Ya da bazılarının yapabildiği gibi zamanın ve mekânın dışına çıkarak, ebedileşiyoruz. Sence de öyle değil mi, Sam? Kadın iç geçirdi. "Böyle düşünmediğini biliyorum."

"Tinsellik," dedi Sam iğrenerek, o sırada Can-D paketini gizlediği delikten çıkarmıştı. "gerçekliğin inkâr edilmesidir? Ve karşılığında ne alırsın? Hiçbir şey."

Paketi açarken Fran yanına gelmişti, "Hiçliğin yerine daha iyi bir şey sunamayacağımı kabul ediyorum. Ama bunu biliyorum. Sen ve senin gibi hazcıların anlamadığı şey Can-D çiğnediğimizde vücutlarımızı terk edip, öldüğümüz. Ve ölünce şeyin ağırlığından kurtuluyoruz." Kadın tereddüt ediyormuş gibi, kelimeyi söylememişti.

"Söyle," dedi Sam, kahverengi, sert, bitkiye benzer liflerin sarılı olduğu paketi bıçakla keserken.

Fran, "Günahın ağırlığından," dedi.

Sam Regan kahkahalarla gülmeye başladı. "Peki, en azından Ortodokssun." Kolonistlerin çoğu gerçekten de Fran ile aynı fikirdeydi. "Ama," dedi Sam, paketi yeniden yerine koyarken, "ben Can-D'yi bu nedenle çiğnemiyorum; benim bir şeyi kaybetmek istediğim filan yok... ben bir şeyler kazanmak istiyorum." Kompartımanın kapısını kapadı, sonra gidip kendi Perky Pat tasarımlarını çıkarıp, yere serdi; her parçayı hızlıca yerine yerleştirdi. "Normalde hakkımız olmayan bir şeyleri yaşamak istiyorum," diye ekledi, sanki bu Fran'in bilmediği bir şeymiş gibi.

Fran'in kocası ya da Sam'in karısı, ya da ikisi beraber hatta tünelde yaşayan herkes onlar yer değiştirme tecrübesi yaşarken, çıkıp gelebilirdi. Geldiklerinde ikisinin birbirinden mesafeli bir biçimde oturduklarını göreceklerdi, kullanıcılar arasında uygunsuz hiçbir şey olmazdı. Kullanıcıların deneyim esnasında birlikte oldukları bile ispat edilemiyordu ve bu yasal olarak da teyit edilmişti. Mars'taki Birleşik Devletler otoriteleri bunu ispat etmeye çalışmış ama başaramamışlardı. Dönüşüm esnasında kişi ensest, cinayet ya da akla gelecek herhangi bir şey yapabilirdi ama hukuki açıdan bu sadece bir fanteziden ibaretti, gerçekleşmemiş bir istek, o kadar.

İşte bu enteresan durum Sam'in uyuşturucuyu bu kadar çok tüketmesinin nedeniydi; çünkü

Mars'ta hayatın öteki türlü tadı tuzu yoktu.

"Bence," dedi Fran, "sen beni yanlış bir iş yapmaya teşvik ediyorsun." Yere otururken hüzünlü görünüyordu; büyük, koyu renk gözleri yerde duran tasarımın içindeki Perky Pat'in kocaman gardırobuna kilitlenmiş, boş boş bakıyordu. Parmağıyla minicik ceketlerden biriyle oynamaya başladı, artık konuşmuyordu.

Sam yarım çizgi Can-D'yi ona uzattı, sonra da kendininkini ağzına attı ve aç gözlülükle çiğnemeye başladı.

Hâlâ kederli görünen Fran de kendininkini çiğnedi.

Sam artık Walt'du. Saatte on beş bin mil hızla gidebilen Jaguar XXB marka spor arabası vardı. Gömlekleri İtalya'dan geliyor, ayakkabıları İngiltere'de imal ediliyordu. Gözlerini açtı ve yatağının yanındaki T.V. setinin başında duran ufak G.E. saatine baktı; televizyon birazdan otomatik olarak çalışacak ve ünlü köşe yazarı Jim Briskin'in sabah şovunu gösterecekti. Alev alev, kırmızı peruğuyla Jim Briskin, ekranda belirmeye başlamıştı bile. Walt yatağında doğruldu ve onu oturma pozisyonuna getirmesi için yatağın düğmesine bastı; geriye yaslanıp, programı izlemeye koyuldu.

"Şu anda San Francisco'nun merkezinde, Van Ness'in köşesindeyim," dedi Briskin keyifle, "ve bugün burada yeni yer altı binası Sör Fran-

cis Drake'in açılışı için toplandık. Drake tamamı yeraltında bulunan ilk otomatik binamız olacak, binamız için yapılan şarkıyı seslendirmek üzere büyüleyici şarkıcımız-"

Walt televizyonu kapadı, ayağa kalktı ve çıplak ayak pencereye doğru yürüdü; panjurları açtı, pırıl pırıl San Francisco caddesine, tepelere ve beyaz evlere baktı. Bugün günlerden cumartesiydi ve Palo Alto'da bulunan Ampex Şirketindeki işine gitmek zorunda değildi; onun yerine- ki bu gayet hoş bir şeydi- kız arkadaşı Pat Christensen ile buluşacaktı. Pat de Potrero Tepelerin'deki modern elektronik binalardan birinde yaşıyordu.

Burada her gün Cumartesiydi.

Banyoya girip, yüzünü yıkadı, ardından tıraş köpüğü sıkıp, tıraşa başladı ve aynada kendini izlerken, eline sıkıştırılmış bir not olduğunu fark etti.

BU BİR YANILSAMA. SENİN ADIN SAM REGAN, MARSTA YAŞAYAN BİR SÖMÜRGECİSİN. DÖNÜŞÜMÜN TADINI ÇIKAR, EVLAT. PAT PRONTO'YU ARA!

Not, Sam Regan adıyla imzalanmıştı.

Bir yanılsama diye düşündü, tıraşa ara vererek. Ne açıdan? Geçmişi düşünmeye çalıştı; Sam Regan ve Mars, berbat bir sömürgeci tüneli... Evet, görüntü belli belirsiz vardı, ancak çok uzaklarda kalmış gibiydi, soluk, cansız ve gerçek dışı. Omuz silkip, tıraş olmaya devam etti, kafası

biraz karışmış, canı sıkılmıştı. Tamam, diyelim ki bu notta yazanlar doğruydu; belki o diğer dünyayı gerçekten hatırlıyordu, doğal olmayan bir ortamda gönülsüzce yaşamak zorunda kaldıkları o kasvetli, sürgün yeri. E ne vardı yani? Şu an ki hayatını bu yüzden mi mahvedecekti? Notu bıraktığı yerden aldı ve banyodaki çöp öğütücüsüne attı.

Tıraşını bitirir bitirmez Pat'i videolu telefonla aradı.

Kız görüntüye girer girmez, "dinle," dedi, sesi buz gibi geliyordu. Sarı saçları ekranda parıl parıldı, saçlarını boyuyordu artık. "Seni görmek istemiyorum, Walt. Lütfen. Aklında ne olduğunu biliyorum ve ilgilenmiyorum; anladın mı?" Mavi-yeşil gözleri soğuk soğuk bakıyordu.

"Hımm," dedi adam, sarsılmıştı, bir cevap bulmaya çalıştı. "Ama çok güzel bir gün. Dışarı çıkmalıyız bence. Belki Golden Gate Park'ına gideriz."

"Dışarısı çok sıcak olucak."

"Hayır," diye karşı çıktı adam. "Ona daha var. Hey baksana, gidip plajda yürürüz, dalgalarla oynarız. Olur mu?"

Kızın kararsız olduğu belliydi. "Ama aramızda geçen şu konuşma-"

"Konuşma filan olmadı. Seni geçen Cumartesiden bu yana görmedim bile." Mümkün olduğunca kararlı bir ses tonuyla konuşmaya ça-

lışıyordu. "Yarım saat içinde gelip, seni alırım. Mayonu giy, hani şu sarı olan, İspanyol tarzı, boyundan bağlamalı."

"Of," dedi kız burun kıvırarak, "onun modası tamamen geçti. İsveç'ten yeni bir tane getirttim; daha görmedin sen. İzin varsa onu giyerim. A&F'deki kız izin çıkıp çıkmadığından emin değildi."

"Tamamdır," dedi ve telefonu kapadı.

Yarım saat sonra Jaguarı ile kızın binasının önündeydi.

Pat'in üzerinde bir kazak ve kumaş pantolon vardı; bahsettiği yeni bikiniyi içine giymişti. Elinde piknik sepetiyle adamın yanına geldi ve birlikte arabaya yürüdüler. Pat, heyecanla hızlı hızlı yürüyor, adamın önüne geçiyordu. Her şey Watt'ın istediği gibiydi artık; bugün harika olacaktı, sabah içini kaplayan sıkıntı buharlaşıp uçmuştu...Tanrı'ya şükürler ki öyle olmuştu.

"Bikiniyi görene kadar bekle," dedi kız arabaya binerken. "Giymek cesaret ister; yok gibi bir şey; yani görebilmen için neredeyse bikininin orda olduğuna inanman gerekiyor." Koltuğa oturunca, adama doğru eğildi. "Aramızda geçen şu konuşmayı düşünüyordum, hayır, bekle de bitireyim," dedi, parmaklarını adamın dudağına koyup onu susturarak. "Bak Walt, aramızda o konuşma geçti. Ama sen bir açıdan haklısın; tavrın doğru yani. Bu deneyimden mümkün

olduğunca faydalanmalıyız. Vaktimiz dar...Ya da en azından bana öyle geliyor." Belli belirsiz gülümsedi. "Sürebildiğince hızlı sür; okyanusa gitmek istiyorum."

Kısa sürede plajın park alanındaydılar.

"Hava daha da ısınacak," dedi Pat. "Her geçen gün biraz daha. Değil mi? Öyle ki bir an gelecek tahammül edilmez olacak." Kazağını çıkardı, koltukta sağa sola dönerek pantolonunu da indirdi. "Ama henüz o noktaya gelmedik," diye devam etti.

Kız haklıydı; bikiniyi görebilmek için görünmeyen şeylere inancınız olması gerekiyordu. Neyse ki ikisi de bu konuda sorun yaşayan tipler değillerdi.

Beraber plaja indiler ve dalgaların getirdiği denizanalarına, deniz kabuklarına, kumlara çakıllara baktılar.

"Hangi yıldayız?" dedi birden Pat. Rüzgar açık bıraktığı saçlarını savuruyor; sarı bir bulut kümesi gibi dalgalanıyorlardı; berrak, parlak, tertemiz.

Walt "Sanırım," dedi, duraksadı, hatırlamıyordu. "Lanet olsun!" dedi sinirlenerek.

"Boşver, önemi yok," dedi Pat, Walt'ın koluna girip, ağır adımlarla yürüdü. "Bak, orada, kayaların ötesinde bir yer var," dedi ve daha hızlı yürümeye başladı. "Ben, neydi onun adı-şey Fran, evet, ben Fran miyim?" dedi birdenbire.

Kayaların üzerine basarak yürüyor, dalgalar bileklerine çarptıkça gülüyor, zıplıyordu. "Yoksa ben Patricia Christensen miyim?" dedi, elleriyle saçını düzelterek. "Saçlarım sarı, demek ki ben Pat'im. Perky Pat." Bir ara kayaların ardında kayboldu; Walt hemen arkasından koşturdu. "Bir zamanlar Fran'dim," dedi kız, "Ama bunun artık önemi yok. Daha da önce kim olduğumun bir önemi yok, Fran ya da Helen ya da Mary, bunların şu anda bir önemi yok, öyle değil mi?"

"Var," dedi Walt, ona itiraz ederek. "Senin Fran olmanın bir önemi var. Özünde Fran'sin."

"Özümde," dedi kız ve kumların üzerine uzandı, yerdeki taşı ileri fırlattı ve yerinden doğrulup, okyanusa doğru oturdu. "Ama rastlantılar..." Ellerini göğüslerinin altına koydu ve ağırlıklarını anlamaya çalışır gibi eliyle kaldırdı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Bunlar," dedi, "bunlar Pat'in göğüsleri. Bunlar benim değil. Benimkiler daha ufaktı; hatırlıyorum."

Walt onun karşısına oturdu, hiçbir şey söylemiyordu.

"Biz buradayız," dedi kız, "Tünellerde yapamadığımız şeyleri yapabilmek için. Önünde sonunda çürüyecek bedenlerimizi bıraktığımız yere döndük. Tasarımlarımızı yaşatabileceğimiz sürece-" Kız okyanusu işaret etti, sonra yine inanamıyormuş gibi kendine dokundu. "Bu çürüyemez değil mi? Biz ölümsüz olduk." Ardından

yere uzandı ve bir koluyla yüzünü kapadı. "Ve eğer buradaysak ve tünellerde yapamadığımız şeyleri burada yapabiliyorsak, senin teorine göre o zaman istediğimizi yapmalıyız. Bu fırsatı değerlendirmeliyiz."

Walt onun yanına uzandı ve eğilip, dudaklarından öptü.

Zihninin içinde bir ses "İyi de bunu istediğim her zaman yapabilirim," diye düşündü. Ve vücudunun içerisinde bir yabancının hakimiyet kurmaya başladığını hissetti. "Neticede," diye düşündü Norm Schein, "O benim karım" ve ardından kahkahalarla gülmeye başladı.

"Sana benim tasarımımı kullanabileceğini kim söyledi?" diye düşündü Sam Regan öfkeyle. "Çık kompartımanımdan. Ayrıca eminim kullandığında benim Can-D"

"Sen teklif ettin bize," dedi zihin-gövdesine yerleşen. "Ben de kullanmaya karar verdim."

"Ben de buradayım," diye düşündü Tod Morris. "Ve eğer benim fikrimi soracak olursanız-"

"Sana bir şey soran olmadı," diye düşündü Norm Schein öfkeyle. "Aslına bakarsan sana gelmeni söyleyen de olmadı; neden o beş para etmez bahçene, yani olman gereken yere dönmüyorsun?"

Tod, "Ben Sam'le birlikteyim," diye düşündü, soğukkanlılığını kaybetmeden. "Burası dışında bir yerde bunu yapabilme şansım yok." İrade

gücü Sam'in gücüyle birleşti ve Walt yerde yatan kızın üzerine bir daha eğilip, bir daha öptü, heyecanı daha da artmıştı.

Pat gözlerini açmadan, kısık sesle, "ben de buradayım," dedi. "Ben Helen. Aynı zamanda Mary. Ama Sam senin Can-D'yi kullanmıyoruz; kendimizinkini getirmiştik." Perky Pat'in üç sakini gayretle birleşmeye çalışırken kız kollarını ona doladı. İki gövdede altı kişi diye düşündü Sam Regan. Yine aynı gizem yaşanıyordu işte; peki nasıl olabiliyordu bu? Her zamanki soru. Ama benim umursadığım tek şey diye düşündü, benim Can-D'imi kullanıp, kullanmadıkları. Ve öyle olduğuna eminim, ne dedikleri umurumda değil; onlara inanmıyorum.

Ayağa kalkan Perky Pat, "Sanırım gidip yüzeceğim,"dedi. "Zaten burada bir şey olduğu yok. Kızın suyun içinde gözden kaybolmasını izlediler.

"Şansımızı kaybettik," diye düşündü Tod Moris, canı sıkılmıştı.

"Benim hatam," dedi Sam. Tod ve o, kızın peşinden birkaç adım yürümüş ama sonra öylece kalakalmışlardı.

Sam Regan uyuşturucunun etkisini yitirdiğini hissedebiliyordu; kendini zayıf hissediyordu, korkuyordu ve uyuşturucunun etkisinin dağıldığını hissetmek midesini bulandırıyordu. Ne kadar da çabuk oldu dedi kendi kendine. Her şey

bitmişti işte; tünele döneceklerdi, kesekağıdının içine düşmüş solucanlar gibi kıvrılıp, bükülerek, gün ışığını göremeden, solgun, bembeyaz, berbat bir halde. Tüyleri ürperiyordu.

-İşte kompartımanındaydı yine, ufacık yatağı, lavabosu, masası, mutfak ocağı...Ve Tod'un, Helen'in, Morris'in, Fran'in ve Norm Schein'ın ve kendi karısı Mary'nin ifadesiz suratları; hepsinin gözleri bomboş bakıyordu, ürpererek başka tarafa bakmaya çalıştı.

Yerde tasarımları duruyordu; bebekleri gördü; Walt ve Pat, okyanusun kenarına yerleştirilmişlerdi, Jaguar da ileriye park edilmişti. Perky Pat'in üzerinde neredeyse görünmez olan bikini vardı ve yanlarında minik piknik sepeti duruyordu.

Tasarımın yanında kahverengi kağıt paketin içinde Can-D'den arta kalanlar vardı; beşi birlikte çiğnemişlerdi, dudaklarının kenarlarından sarkan kahverengi sıvıya isteksizce baktı.

O sırada karşısında duran Fran Schein da gözlerini açtı, inledi; sonra Sam'e baktı ve belli belirsiz iç geçirdi.

"Bizi yakaladılar," dedi Sam.

"Çok oyalandık," dedi Fran ve ayağa kalkmaya çalıştı ama sendeledi, neredeyse yere düşecekti; Sam hemen ayağa fırlayıp, onu tuttu "Sen haklıydın; madem niyetimiz vardı, hemen yapmalıydık. Ama-" Adamın ona sarılmasına izin

verdi. "Ama o küçük oyunları seviyorum. Plajda yürümek, sana bikini olmayan bikiniyi göstermek," bunu söylerken hafifçe gülümsemişti.

Sam, "Birkaç dakikaya dönmüş olurlar," dedi.

Fran gözlerini kocaman açarak, "Evet haklısın," dedi. Sam'in kollarından sıyrılıp, kapıya yöneldi, koridora çıktı ve "Hadi, bizim kompartımana, çabuk ol!" diye seslendi.

Sam keyifle onun arkasından gitti. Çok şaşırtıcı bir şeydi bu; Sam kahkahalar atıyordu. Kız önünde aceleyle kendi barakasına giden rampayı tırmanıyordu; tam kompartımanın kapısında kızı yakalamayı başardı. Sarmaş dolaş içeri girdiler, gülüşerek yere, metal zemine düştüler.

Ustalıkla kadının sutyenini çözerken neticede biz kazandık diye düşündü, gömleğinin düğmelerini açtı, eteğinin fermuarını indirdi ve tek seferde bağcıksız, terliğe benzeyen ayakkabılarını da çıkardı; elleri kadının her yerindeydi ve Fran iç geçiriyordu, hem de artık bitkinlikten değil.

"Kapıyı kilitlesem iyi olur," dedi. Ayağa kalktı, kapıya doğru koştu, kapatıp kilitledi. Bu arada Fran giysilerini kenara itmekle meşguldü.

"Gel hadi," dedi. "izleyip durma öyle," ayakkabılarını kağıt ağırlığı gibi giysilerinin üzerine koymuştu.

Sam onun yanına uzandı ve kadın ellerini onun üzerinde gezdirmeye başladı; gözleri yarı kapalıydı, Sam mutluydu.

Ve burada, Mars'ın bu kasvetli ortamında, eskisi gibi yapabilmeyi başarmışlardı; torbacıların el altından sattığı uyuşturucu sayesinde, tüm bunları mümkün kılan Can-D maddesiydi, ona yine ihtiyaçları olacaktı. Hiçbir şekilde özgür değillerdi.

"Ve özgür olmak da istemiyoruz," diye düşündü Fran, adamın çıplak vücuduna sarılırken. Aslında tam tersini istiyoruz. Adam ellerini Fran'in dümdüz göbeğinde gezdirirken, biraz daha kullanabilirdik diye düşündü.

DÖRT

Ganymede III numaralı üste bulunan James Riddle Gaziler Hastanesi'nin resepsiyonuna giren Leo Bulero, el yapımı, kürklü ve pahalı olduğu her halinden belli melon şapkasını beyaz üniformalı kıza uzattı ve "Bir hastayı görecektim," dedi. "Bay Eldon Trent."

Kız, "Üzgünüm bayım," diye söze başlamıştı ki, Leo onun sözünü kesti.

"Ona Leo Bulero'nun burada olduğunu söyleyin. Anlaşıldı mı? Leo Bulero. Kızın masasında duran kayıt defterinde Eldritch'in kaldığı odanın numarasını da o sırada gördü. Kız santrale bağlanmak için arkasını dönünce de gördüğü numaranın bulunduğunu tahmin ettiği tarafa doğru yöneldi. "Bekleyemem, lanet olsun" dedi kendi kendine; milyonlarca mil yol geldim ve o adamı ya da şeyi göreceğim.

Silahlı bir BM askeri onu kapıda durdurdu, epeyce genç bir adamdı ve mavi gözleri buz gibi bakıyordu; doğrudan "hayır," diyen gözlerdi bunlar, Bulero'yu bile geri çeviren gözler.

"Tamam," dedi Leo homurdanarak. "Mevzu anlaşıldı. Ama Eldritch gelenin kim olduğunu bilseydi, kesinlikle görüşmek isterdi."

O esnada, tam kulağının dibinde sert, keskin

bir kadın sesi duydu, "Babamın burada olduğunu nasıl öğrendiniz Bay Bulero?"

Dönüp bakınca iri yapılı, otuzlu yaşlarının ortasında bir kadın gördü. Kadın dikkatle ona bakıyordu, bu Zoe Eldritch olmalı diye düşündü Leo. Evet o olmalı, kadın sık sık gazetelerin sosyete sayfalarında boy gösterirdi.

BM'den bir görevli yanlarına yaklaştı. "Bayan Eldritch, isterseniz Bay Bulero'yu binadan derhal çıkartabiliriz." Ardından dönüp Leo'ya baktı ve keyifle gülümsedi. Leo onu hemen tanımıştı, bu BM'nin Yasal Birim şefi, Ned Lark'ın amiri Frank Santinaydı. Koyu renk gözlü, enerjik bir adamdı. Adam yeniden Zoe Eldritch'e dönmüş, ondan gelecek yanıtı bekliyordu.

"Hayır," dedi Zoe. "En azından onun babamın yerini nasıl öğrendiğini anlayana kadar kalsın; neticede bilme ihtimali yok. Öyle değil mi, Bay Bulero?

Santina, "Muhtemelen bilicilerinden birinin aracılığı ile, öyle değil mi, Bulero?" dedi Santina.

Leo gönülsüzce başını salladı.

"Görüyorsunuz, Bayan Eldritch," dedi Santana, "Bulero gibi bir adam istediği her şeyi satın alabilir, her türden yeteneği. Yani buraya geleceğini biliyorduk." Eliyle, Palmer Eldritch'in kapısında bekleyen iki silahlı askeri işaret etti. "O yüzden ikisini birlikte koyduk oraya, size izah etmeye çalıştığım buydu."

"Eldritch ile iş yapabilmemin bir yolu yok mu?" dedi Leo. "Buraya o sebeple geldim; yasal olmayan bir şey düşündüğüm yok. Bana kalırsa hepiniz kafayı yemişsiniz, ya da bir şeyler saklıyorsunuz; ya da vicdanen suçluluk hissediyorsunuz." İkisinin de gözlerine baktı ama hiçbir şey göremedi. "İçerideki gerçekten Palmer Eldritch mi?" Bahse girerim o değil." İkiliden yine bir yanıt gelmedi. "Yorgunum," dedi nihayet, "Buraya gelmek epeyce uzun sürdü. Canınız cehenneme; önce yiyecek bir şeyler bulacağım sonra da bir otel. Gidip on saat uyuyacağım ve burada olanları unutacağım." Arkasını dönüp, yürüdü.

Ne Santina ne de Bayan Eldritch onu durdurmaya kalkışmadı. Leo, iyice hayal kırıklığına uğramıştı, yürümeye devam etti, midesi bulanıyordu.

Belli ki Palmer Eldritch'e ancak bir aracı vasıtasıyla ulaşabilecekti. "Belki de," diye düşündü "Felix Blau ve onun özel polisi içeri girebilir." En azından denemeye değerdi.

Ama canı bir kez sıkıldı mı, hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. Niye onlara söylediği gibi yapmıyordu ki? Bir şeyler yiyip, dinlenebilirdi, en azından şimdilik Eldritch'e ulaşmaya çalışmaktan vazgeçebilirdi. Hepsinin canı cehenneme dedi, kendi kendine hastane binasından çıkıp, taksi bakınırken. Şu kız Zoe, sert görünüşlü, kısa saçlı, makyajsız, lezbiyen gibi, ıgghh, midesi iyice

bulanmıştı.

Bir taksi çevirdi ve taksinin videolu telefonundan o sırada Yeryüzünde bulunan Felix'i aradı.

"Aradığınıza sevindim," dedi Felix Blau, arayanın kim olduğunu anlar anlamaz. "Boston'da bir organizasyon yapılacakmış, tuhaf bir durum, sanki her şey bir gecede olup, bitti."

"Ne organizasyonu?"

"Bir şeyleri pazarlamaya hazırlanıyorlar; makineleri yerleştirdiler, sizinkine benzeyen üç tane reklam uydusu, bir tane Mars'a, bir tane Io'ya, bir tane de Titan'a. Söylentilere göre pazara sizin Perky Pat tasarımlarınıza rakip olarak gireceklermiş. Ürünün adı Connie Dost Bebek." Belli belirsiz gülümsedi. "Sevimli değil mi?"

"Ya şey-" dedi Leo. "Anladın işte, kimyasaldan bahsediyorum."

"Onunla ilgili bilgi yok. Farz edelim ki kimyasal da satacaklar, bu yasal üretim sınırlarının dışında olacak demektir. Minyatürlerin "kimyasal," olmadan bir anlamı var mı?"

"Hayır."

"O zaman yanıt ortada."

"Palmer Eldritch ile görüşmemi sağlayabilir misin? Adam burada, Ganymede üç numaralı üstte."

"Eldritch'in, Can-D yapımında kullanılan likenin benzerinden getirdiği yönündeki raporu-

mu hatırlarsınız. Sizce bu Boston organizasyonu Eldritch'in tezgâhı olabilir mi? Gerçi adam daha yeni geldi, operasyona gelince neredeyse tamamlanmış görünüyor ama gerekli bilgiyi kızına yıllar önce aktarmış olabilir."

"Onu görmem lazım," dedi Leo.

"Sanırım James Riddle hastanesinde. Bu arada, hiç Richard Hnatt adını duymuş muydunuz?"

"Hayır."

"Bu yeni Boston şirketinin satış temsilcilerinden biri Hnatt ile buluştu ve bir tür iş anlaşması yaptılar. Adamın adı Icholtz-"

"Nasıl bir iş bu böyle!" dedi Leo "Ve ben Eldritch'in yanına bile giremiyorum; Santina, yanında o lezbiyen karıyla kapının önünde dikiliyor." O ikisi oradayken içeri kimsenin giremeyeceği ortadaydı.

Felix Blau'ya üç numaralı üstte bulunan bir otelin adresini verdi, bagajını oraya bırakmıştı.

Blau'nun haklı olduğuna bahse girerim dedi kendi kendine. Palmer Eldritch rakibim olacak. Ne talih ama! Ne diye roket yönlendirme sistemleri üretip, sadece G.E. ve General Dynamics ile rakip olmuyorum ki sanki?

Eldritch'in yanında getirdiği şu likeni gerçekten merak ediyordu artık. Belki de Can-D'den daha etkili bir şey üretmişlerdi. İmal etmesi daha ucuz; dönüşümün daha yoğun ve daha uzun süreli olmasını sağlayan bir şey. Lanet olsun!

Düşünüp dururken aklına tuhaf bir şey geldi. Birleşik Arap Emirliklerin'de türeyen bir organizasyon; adamlar kiralık suikastçı yetiştiriyorlardı. Eldritch'e karşı onlardan birini kullanmak...

Ve Rondinella Fugate'nin gördükleri; gelecekte Eldritch'in cinayetiyle suçlanacaktı.

Tüm engellere rağmen bir yolunu kesinlikle bulacaktı.

Aslında yanında bir silah vardı, o denli ufak, o denli elle tutulamaz bir şeydi ki en ayrıntılı aramada bile bulunamazdı. Bir süre önce Washington D.C'deki bir cerrah silahı dilinin altına yerleştirmişti; kendi kendini yönlendirebilen, oldukça süratli zehirli, minik bir ok, Sovyet Rusyasında üretilmişti... Ama son derece ileri bir teknoloji ile, öyle ki kurbanın işini bitirdikten sonra kendi kendini imha ediyordu, geride hiçbir iz bırakmadan. Zehir de oldukça orijinaldi; kalbi durdurmuyor ya da nefes alışverişini engellemiyordu; aslında tam olarak zehir değildi, kurbanın kan dolaşımında çoğalan bir virüstü ve kırk sekiz saat içinde ölüme yol açıyordu. Uranüs'ün uydularından birinden getirilmiş bir tür habis ur ve bu virüsten haberi olan çok fazla kişi yoktu; Leo'ya da bir servete mal olmuştu. Yapması gereken tek şey kurbanına bir dirsek mesafesi uzaklıkta durup, eliyle dilinin altına bastırmaktı; bunu yaptığı anda, ok kurbana doğru fırlayacaktı. Tabi eğer Eldritch'i görebilseydi-

Bu yeni Boston şirketi üretime geçmeden önce bu işi ayarlaması gerekiyordu. Şirket Eldritch olmadan da yoluna devam edebilecek hale gelmeden önce harekete geçmesi lazımdı. Tüm zararlı otlar gibi, erkenden ayıklanması lazımdı yoksa iş işten geçerdi.

Otele geldiğinde herhangi bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için P. P. Layouts'u aradı.

"Evet," dedi Bayan Gleason, "Bayan Impatient White acilen aramanızı istedi- eğer adı buysa- yani eğer doğru anladıysam. İşte numarası. Mars'tan." Kadın elindeki kağıdı ekrana doğru çevirdi.

Leo önce bu isimde kimseyi hatırlayamasa da biraz düşününce anımsadı ve ürktü. Neden aramıştı bu kadın?

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve telefonu kapadı. "Tanrım," dedi kendi kendine, eğer BM'nin yasal birimi telefon görüşmelerini takip ediyorsa...arayan kadın, Impy White, Mars'ın bir numaralı Can-D satıcısıydı.

İsteksizce kadını aradı.

Ufak yüzlü, keskin bakışlı, hoş denebilecek türden bir kadın olan Impy White ekranda belirdi. Leo, kadının iri, kaslı bir tip olacağını hayal etmişti ama karşısındaki minyon, ufak tefek bir şeydi, yine de sert bir duruşu vardı.

"İletişim kurmanın başka bir yolu yok mu? Başka bir kanal?" Venüs operasyonunun şefi

olan Conner Freeman de kendisiyle kontağa geçebilirdi. Bayan White öncelikle kendisinin üstü olan Freeman ile görüşebilirdi.

"Bay Bulero," dedi kadın, ona aldırış etmeden, "Bugün Mars'ın güneyinde bir tünele gittim, nakliyatla. Adamlar beni geri çevirdi çünkü tüm skinlerini başka bir ürüne yatırmışlar. Bizim sattığımızla aynı sınıftan. Chew-Z," kadın konuşmaya devam ediyordu ama Leo telefonu kapadı.

Sessizce oturup, düşünmeye başladı, iyice sarsılmıştı artık.

"Sakin olmalıyım," dedi kendi kendine. Neticede ben evrimleşmiş bir insan türüyüm. Demek ki olay bu; şu Bostonlu şirketin yeni ürünü bu. Bu ürünün Eldritch'in likeninden üretildiğini varsaymak zorundayım. Adam hastanedeki odasında yatıyor, belli ki emirleri Zoe aracılığı ile veriyor ve benim yapabileceğim tek bir şey bile yok. Operasyon çoktan halledilmiş ve işe koyulmuşlar. Yeterince geç kalmışım zaten. Şu dilimin altındaki şey, diye düşündü, o bile artık işe yaramaz.

"Ama bir şeyler düşüneceğim," dedi kendi kendine. Her zaman bir yolunu bulurum ben.

P. P. Layouts'un sonu henüz gelmedi.

Sorun şuydu ki ne yapabilirdi? Bilmiyordu.

Dua edercesine "Gel bana suni olarak hızlandırılmış beynimin kortikal fikri," dedi. Tan-

nın düşmanlarımı yenmek için bana yardım et, piçler. Belki de bilicilerimden faydalanmalıyım, Roni Fugate ve Barney'den... Belki onların aklına bir şeyler gelir. Özellikle de şu yaşlı Barney; henüz bu olup bitenlerden haberi yok.

Bir kez daha Terra'daki, P. P. Layouts'u aradı. Bu kez Barney Mayerson'ın departmanını bağlamalarını istedi.

Sonra aklına Barney'in görevlendirme işi geldi, stres dayanıklılığını düşürmesi lazımdı yoksa Mars'a postalanacaktı.

Leo Bulero, "Bunu onun için halledeceğim," diye düşündü; Mars'a postalanma tehlikesi şimdiden ortadan kalkmış sayılır dedi kendi kendine.

Leo Bulero aradığında, Barney Mayerson ofisinde yalnızdı.

Konuşma çok uzun sürmedi; telefonu kapadıktan sonra saatine baktı ve şaşırdı. Beş dakika. Ona hayatının en uzun arasını vermiş gibi gelmişti.

Ayağa kalktı, gidip dahili hattının düğmesine bastı ve "Bir süre ziyaretçi istemiyorum," dedi. "Özellikle de Bayan Fugate'yi kesinlikle içeri göndermeyin." Pencereye doğru yürüdü, sıcak ve bomboş caddeye baktı.

Leo bütün sorunu onun kucağına bırakmak istiyordu. İş verenini ilk kez böyle yıkılmış görüyordu; inanabiliyor musun? dedi kendi kendine, Leo Bulero karşısına bir rakip çıktı diye tö-

kezliyor. Böyle bir durumla ilk kez karşı karşıya kalıyor ve ne yapacağını bilmiyor. Bostonlu yeni şirket onu alt üst etmiş durumda; adam resmen çocuklaşmış.

Leo önünde sonunda bu işten de yırtardı ama o esnada acaba benim nasıl bir kazancım olabilir? diye kendi kendine sordu Barney Mayerson ve doğrudan bir yanıt veremedi. Evet, Leo'ya yardım edebilirim ama Leo benim için ne yapacak? Tam da Leo'nun sevdiği türden bir soru olmuştu bu. Barney böyle düşünmek zorundaydı, işin aslı bu şekilde düşünmeyi geçen yıllar içerisinde Leo'dan öğrenmişti. Patronu başka türlü düşünmeyi zaten bilmiyordu.

Bir süre oturup düşündü ve ardından Leo'nun kendisinden istediği gibi, tüm dikkatini geleceğe yöneltti. Bunu yaparken, bir kez daha kendi görevlendirme durumunun nasıl sonuçlanacağını da görmeye çalıştı.

Ama onun durumu halkın geriye kalanını ilgilendirmeyecek kadar küçük olduğundan ne gazetelerde adı vardı ne da haberlerde... Oysa Leo'nun durumu farklıydı; Leo ve Palmer Eldritch ile ilgili gazete başlıklarını görebiliyordu. Elbette her şey bulanıktı. Birbirini takip eden olaylar karmakarışık bir şekilde görünüyordu. Leo Eldritch ile buluşacaktı; hayır, buluşmayacaktı. Ve- başlıklardan birine iyice odaklandı- Leo, Palmer Eldritch'in cinayetiyle suçlanacaktı;

Tanrım bu da ne demekti böyle?

Bu "tam olarak olacakları öğrendi" demekti. Ve eğer Leo tutuklanıp, ceza alırsa, maaşını ödeyen P. P. Layouts'un sonu gelecek demekti. Hayatındaki her şeyi uğruna feda ettiği kariyerinin sonu; evliliğinden ve hâlâ aşık olduğu kadından bu yüzden mi vazgeçmişti!

Kendi iyiliği için Leo'yu uyarması gerektiği ortadaydı. Ama bu durumu bile lehine çevirmenin bir yolunu bulabilirdi.

Leo'yu yeniden aradı. "Haberlerim var."

"Güzel," dedi Leo, kırmızı, uzun, meyve kabuğunu andıran suratı bir rahatlama belirtisiyle ışıldadı. "Anlat, Barney."

"Yakında faydalanabileceğin bir durum olacak. Palmer Eldritch ile görüşebilirsin- hastanede değil de başka bir yerde. Kendi emri üzerine Ganymede'den çıkarılacak."Ağzından çıkan her kelimeye dikkat ediyor, çok fazla detay vermek istemiyordu." BM ile aralarında sorun çıkacak. Eldritch şimdilik kendisini korusunlar diye onları kullanıyor; sağlığı düzeldiğinde-"

"Detaylara gel," dedi Leo, koca kafasını kaldırarak.

"Detay veririm ama karşılığında istediğim şeyler var."

"Neyin karşılığında?" Leo'nun evrimleşmiş şişkin suratı kararmıştı.

"Palmer Eldritch'e ulaşabileceğin kesin tarihi

ve yörüngeyi söylemem karşılığında."

Leo homurdanarak "Neymiş istediğin İsa aşkına?" dedi ve kaygıyla Barney'e baktı; E Terapi ona soğukkanlılık özelliği kazandıramamıştı.

"P. P. Layouts'daki hisselerinin dörtte birini... Diğer gelir kaynakları hariç." Venüs'te Can-D imal edilen fabrikalar ağını kastetmişti.

"Tanrı aşkına!" dedi Leo kesik kesik soluyarak.

"Dahası var."

"Ne demek dahası var! Zaten zengin olacaksın!"

"Bilicilerin çalışma biçiminde yapılandırmaya gidilecek. Kimseyi çıkar demiyorum, herkes işinin başında kalacak ancak verdikleri kararlar bana bildirilecek. Son kararı ben vereceğim. Yani artık tek bir bölgeye bakmıyorum; istediğin zaman New York'u arayıp, Roni'yi işin başına-"

"Bu nasıl bir iktidar hırsı böyle!" dedi Leo, sesi kulağı tırmalayacak kadar öfkeli geliyordu.

Barney omuz silkti. Kimin ne diyeceği umurunda bile değildi. Kariyerinin zirvesine çıkacaktı ve önemli olan da buydu. Kim olsa aynı şeyi yapardı, Leo dahil. Hatta en önce Leo yapardı bunu.

"Tamam," dedi Leo, başını sallayarak. "Diğer Moda-bilicileri sürüsü senin olsun, ne istersen yap, benim için fark etmez. Şimdi anlat bakalım, adamı nerde, nasıl ve ne zaman-"

"Palmer Eldritch'e üç gün içerisinde ulaşabilirsin. Kendi gemilerinden biri, onu Ganymede'den alacak, yarın değil öbür gün ve Luna'daki mülküne götürecek. Orada tedavisi devam edecek ama BM gözetiminde değil. Frank Santina'nın bu işte yetkisi kalmayacak o yüzden onu kafaya takma. Ayın yirmi üçünde Eldritch gazetecilerle toplantı yapacak ve yolculuk boyunca olanları bir de kendisinden dinleyeceğiz. Keyfi yerinde olacakmış, en azından gazeteler öyle diyor. Sağlığı yerindeymiş, geri döndüğü için mutluymuş, hızla iyileşiyormuş... Şey hakkında uzun bir hikâye anlatacak."

"Bana nasıl içeri gireceğimi söyle. Neticede yine güvenlik olacak, bu kez kendi elemanları başını bekleyecekler."

"P. P. Layouts yılda dört kez kendi ticari gazetesini çıkarır adı -Yeraltı Ruhu- Çok küçük bir iş, muhtemelen senin haberin bile yoktur," dedi Barney.

"Yani sen benim oraya bizim gazetenin çalışanı olarak mı gitmemi öneriyorsun?" Leo ona dik dik bakıyordu. "Adamın mülküne böyle bir gerekçeyle mi gireceğim?" İğrenmiş gibi bir hali vardı. "Lanet olsun. Bu kadar çöpten bir bilgi için mi tüm o ödemeyi kabul ettim; bunlar zaten bir iki gün içinde gazetelerde yazacaktı- yani gazeteciler oraya gidiyorsa demek ki halka duyurulacak."

Barney sadece omuz silkti; cevap verme zahmetine bile katlanmadı.

"Sanırım beni avucunun içine aldın," dedi Leo. "Fazla istekli davrandım. Neyse, bari bana gazetecilere nasıl bir açıklama yapacağından bahset. Prox sisteminde ne bulmuş? Yanında getirdiği likenlerden bahsediyor mu?

"Evet, bahsediyor. Bunların iyi huylu bir tür olduğunu ve BM Narkotik Kontrol Büronun onayından geçtiğini söylüyor, şeyin yerini alacakmış-" Barney bir an tereddüt etti. "Şu anda geniş ölçüde tüketilen, tehlikeli ve bağımlılık yapan maddenin yerini alacakmış. Ve-"

"Ve," dedi Leo kaskatı bir suratla, "Narkotik kontrolünden geçen yeni maddenin üretimini yapacak şirketin adını duyuracak."

"Evet, adı Chew-Z, sloganı da şöyle: "seçici ol, Chew-Z çiğne."

"Lanet olsun!"

"Her şey uzun zaman önce, sistemler arası lazer telsizle iletişim kurularak halledilmiş, kızının yardımı ve Santina ile Lark'ın onayıyla. Aslına bakarsan Hepburn-Gilbert'in onayı da var. Can-D ticaretini bu şekilde bitirmeyi planlıyorlar."

Bir süre sessizlik oldu.

Ardından Leo, "Tamam," dedi boğuk bir sesle. "Tüm bunları bir iki yıl önce görememiş olman ne kötü. Gerçi lanet olsun, sen çalışan-

larımdan birisin ve kimse senden böyle bir şey yapmanı istemedi."

Barney yine omuz silkti.

Leo beş karış suratla telefonu kapadı.

"Evet, işte hepsi bu," dedi Barney kendi kendine. Kariyere yönelik fonksiyon yönetmeliğinin bir numaralı kuralını ihlal ettim: üstüne asla duymak istemeyeceği bir şey söyleme. Acaba bunun sonucu ne olacak.

Videolu telefon yine açıldı ve Leo Bulero'nun kasvetli suratı ekranda belirdi. "Dinle, Barney. Aklıma bir şey geldi. Bu biraz canını sıkacak, o yüzden kendini hazırla."

"Hazırım," diyip kendini olacaklara hazırladı.

"Sana söylemeyi unuttum, tabii unutmamam gerekirdi ama Bayan Fugate ile aramızda daha önceden bir konuşma geçti ve kendisi benim Palmer Eldritch ile aramda geçecek şeyleri biliyor. Şimdi bu yeni gelişmeler onu rahatsız edebilir, özellikle de senin moda bilicileri kendi sürüne çevirme fikrinden muhtemelen hoşlanmayacaktır ve bu durumda bize zararı dokunacağını sanıyorum. Yani senin tüm moda bilicilerini kontrol altına alman-"

Barney onun sözünü keserek, "Aranızda geçen konuşma senin Eldritch cinayetinden suçlanacak olmanla ilgili, doğru mu?"

Leo homurdandı, hırıltıyla soludu ve suratını asıp Barney'e dik dik baktı. Nihayet başını evet

anlamında salladı.

"Az önce yaptığımız anlaşmayı geri çekmene müsaade etmeyeceğim. Bana bir takım sözler verdin ve bu sözleri tutmanı-"

"İyi de," diye bağırdı Leo, "O aptal kız fazla heyecanlı, doğrudan BM polisine koşar; Barney, kız beni avucuna aldı!"

"Ben de öyle," dedi Barney sessizce.

"Evet, ama seni yıllardır tanıyorum." Leo, bu işi homo-sapiens türü, evrimleşmiş bilgi gücü ya da ona benzer bir şey olarak adlandırmaktan keyif aldığı noktaya getirmeye çabalıyordu. "Sen benim dostumsun. O kızın yapacağı şeyi sen yapmazsın. Ayrıca sana istediğin yüzdeyi yine veririm. Olur mu?" Endişeyle Barney'e bakıyordu ama kararlılığını da korumaya çabalıyordu. "Bu işi böyle kapatalım mı?"

"İşi zaten kapattık."

"İyi de lanet olsun, dedim ya sana kızdan bahsetmeyi unutmuşum-"

"Anlaşmaya uymazsan," dedi Barney, "İşi bırakırım ve gidip başka yerde çalışırım, yeteneğimi biliyorsun."

"Sen, başka yerde!" dedi Leo, duyduklarına inanamadığı belliydi. "Yani sen sadece BM polisine gitmekten bahsetmiyorsun- sen taraf değiştirip, Eldritch için çalışmaktan bahsediyorsun!"

Barney sessiz kaldı.

"Demek böyle zamanlarda ayakta kalmaya

çalışmak bize bunları yaptırtıyor. Bak, dinle beni; Palmer'ın seni kabul edeceğinden emin değilim. O muhtemelen kendi bilicilerini bulmuştur bile. Ve eğer bulduysa benle ilgili durumu çoktan biliyordur, evet, risk alacağım" Daha fazla düşünemeyecekti. "Tamam; sanırım sen de şu Yunan günahı var- neydi adı? Kibir? Gurur, hani Şeytanın günahı, çok ileri gitmek. Tamam Barney, ilerle bakalım. Aslına bakarsan ne istiyorsan onu yap, benim için fark etmez. Ayrıca bol şans dostum. İşlerin nasıl gittiğine dair beni haberdar etmeyi de unutma, ve bir daha birilerine şantaj yapmaya kalkarsan-"

Barney bağlantıyı kesti. Ekran şekilsiz bir gri renge dönüştü. Gri, diye düşündü, içimdeki ve etrafımdaki dünya gibi, gerçeklik gibi. Ayağa kalktı ve ellerini cebine sokup, ofisin içinde aşağı yukarı dolanmaya başladı.

"Şu anda," diye düşündü "en iyi balısim Roni Fugate'ye oynamak olur." Neticede Leo ondan korkuyor ve bunun içinde iyi bir nedeni var. Onun yapıp da benim yapmayacağım bir galaksi dolusu şey vardır ve Leo da bunu biliyor.

Yerine oturdu ve Roni'yi odasına çağırttı.

"Selam," dedi kız neşeyle, Pekin tarzı ipek kıyafetinin içinde rengârenk görünüyordu. "Ne var ne yok? Bir dakika önce sana ulaşmaya çalıştım ama-"

"Üzerinde kıyafet olmamalı senin, asla olma-

malı," dedi Barney. "Kapıyı kapa."

Kız kapıyı kapadı.

"Şunu söylemeliyim ki dün gece yatakta gayet iyiydin."

"Teşekkürler," dedi kız, genç, taze yüzü parıl parıldı.

"İş verenimizin Eldritch'i öldüreceğini net bir şekilde görüyor musun yoksa herhangi bir şüphe var mı?" dedi Barney.

Kız yutkunur gibi oldu, sağa sola bakındı, ardından oturup, bacak bacak üstüne attı ve Barney onun bacaklarının çıplak olduğunu fark etti. "Elbette şüphe var, öncelikle Bay Bulero'nun böyle bir şey yapması gayet budalaca olur; neticede kariyerinin sonu gelir. Gazeteler cinayet nedenini bilmiyor, o yüzden benim de bir tahminim yok; ama oldukça büyük, korkunç bir şey olmalı, öyle değil mi?"

"Sadece onun değil," dedi Barney, "senin ve benim de sonumuz olur."

"Hayır," dedi Roni. "Ben öyle olacağını sanmıyorum canım. Şimdi bir düşünelim. Bay Palmer Eldritch sektörde onun yerini alacak; Bay Bulero'nun cinayet gerekçesi de muhtemelen bu değil mi? Bu da bize başka bir gerçeği göstermiyor mu? Bay Eldritch ölse bile onun kurduğu iş yürümeye devam edecek."

"Yani çat diye Eldritch'in tarafına geçeriz diyorsun?"

Konsantre olmaya çalışan Roni yapmacık bir ifadeyle, "Hayır, tam olarak öyle demiyorum ama Bay Bulero ile birlikte batağa sürüklenmeyelim diyorum...Benim önümde daha yıllar var, benimki kadar olmasa da senin de var."

"Sağol," dedi Barney bozularak.

"Planımızı dikkatlice yapmalıyız. Ve biliciler de geleceklerini planlayamayacaksa, kim planlayabilir ki?"

"Leo'ya, Eldritch ile aralarında bir görüşme olabileceğine dair bilgi verdim. Bu ikisinin beraber bir sendika kurabilecekleri aklına gelmiş miydi hiç?" Barney kıza dikkatle bakıyordu.

"Ben öyle bir şey görmedim. Hiçbir gazetede o yönde bir bilgi yoktu."

"Tanrım," dedi Barney, kızı küçümseyen bir ifade takınarak, böyle bir şey elbette gazetede yazmaz."

"Ah," dedi kız, utanmıştı. "Doğru, sanırım öyledir."

"Ve eğer böyle bir şey olursa, Leo'yu bırakıp, Eldritch'e gitmemiz hiçbir işe yaramaz. Leo bizi yeniden yanına aldırtır ve bu kez onun istediği koşulları kabul etmek zorunda kalırız; onun yerine bu sektörden tamamen çekilsek daha iyi." Durum öyle olduğu takdirde, Barney gerçekten de sektörü bırakırdı ve kızın yüzündeki ifadeden onun da aynı şeyi yapacağını görebiliyordu. "Eğer Palmer Eldritch'e yaklaşırsak-"

"Eğer mi? Yaklaşmak zorundayız zaten."

"Hayır, değiliz," dedi Barney. "Böyle olduğumuz yerde bocalayıp durabiliriz." Leo Bulero'nun çalışanları olarak, adam batsa da çıksa da, ortadan kaybolsa da diye düşündü kendi kendine. "Bak sana başka ne yapabileceğimizi söyleyeyim; P.P Layouts için çalışan diğer bilicilerle iş birliği yapıp, kendi sendikamızı kurabiliriz." Bu yıllardır kafasını meşgul eden bir düşünceydi. "Monopol içinde bir tür loca gibi bir şey. Böylece hem Leo'ya hem de Eldritch'e kendi koşullarımızı kabul ettirebiliriz."

"Tabii Eldritch'in kendi bilicileri olduğu gerçeğini saymazsak," dedi Roni ve ona bakıp, gülümsedi. "Aslında ne yapman gerektiğine dair bir fikrin yok, değil mi Barney? Bunu görebiliyorum. Ne kadar yazık. Üstelik bunca yıl çalışmışsın." Kız üzgün üzgün başını salladı.

"Leo'nun seni karşısına almakta neden tereddüt ettiğini anlayabiliyorum," dedi Barney.

"Doğruyu söylediğim için mi?"dedi kız kaşlarını kaldırarak. "Evet, belki de öyledir; herkes gerçeklerden korkar. Sen, mesela, o zavallı adama sırf eski eşinle evli diye hayır-"

"Kes sesini!" diye bağırdı Barney.

"O adam şu anda muhtemelen nerede biliyor musun? Palmer Eldritch ile anlaşma yaptı. Böylece ona ve eski karına bir iyilik yapmış oldun. Oysa adamı kabul etseydin, batmakta olan

bir şirketle iş yapmış olacaktı." Kız birden sustu. "Kendini kötü hissetmene sebep oluyorum."

"Sadece bu bahsettiklerinin seni buraya çağırma sebebimle ilgisi yok," dedi Barney.

"Doğru," dedi kız. "Beni buraya Leo Bulero'ya beraberce ihanet edebilmemizin bir yolunu bulabilmek için çağırdın."

Afallayan Barney, "Dinle-" dedi ama kız onun sözünü keserek, "ama öyle," dedi. "Bu işin üstesinden tek başına gelemiyorsun. Ben de sana hayır demedim zaten. Ama soğukkanlı olmak zorundasın. Ayrıca, bu konuyu tartışmanın ne yeri ne de zamanı değil; binaya gidene kadar bekleyelim. Tamam mı?" Kız ona gülümsedi, kesinlikle sıcak bir gülümsemeydi bu.

"Tamam," dedi Barney. Kız haklıydı.

"Senin bu ofisi dinliyorlarsa, üzücü olur değil mi? Belki de Bay Bulero şu anda konuştuğumuz her şeyi kayda alıyordur." Kız hâlâ gülümsüyordu; Barney şaşkınlık içindeydi. Kızın yeryüzünde hatta tüm galakside korktuğu hiç kimse ya da hiçbir şey olmadığını anlamıştı artık.

Keşke ben de öyle hissedebilsem diye düşündü. Çünkü kafasını kurcalayan bir sorun vardı ve bundan ne Leo'ya ne de kıza bahsetmemişti ama aynı sorunun Leo'yu da rahatsız ettiğinden emindi...Ve bu kız göründüğü kadar rasyonel biriyse onu da rahatsız ediyor olmalıydı.

Prox'tan gelen kişi ya da şeyin gerçekten Palmer Eldritch olup olmadığı henüz netleşmiş değildi.

BEŞ

Chew-Z adamlarıyla yaptığı sözleşmenin ardından finansal olarak rahatlayan Richard Hnatt, Dr.Willy Denkmal'ın Almanya'daki E Terapi kliniklerinden birini aradı; merkezi olanlardan birini tercih etmişti, klinik Münih'teydi ve ardından hem kendisi hem de Emily için gerekli ayarlamaları yapmıştı.

"Artık en büyüklerle birlikteyim," diye düşünüyordu kendi kendine, klinikte beklerken; Dr. Denkmall önce kendisi görüşecekti onlarla, bu onun adetiydi ama elbette terapi işlemini çalışanları uygulayacaktı.

"Geriliyorum," diye fısıldadı Emily; kucağında bir dergi vardı ama bir türlü okuyamıyordu. "Bu işlem- çok- -çok yapay."

"Kesinlikle değil," dedi Hnatt, sesi oldukça zindeydi, "Sadece halihazırda devam eden evrim sürecinin hızlandırılmış biçimi, normalde evrim yavaş geliştiği için biz değişiklikleri bu kadar net göremiyoruz. Yani, mağaralarda yaşayan atalarımızı bir düşün; tamamen kılla kaplılar, çeneleri yok ve beyinlerinin ön kısmı çok dar. Ayrıca azı dişleri de çok büyükmüş, pişmemiş tohumları çiğneyebilmek için tabii."

"Tamam," dedi Emily, başını sallayarak.

"Ne kadar ilerlersek o kadar iyi. Onlar Buz Çağı'nın gereklerini karşılayabilmek için evrimleşti; bizim de Ateş çağı için aynını yapmamız gerekiyor. Yani böcek kabuğuna benzeyen o deri yapısına, o kabuklara ve gündüz uyuyabilmeyi sağlayan farklı metabolizmaya ihtiyacımız var. Ayrıca solunum yollarımız da geliştirilecek."

O sırada ufak tefek, tombul ve beyaz saçlı bir Alman olan Dr. Denkmall ofisinden çıktı. Adamın Albert Schweitzer tarzı bir bıyığı vardı. Ofisten bir adam daha çıktı ve Richard Hnatt, hayatında ilk kez E Terapinin sonuçlarını yakından gördü. Ve gördüğü şey gazetelerin sosyete sayfalarında gördüğü şeye hiç benzemiyordu. Hem de hiç.

Adamın kafası Hnatt'a ders kitaplarından birinde gördüğü bir fotoğrafı anımsattı- fotoğrafın altında hidro-sefalik yazıyordu ve gördüğü adamın kafası da aynen o resimdeki gibi tam kaşlarının hizasından genişletilmişti; bir kubbeye benziyordu ve garip bir biçimde her an kırılabilecekmiş gibi görünüyordu. Evrimleştirilmiş adamlara neden "balon kafa,"denildiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Adamın kafası her an patlayabilirmiş gibi duruyordu. Ve kafanın üzerindeki o devasa kabuk. Saçlarının yerinde çok daha koyu renkli, böcek kabuğunu andıran bir şey vardı. Balon kafa mı? Aslında daha çok Hindistan cevizine benziyordu.

"Bay Hnatt," dedi, Dr. Denkmal, "ve siz de Bayan Hnatt olmalısınız, bir dakikaya kadar yanınızda olacağım." Yanında duran adama döndü. "Sizi bugüne sıkıştırabilmemiz bir şans, o kadar geç haber verdiniz ki, Bay Bulero. Her neyse hiç kilo kaybetmemişsiniz; bilakis almışsınız."

Ancak Bay Bulero'nun doktoru dinler gibi bir hali yoktu, o daha çok Richard Hnatt ile ilgileniyordu. "Sizin adınızı daha önce duymuştum," dedi Hnatt'a dönerek, "Evet, Felix Blau bahsetmişti sizden." Olağanüstü zeki gözleri koyulaştı ve "bu yakınlarda," dedi ve uzun suratı sanki optik olarak bozulmuş bir aynadan yansıyormuş gibi çarpıldı, "bu yakınlarda Bostonlu bir şirketle anlaşma yaptınız mı? Chew-Z üreticileriyle?"

"Canınız cehenneme," diye mırıldandı Hnatt. "Sizin moda bilicileriniz bizi geri çevirdiler."

Leo Bulero ona dik dik baktı ve omzunu silkip, Dr. Denkmal'a döndü. "Sizle iki hafta içinde görüşürüz."

"İki hafta mı! Ama!" Dr. Denkmall ona itiraz eden bir el hareketi yaptı.

"Gelecek hafta gelemem; Terra'da olmayacağım." Bulero yine Richard ve Emily Hnatt'a baktı ve ardından ağır ağır klinikten çıktı.

Dr. Denkmall, bir süre arkasından baktı ve "Bu adam," dedi, "oldukça evrimleşti. Hem fiziksel hem de ruhsal anlamda." Ardından Hnattlara döndü ve "Eichenwald Kliniğine hoş geldi-

niz," dedi. Yeniden ışık saçmaya başlamıştı.

"Teşekkürler," dedi Emily, oldukça gergin görünüyordu. "Acıtır mı acaba?"

"Terapimiz mi?" dedi Dr. Denkmal kıkırdayarak. "En ufak bir acı bile hissetmeyeceksiniz, ancak ilk etapta şok yaratabilir, elbette mecazi anlamda söylüyorum. Bunun nedeni de korteks bölgenizin büyüyecek olması. Bir dizi yeni ve heyecan verici kavramla tanışacaksınız, özellikle de dini olanlarla. Eğer Luther ve Erasmus bugün hayatta olsalardı, aralarındaki çatışma çok çabuk çözülürdü, E Terapi sayesinde elbette. İkisi de gerçeği görürdü- dönüşümü mercekle zumlamak gibi-" öksürerek duraksadı, "Ekmek ve şarap gibi, bilirsiniz hani Ayindeki. Can-D kullanıcıları gibi; ikisi arasındaki benzerliği fark edebildiniz mi? Neyse, boşverin, hadi başlayalım." Richard Hnatt'ın sırtına vurdu ve ofise geçmelerini söyledi; bir taraftan da Emily'e bakıyordu ki bu bakışlar Richard'a hiç de ruhani bakışlarmış gibi gelmedi; bilakis bayağı şehvet doluydular.

İçerisi bilimsel aletler dolu devasa bir odaydı ve Dr. Frankenstein'ın masalarını andıran iki masanın üzerinde kol ve bacak kelepçeleri vardı. Emily bu görüntü karşısında ufak bir çığlık atıp, geri çekildi.

"Korkacak bir şey yok, Bayan Hnatt. Electrakonvülzif şoku gibi, kaslarda bazı reaksiyonlara sebep oluyor, refleksif kasılmalara, bilirsiniz

işte? Denkmall yine kıkırdadı. "Şimdi kıyafetlerinizi çıkarmanız gerekiyor. Elbette ikiniz ayrı ayrı. Hemşire size yardımcı olacak. Kuzey Amerika'dan tıbbi kayıtlarınızı aldık; ikiniz de sağlıklı ve güçlü insanlarsınız; güzel Kuzey Amerikalı insanlar." Richard Hnatt'ı yan tarafta bir odaya aldı; oda ofisten bir perdeyle ayrılmıştı. Richard'ı orada bıraktı ve Emily'nin yanına gitti. Richard, onun Emily ile yumuşak ama buyurgan bir ses tonuyla konuştuğunu duyabiliyordu; derli toplu bir iş görüşmesi gibiydi her şey. Hnatt hem gıpta ediyordu hem de şüphe duyuyordu, içinin sıkıldığını hissetti; kafasında canlandırdığı gibi değildi burası, sanki onun istediği kadar "büyük," değildi.

Ama Leo Bulero az önce buradaydı, bu da bu ofisin gerçekten büyük olduğunun deliliydi; Bulero daha ufak bir yere tenezzül etmezdi.

Tekrar neşelenerek soyunmaya başladı.

Bir yerlerden Emily'nin tiz sesi yükseldi.

Richard aceleyle yeniden giyinip, endişeyle yan tarafa koştu. Denkmall masasında, Emily'nin tıbbi kayıtlarını okuyordu; Emily orada değildi; hemşireyle gitmişti, demek ki sorun yoktu.

Kesinlikle gerginim diye düşündü. Tekrar yan odaya geçip, soyunmaya başladı; elleri titriyordu.

Yan yana duran masalardan birine uzandı; Emily de gelip onun yanındaki masaya yattı. O da korkmuş görünüyordu; yüzü bembeyazdı ve

sessizce bekliyordu.

"Salgı bezleriniz," dedi Dr. Denkmall, neşeyle ellerini ovuşturup, pek de iyi niyetli görünmeyen bakışlarla Emily'i süzerek, "Bununla hızlandırılacak, özellikle Kresy salgı bezi, evriminı oranını o kontrol eder, biliyorsunuz değil mi? Evet, elbette biliyorsunuz, okula giden her çocuk bilir bunu; biz keşfettik ve artık okullarda öğretiliyor. Bugün kabuksu yüzeyde ya da beyin korumada bir gelişme fark etmeyeceksiniz, parmak ya da ayak tırnakları düşmeyecek- bahse girerim böyle bir şey olduğunu bilmiyordunuz! Sadece ön lobunuzda çok ufak ama çok önemli bir değişiklik olacak...Acıtacak- ah, bu sadece bir kelime oyunu- acıtacak ve sizi akıllandıracak." Yine kıkırdamaya başlamıştı. Richard Hnatt kendini berbat hissediyordu; ağıla bağlanmış bir hayvan gibi, başına gelecekleri bekliyordu. Ne anlaşma yaptım ama diye düşündü kendi kendine pişmanlıkla ve gözlerini kapadı.

O sırada yanında bir erkek asistan belirdi, sarışın, Kuzeyli ve akılsız.

"Sakinleştirmek için müzik çalıyoruz," dedi Dr. Denkmall ve bir düğmeye bastı. Odanın her tarafı müzikle dolmuştu; Puccini ya da Verdi'den, Richard emin olamıyordu, popüler bir İtalyan operasının yavan orkestra versiyonu. "Şimdi Bay Hnatt," dedi Denkmal, ona doğru eğilmiş ve birdenbire ciddileşmişti. "Bu terapi-

nin geri bastığı vakalar olur? Geri basmak doğru mu?"

"Ters tepmek," dedi Hnatt, doktorun bu açıklamayı yapacağını biliyordu.

"Ama genellikle başarılı oluruz. Burada ters tepen şudur; Kresy Salgı bezi ilerlemek yerine geriler. Gerilemek doğru mu?"

"Evet," diye mırıldandı Hnatt. "Ne kadar geriler?"

"Çok az, önemsiz. Ama hoş olmayabilir. Tabii böyle bir şey olursa terapiyi hemen durduruyoruz, gerileme de böylece durmuş oluyor. Ama- her zaman değil. Bazen Kresy Salgı Bezi gerilemeye başlayınca, bu şekilde devam ediyor. Bunu söylüyorum çünkü bu sebepten dolayı vazgeçmek isteyebilirsiniz. Doğru mu?"

"Şansımı deneyeceğim," dedi Richard Hnatt. "Sanırım herkes öyle yapıyor, değil mi? Evet, devam edebilirsiniz." Yerinde hafifçe kıpırdadı, Emily'e baktı, kadının rengi iyice solmuştu, başını belli belirsiz sağa sola oynatıyordu, gözleri cam gibi saydamlaşmıştı.

Muhtemelen diye düşündü Richard, ikimizden biri evrimleşecek, ki bu da Emily olacak ve ben de Sinanthropus'a kadar gerileyeceğim. Kocaman azı dişlerim, küçücük bir beynim, çarpık bacaklarım ve yamyamlık eğilimlerim olacak.

Dr. Denkmall düğmelerden birini çevirdi ve operaya ıslık çalarak eşlik etmeye başladı, epeyce

neşeliydi.

Hnatt çiftinin E Terapisi başlamıştı.

* * *

Richard biraz kilo vermiş gibi hissediyordu, hepsi bu, en azından başta öyleydi. Ardından başı, sanki çekiçle vuruluyormuş gibi ağrımaya başladı. Ağrıyla beraber aniden yepyeni ve keskin bir kavrama gücü gelmişti; korkunç bir risk almışlardı, ayrıca kadını buna maruz bırakmak hiç adil değildi, sadece daha fazla satış yapsınlar diye zorlamıştı onu. Kadının bu terapiyi istemediği ortadaydı; ya kadının evrimi tersine işlerse ve seramik yapabilme becerisini kaybederse? İşte o zaman ikisi de mahvolurlardı; tüm hayatları Emily'nin gezegenin en iyi seramikçilerinden biri olmasına bağlıyken, bu korkunç bir riskti.

"Durun," diye bağırdı yüksek sesle, ama sesi çıkmamış gibiydi, sesini duyamamıştı, kelimelerin gırtlağında kaldığını hissetti. Sonra anladı. Evrimleşiyordu; işe yarıyordu. İç görüsünün nedeni beyin metabolizmasındaki değişiklikten dolayıydı. Eğer Emily de iyiyse her şey yolunda demekti.

Dr. Willy Denkmall'ın da adi bir dolandırıcı olduğunu fark etmişti; adam bütün işini ölümlü zavallıların hakları olandan fazlasına sahip olma istekleri üzerine kurmuştu, onların kibri üzerine, üstelik ölümlülerin tek istediği dünyevi, geçici

şeylerdi. Lanet olsun sattıklarına, yaptığı anlaşmalara; insan beynini tamamen yeni kavramlara açık hale getirecek kadar evrimleştirebilme olasılığının yanında bunların ne önemi vardı ki? Mesela en altta mezar dünya vardı, şeytani ruhlu, sabit neden sonuç ilişkilerine dayalı dünya. Orta kısımda insan duruyordu ama insan her an batarcasına altındaki cehenneme düşebilirdi ya da kendisinin üzerindeki ruhani seviyeye çıkabilirdi. İnsanın her zaman batma riski vardı; üstelik de yukarıya çıkma olasılığı varken- gerçekliğin herhangi bir biçimi ya da döngüsü her an var olabilirdi. Cennet ve cehennem ölümden sonra değil, şimdi yaşıyordu! Depresyon, tüm akıl hastalıkları, bunlar batmak demekti. Ve yükselmek...O nasıl başarılıyordu?

Empati kurarak. Diğerini anlayarak, ama içsel olarak anlayarak. Mesela, Emily'nin yaptığı seramiklere satılabilecek ürünler dışında bir şey olarak bakmış mıydı hiç? Hayır. Oysa onlara bakınca görmem gereken diye düşündü onun sanatsal ifadesi olmalıydı, içgüdüsel olarak açığa çıkardığı ruhu görmeliydim.

Ve Chew-Z üreticileri ile yaptığı şu anlaşma; o anlaşmayı Emily'e danışmadan yaptım-insan ne kadar ahlaksızlaşabiliyor böyle? Kadını belki de ürünlerini vermek istemeyeceği bir şirkete mahkum ettim...o şirketin tasarımlarının değeri hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Belki de beş para

etmez bir yerdir. Standartların altındadır belki. Ama artık çok geç; cehenneme giden yolun taşlarını döşedim bile. Belki de adamlar yasadışı bir uyuşturucu işinde, bu Chew-Z adını da açıklıyor zaten...Can-D'nin muadili. Ama ismi açıkça kullanmaları da ortada yasadışı bir şey olmadığı anlamına geliyordu.

Birden bir önsezi hissetti; birileri Birleşmiş Milletler'in narkotik biriminin onay verdiği, dönüşüm sağlayan bir uyuşturucu bulmuştu. Birleşmiş Milletler bu uyuşturucunun pazarda açıkça satılmasına izin vermişti. Böylece ilk kez dönüşüm sağlayan bir uyuşturucu, polislerin olmadığı, uzaktaki kolonilerde değil, burada, polis gözetimi altındaki Terra'da kullanılacaktı.

Bu da Chew Z tasarımlarının- Perky Pat'den farklı olarak- Terra'da, uyuşturucu ile birlikte satılabileceği anlamına geliyordu. Hava hızla ısındığı ve yaşadığımız bu gezegen giderek yabancılaştığı için, tasarımlar daha da hızlı satacaktı. Leo Bulero'nun kontrolündeki pazar bu adamların yapacağı işle kıyaslandığında acınacak kadar küçüktü.

Demek ki iyi bir anlaşma yapmıştı. Chew-Z'nin ona iyi bir ödeme yaptığı da ortadaydı. Büyük bir şirketti işte; büyük planları vardı; arkalarında sınırsız bir sermaye vardı.

Peki, bu sınırsız sermayeyi nereden buluyorlardı? Terra'dan değil; bunu sezgisel olarak bi-

liyordu. Muhtemelen Palmer Eldritch'den; Eldritch, Proxerlarla iş yaptıktan sonra Güneş Sistemine dönmüştü; Chew-Z işinin arkasındakiler onlardı. Yani Birleşmiş Milletler, Leo Bulero'yu yok etme fırsatını kaçırmamak için Güneş Sistemi dışından bir ırkın sistemde iş yapmasına izin veriyordu.

Bu kötü bir alış verişti ve hatta belki de ölümcül bir alışveriş.

* * *

Dr. Denkmall uyanması için onu tokatlıyordu. "Nasıl gidiyor?" dedi Denkmall, sorgulayan gözlerle ona bakıyordu. "Zihniniz kapsamlı, açık düşüncelerle dolu değil mi?"

"E-evet," dedi Richard ve yerinden doğrularak, oturdu; kelepçeleri açmışlardı.

"O zaman endişe edecek bir şey yok," dedi Denkmall ve yine ışıldadı, beyaz sakalları anten gibi dik dik olmuştu. "Şimdi de Bayan Hnatt'a bakalım," dedi. Kadın asistanlardan biri Emily'nin kelepçelerini açıyordu; Emily huysuzca yerinden kalktı, esniyordu. Dr. Denkmall'ın gergin bir hali vardı. "Nasıl hissediyorsunuz Bayan?" diye sordu.

"İyiyim," dedi Emily. "Kafamda seramiklerle ilgili bir sürü fikir var. Art arda geldiler." Önce doktora çekingen gözlerle baktı, ardından da Richard'a. "Bunun bir anlamı var mı?"

Dr. Denkmall çıkardığı kalemi ve kağıdı Emily'e uzattı, "Fikirlerinizi çizin, Bayan," dedi.

Hâlâ titreyen Emily seramikle ilgili fikirlerini çizmeye başladı. Dr.Hnatt, onun kalemi kontrol etmekte güçlük çektiğini fark etmişti. Ama bu muhtemelen geçici bir durumdu.

"Güzel," dedi Dr. Denkmall, kadın çizimleri bitirdiğinde. Denkmall, çizimleri Hnatt'a gösterdi. "Yüksek ölçüde organize zihinsel eylem. Üst düzey yaratıcılık, doğru değil mi?"

Seramik çizimleri kesinlikle iyiydi, hatta gayet başarılıydı. Ama Hnatt'a yine de ters giden bir şeyler varmış gibi görünüyordu. Çizimlerle ilgili tuhaf bir durum vardı ama ne olduğunu bilmiyordu; tuhaflığın ne olduğunu ancak klinikten çıkıp, anti termal bölmede jet-ekspres taksilerinin gelmesini beklerken çözebildi.

Emily'nin fikirleri iyiydi ama sorun şu ki Emily bu fikirleri çoktan hayata geçirmişti. Yıllar önce, ilk profesyonel seramiklerini yaptıktan sonra, çizimleriyle beraber ona göstermişti. Çizimlerini daha onlar evlenmeden önce bitirmişti. Bunu hatırlamıyor muydu? Belli ki hatırlamıyordu.

Kadının bunu neden hatırlamadığını ve bunun ne anlama geldiğini merak ediyor, kendini çok rahatsız hissediyordu.

Gerçi ilk E Terapisi tamamlandığı andan itibaren kendini rahatsız hissetmeye başlamıştı,

önce insanlığın durumu konusunda, ardından genel olarak Güneş Sistemi'yle ilgili olarak ve şimdi de karısından dolayı. Belki de bu sadece Denkmall'ın "yüksek ölçüde organize zihinsel eylem," dediği şeyin göstergesiydi. Beyin metabolizmasının hızlanması.

Ya da belki de değil.

* * *

Leo Bulero, yakasında P. P. Layouts'un çıkardığı gazetenin basın kartıyla, bir dizi gazetecinin arasına sıkışmış, Luna'nın kumlu yüzeyinde ilerleyen traktörle Palmer Eldritch'in mülküne doğru gidiyordu.

Araç park alanına girip, durduğunda silahlı bir koruma, "Kimlik kartınız, bayım," diyerek doğrudan ona yöneldi. Adam silahlıydı ama üzerindeki üniforma Birleşmiş Milletler'e ait değildi. Bulero o sırada traktörün kapısının arkasına sıkışmış, yerinden kıpırdayamıyordu; arkasındaki gazeteciler ise bir an önce inmek istiyor, sabırsızca söyleniyorlardı. "Bay Bulero," dedi koruma hiç acele etmeden, yakasındaki basın kartına işaret ederek, "Bay Eldritch sizi görmek istiyor. Bu taraftan gelin." İndiğinde hemen başka bir koruma yanına geldi, diğeri de gazetecilerin kimliklerini kontrol etmeye başladı.

Epeyce gergin olan Leo Bulero yanında koruma ile içerisi havayla doldurulmuş ve ısıtması

ayarlanmış bir tüpten geçerek eve doğru yürümeye başladı.

Tüpün çıkış noktasında bir üniformalı koruma daha vardı; adam birden kolunu kaldırdı ve elindeki ufak, parlak şeyi Bulero'ya doğrulttu.

"Hey," diye bağırdı Leo, olduğu yerde kalakalmıştı, başı döndü, sağa sola sendeledi ve birkaç adım geriye kaçabildi.

Kendisine doğrultulan şeyden gelen ışın- ki ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu- vücuduna temas ettiği anda, yere düşecek gibi oldu ve düşmemek için kollarını öne doğru uzattı. Hatırladığı son şey buydu.

Bilinci yerine geldiğinde bomboş bir odada bir sandalyeye bağlanmış olduğunu fark etti. Başı zonkluyordu, etrafına bakındı ama hiçbir şey yoktu, sadece üzerinde tuhaf, elektrikli bir makinenin durduğu küçük bir masa vardı.

"Çıkarın beni buradan," dedi.

Elektronik makine, "Günaydın, Bay Bulero," dedi. "Ben Palmer Eldritch. Anladığım kadarıyla beni görmek istiyormuşsunuz."

"Bu biraz gaddarca olmadı mı?" dedi Bulero. "Beni bayıltıp, sonra da bu şekilde bağlamanız."

"Bir puro alın," diyen makine, ucunda yeşil renkli, uzun bir puronun durduğu bir aparat çıkardı, "Proxy'den gelirken bunlardan on kutu getirdim, ama kazadan sonra sadece bir paketi kurtarabildik. Bu tütün değil; tütünden çok daha

kaliteli bir şey. Evet, Leo, nedir derdin? Ne istiyorsun?"

"Sen o makinenin içinde misin, Eldritch? Yoksa başka bir yerdesin de, o makine aracılığı ile mi konuşuyorsun?"

"Sakin ol," dedi makine ve yaktığı puroyu uzatmaya devam etti, "Prox sistemine yaptığım gezinin renkli slaytlarını görmek ister misin?"

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır," dedi Palmer Eldritch. "Slaytlar sana orada neyin peşinde olduğuma dair bir fikir verecektir. 3-D hızlandırılmış fotoğraflar, gayet iyiler."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Dilinin altına yerleştirilmiş olan o oku bulduk," dedi Palmer. "Oradan çıkarıldı. Ama başka bir şeyler de olabilir, ya da biz öyle olduğundan şüphe ediyoruz diyelim."

"Bana fazla anlam yüklemişsiniz," dedi Leo. "Hak ettiğimden fazlasını."

"Prox'da olduğum dört sene içerisinde çok şey öğrendim," dedi Palmer. "Altı sene gidip geldim, sonraki dört sene oraya yeleştim. Proxerlar Yeryüzünü işgal edecek."

"Benle kafa buluyorsun."

"Tepkini anlayabiliyorum. Birleşmiş Milletler, özellikle de Hepburn-Gilbert de aynı tepkiyi vermişti. Ama söylediklerim doğru- geleneksel anlamda değil tabii, ama benim bile aralarında o

kadar uzun zaman kalmama rağmen tam olarak anlayamadığım daha derin, daha kaba bir biçimde yapacaklar bunu. Yeryüzünün ısınması ile ilgili bir şeyler de olabilir işin içinde, tüm bildiğim bu. Ya da daha kötüsü olacak."

"Buraya getirdiğin likenden bahsedelim."

"Onu yasal yollardan bulmadım; Proxerlar onu buraya getirdiğimi bilmiyor. Kendileri de kullanıyor, dini ayinlerde. Aynen bizim Kızılderililerin ayinlerde meskalin ya da peyote kullanması gibi. Sen bu yüzden mi beni görmek istiyordun?"

"Elbette. Sen benim iş yaptığım alana giriyorsun. Bir şirket kurmuşsun; öyle değil mi? Proxerlar bizim sistemi işgal edecekmiş; banan Benim derdim senle, şu yaptığın işle. Minyatür tasarım işinin yanında girebileceğin başka sektör yok mu?

Birden odadaki beyaz ışık yoğunlaştı, o kadar ki Leo gözlerini kapamak zorunda kaldı. Bu Proxerlar işine inanmıyorum diye düşündü; Palmer sadece dikkat dağıtmaya çalışıyor. Bu bir strateji.

Gözlerini açtı ve kendini çimenlerle kaplı boş bir alanda buldu. Yanında ufak bir kız vardı ve yoyo ile oynuyordu.

"O oyuncak," dedi Bulero, "Prox sisteminde popüler bir oyuncak," kollarının ve bacaklarının bağlı olmadığını fark etti; ayağa kalkıp, vücudunu

gevşetmeye çalıştı. "Senin adın ne?" dedi kıza.

Küçük kız, "Monica," dedi.

"Proxerlar," dedi Leo, "şu insana benzeyen tür, onlar peruk takar ve dişleri de takma." Ardından çocuğun ışıl ışıl sarı saçlarını çekiştirmeye başladı.

"Aaah!" diye bağırdı kız. "Sen kötü bir adamsın." Leo kızın saçlarını bıraktı, kız kenara çekilip, yo yo ile oynamaya devam etti. Arada bir Leo'ya küstah bakışlar atıyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Leo. Kızın saçları gerçekti; belki de Prox sisteminde değildi. Her neredeyse Palmer Eldritch'in ona bir şeyler anlatmaya çalıştığı kesindi. "Yeryüzünü işgal etmeyi mi planlıyorsunuz?" dedi kıza. "Yani bana pek öyle bir halin varmış gibi gelmedi de." Belki de Eldritch onları yanlış anlamıştı. Neticede bildiği kadarıyla Palmer evrimleşmiş bir adam değildi, E Terapinin sağladığı güçlü, kapsamlı kavrama gücü onda yoktu.

"Benim yoyo," dedi çocuk, "sihirlidir. Onunla istediğimi yapabilirim. Ne yapayım söyle hadi, sen kibar bir adama benziyorsun."

"Beni liderinize götür," dedi Leo. "Eski bir şakadır bu; sen anlayamazsın, yüz sene önce modası geçti." Leo etrafa bakındı, yerleşim alanı değildi burası, sadece çimenler vardı. Yeryüzü olamayacak kadar da serindi. Yukarıda mavi bir gökyüzü vardı. Havası güzel diye düşündü. Yo-

ğun. "Benim için üzülüyor musun?" dedi kıza. "Palmer Eldritch işime burnunu sokacak ve eğer bunu yaparsa ben muhtemelen mahvolacağım. Onunla bir tür anlaşma yapmam lazım." Kendi kendine onu öldürmek artık bir seçenek olmaktan çıktı diye düşündü. "Ama," dedi, "onun kabul edeceği türden bir anlaşma düşünemiyorum; tüm kartlar onda gibi görünüyor. Baksana beni buraya nasıl getirdi, burası neresi onu bile bilmiyorum." Çok da bir önemi yok diye düşündü o an. Neticede burası neresiyse belli ki Eldritch'in kontrolü altında.

"Kartlar," dedi çocuk. "Valizimde bir deste kağıdım olacaktı."

Leo, valiz filan göremiyordu. "Nerede?" dedi.

Yere diz çöken kız sağa sola dokunmaya başladı. Birden zeminin bir kısmı alta doğru indi ve kız açılan oyuğa elini uzatıp, bir valiz çıkardı. "Valizi saklıyorum," dedi kız. "Sponsorlardan gizliyorum."

"O ne demek? Sponsor?"

"Burada olabilmen için bir sponsora ihtiyacın var. Hepimizin var; sanırım tüm ödemelerimizi onlar yapıyor, biz iyileşene kadar, sonra eve dönebiliyoruz, tabii evimiz varsa." Kız yere oturdu, valizi açtı, en azından açmayı denedi. Kilit dönmüyordu. "Lanet olsun," dedi kız. "Yanlış valiz bu. Bu Doktor Smile."

"Psikiyatrist mi?" dedi Leo. "Şu büyük garip

makinelerden biri mi? Çalışıyor mu? Açsana!"

Kız söyleneni yaparak psikiyatrisi açtı. "Selam, Monica" dedi valiz. "Size de merhaba, Bay Bulero." Bulero'nun ismini yanlış telaffuz etmiş, vurguyu son heceye yapmıştı. "Burada ne yapıyorsunuz böyle Sör, burası için fazla yaşlısınız siz. Yoksa E-Terapinin istenmeyen sonuçlarından dolayı geriye doğru mu evrildinizzzzz klik!!" Makineden gelen sesler birbirine karışıyor, gıcırtıya dönüşüyordu. "Münih'te terapi?" diye bitti.

"Ben iyiyim," dedi Leo. "Baksana Smile, benim tanıdığım kimi tanıyorsun? Beni buradan çıkarabilecek biri? Birilerinin adını ver. Burada daha fazla kalamam; anladın mı?"

"Bay Bayerson'ı tanıyorum," dedi Dr. Smile. "Aslında şu anda onunla birlikteyim. Tabi taşınabilir uzantı aracılığıyla, onun da ofisindeyim şimdi."

"Bayerson diye birini tanımıyorum ben," dedi Leo. "Burası neresi böyle? Hasta çocuklar ya da kimsesiz çocuklar, ya da onun gibi birileri için kamp yeri filan herhalde. Ben Prox sistemindeyim sandım ama sen burada olduğuna göre demek ki Prox sisteminde filan değiliz. Kim bu Bayerson? Birden anımsadı. "Lanet olsun, sen Mayerson'ı kastediyorsun. Barney. P. P. Layouts'dan."

"Evet, ta kendisi," dedi gülümseyerek Dr.

Smile.

"Onunla bağlantıya geç," dedi Leo. "Ona söyle hemen şimdi Tri-Planet İstihbarat Ajansı'ndan -ya da adları her neyse işte- oradan Felix Blau'yu bulsun. Blau benim nerede olduğumu tespit etsin ve beni alması için bir gemi yollasın. Anladın mı?"

"Tamam," dedi Dr. Smile. "Şimdi Bay Mayerson'a durumu bildiririm. Kendisi şu anda asistanı Bayan Fugate ile birlikte, bu bayan aynı zamanda onun metresi ve bakalım bugün ne giymiş- hımm. Şu anda tam da sizden bahsediyorlar. Ama elbette ne dediklerini size söyleyemem; bu profesyonelliğe aykırı olur. Kadının üzerinde-"

"Tamam tamam bana ne kadının ne giydiğinden!" dedi Leo öfkeyle.

"Bana bir dakika izin verin," dedi valiz, ses tonundan gücendiği anlaşılıyordu. "Bir süre kapanacağım," dedi ve sessizlik oldu.

"Size kötü bir haberim var," dedi kız.

"Neymiş?"

"Şaka yapıyordum. O valiz Dr.Smile değil; öyleymiş gibi yapıyor, kendimizi yalnız hissetmeyelim diye. Aslında canlı ama kendisi dışında başka bir yere bağlı filan değil. Kendine özgü dedikleri türden bir şey işte."

Leo bunun ne anlama geldiğini biliyordu; valizdeki birim, kendi kendine yeten, bağımsız bir birimdi. İyi de o zaman nasıl oluyordu da

Barney'i ve Bayan Fugate'yi tanıyor, hatta özel hayatlarının ayrıntılarını biliyordu? Kadının ne giydiğine kadar görebiliyordu? Çocuğun doğruyu söylemediği ortadaydı. "Kimsin sen?" dedi kıza dönüp. "Monica, soyadın ne senin?" Bu kızda ona tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Döndüm," dedi birden valiz. "Evet, Bay Bulero-" ismi yine yanlış telaffuz etmişti. "Durumunuzdan Bay Mayerson'a bahsettim; söylediğiniz gibi Felix Blau ile temasa geçecek. Bay Mayerson şu anda bulunduğunuz yere benzeyen bir yer hatırladı; gazetelerde görmüş. Satürn'de bir Birleşmiş Milletler kampı, geri zekâlı çocuklar için. Belki-"

"Lanet olsun!" dedi Leo, "Bu kız geri zekalı değil." Kız olsa olsa büyümüş de küçülmüş dedikleri tipten bir şeydi. Her şey anlamsızdı. Mantıklı gelen tek bir şey vardı; o da Palmer'ın ondan bir şey istediğiydi; şimdi de istediğini alamazsa neler olabileceğine dair gözdağı veriyordu.

O sırada ufukta bir şey belirdi, iri ve gri renkli bir şey hızla onlara doğru yaklaşıyor, giderek büyüyordu. Çirkin, dikenli kılları vardı.

"Bu bir sıçan," dedi Monica, soğukkanlılığını kaybetmeden.

"O kadar büyük mü oluyorlar?" dedi Leo. Ne Güneş sisteminde, ne diğer uydu ve gezegenlerde bu kadar devasa bir yaratık vardı. "Bu yaratık bize bir şey yapar mı?" diye sordu Leo, kızın

korkmaması onu şaşırtmıştı.

"Sanırım bizi öldürecek," dedi Monica.

"Ve bu seni korkutmuyor öyle mi?" dedi Leo, kendi sesinin titreyerek çıktığını fark etti. "Yani şu anda, böylece ölmeye razısın? Hem de bir sıçan tarafından yiyilerek?" Bir eliyle kızı, diğer eliyle Dr. Smile'ı kaptı ve koşmaya başladı.

Sıçan onlara yetişti, yanlarından geçti ve gözden kayboldu.

Kız gülmeye başladı. "Korktun işte. Onun bizi göremeyeceğini biliyordum. Onlar bizi göremez; bize karşı kör gibiler."

"Öyle mi?" dedi Leo ve o zaman nerede olduğunu anladı. Felix Blau onu bulamazdı. Hiç kimse onu bulamazdı artık; sonsuza kadar arasalar bile.

Eldritch, damarına, dönüşüm sağlayan uyuşturuculardan birini vurmuştu. Bunun Chew-Z olduğuna şüphe yoktu. Burası var olmayan bir dünyaydı, "yeryüzünün" gerçek olmayan benzeri; sömürgecilerin kendi ürünü olan Can-D'yi çiğnediklerinde gittikleri yer burasıydı işte.

Ve o sıçan, bir tek o gerçekti. Kendisi ve bu kız da gerçek değildi. En azından buradayken gerçek değillerdi. Şu anda, boş sessiz vücutları bir yerlerde çuval gibi yığılı kalmış duruyordu; beyinleri şimdilik onları terk etmişti. Vücutları da kesinlikle Palmer Eldritch'in mülkündeydi.

"Sen Zoe'sin," dedi Leo. "Öyle değil mi? As-

lında böyle olmak istiyorsun, ufak bir kız çocuğu; sekiz yaşlarında. Değil mi? Uzun, sarı saçlı." Hatta diye düşündü; adın bile başka olsun istiyorsun.

Çocuk ona dik dik bakarak; "Zoe adında kimse yok," dedi.

"Senden başka... Baban Palmer Eldritch, değil mi?"

Kız isteksizce başını salladı.

"Burası senin için özel bir yer mi? Sık geldiğin bir yer?"

"Burası *benim* yerim," dedi kız. "Buraya kimse benim iznim olmadan gelemez."

"O zaman benim gelmeme neden izin verdin?" Kızın kendisinden hoşlanmadığını biliyordu. En başından beri kız onu sevmemişti.

"Çünkü" dedi kız, "senin Proxerları durdurabileceğini düşünüyoruz."

"Yine mi şu mesele!" dedi Leo, kıza inanmıyordu. "Baban..."

"Babam," dedi kız, "bizi kurtarmaya çalışıyor. Chew-Z'yi buraya getirmek istemedi; onu zorladılar. Bizi onların eline teslim edecek olan araç Chew-Z, anlıyor musun?"

"Nasıl?"

"Çünkü buraları, bu alanları kontrol ediyorlar. Chew-Z aldığında gittiğin yerler buralar gibi yerler."

"Sen bana pek de uzaylıların kontrolü altın-

daymışsın gibi gelmedin; şu anlattıklarına baksana."

"Ama yakında onların kontrolünde olacağım," dedi kız, ne dediğinden emin bir şekilde. "Çok yakında hem de. Aynen babamın şu anda olduğu gibi. Chew-Z'yi ona Prox'da verdiler; yıllardır kullanıyor. Onun için artık yapacak bir şey yok ve o da bunu biliyor."

"Bu söylediklerinin tamamını bana ispat et," dedi Leo. "Aslına bakarsan, sadece bir kısmını ispat etsen de yeter. Sana inanmam için somut bir şeylere ihtiyacım var."

Hâlâ elinde tuttuğu valiz birden, "Monica'nın söylediği şey doğru, Bay Bulero," dedi.

"Nerden biliyorsun?" dedi Leo, sinirlenerek.

"Çünkü," dedi valiz, "Ben de Prox etkisi altındaydım. Bu yüzden ben..."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun-" dedi Leo ve valizi yere bıraktı. "Şu Chew-Z'ye lanet olsun!" dedi kıza ve valize bakarak: "Her şeyi karmakarışık bir hale soktu; burada ne bok olduğunu anlamıyorum. Sen Zoe değilsin-onun kim olduğunu bile bilmiyorsun. Ve sen- sen de Dr. Smile değilsin. Barney'i de aramadın, Barney'in Roni Fugate ile konuştuğu filan da yok; her şey uyuşturucudan kaynaklı bir halüsinasyon. Benim Palmer Eldritch ile ilgili korkularımın yansıması; Palmer Prox etkisi altındaymış, tam bir saçmalık. Ve sana gelince; bir valizin uzaylı bir yıldız

sisteminden zihinlerin kontrolü altında olduğu duyulmuş şey mi hiç?" Leo öfkeyle onlardan uzaklaştı.

"Neler olduğunu biliyorum," diye düşündü. Bu, Palmer'ın zihnimin üzerinde kontrol kurma biçimi; eskiden beyin yıkama dedikleri şeyin bir türü. Korkularımdan besleniyor. Adımlarını dikkatli atıyor. Arkasına bakmadan yürümeye devam etti. Ve bu yaptığı neredeyse ölümcül bir hata olacaktı. Bacaklarının dibinde bir şey gördü; kenara zıpladı ve o şey yanından geçti, yönünü yeniden belirleyip, kendine av olarak Leo'yu seçti.

"Sıçanlar bizi göremiyor," diye bağırdı kız, "Ama glucklar görebilir. Koşsan iyi olur!"

Leo o şeyin ne olduğunu tam olarak görememişti ama gördüğü de ona yetmişti. Koşmaya başladı.

Ve gördüğü şeyin sorumlusunun Chew-Z olduğunu iddia edemezdi çünkü bu bir sanrı değildi, Eldritch'in onu korkutmak için kullandığı bir araç değildi. Gluck denilen şey artık her neyse, ne Terra'dan, ne de Terralı birinin zihninden çıkmamıştı.

Kız da valizi ardında bırakarak koşmaya başladı.

"Ben ne olacağım?" dedi Dr. Smile endişeyle.

Kimse onu almak için geri gelmedi.

* * *

Felix Blau Videolu ekranda belirdi, "Bana verdiğiniz bilgileri inceledim, Bay Mayerson. İş vereniniz Bay Bulero'nun- ki kendisi aynı zamanda benim müşterilerimen biridir- şu anda Yeryüzünün etrafında dönen küçük, yapay bir uydu da olduğunu doğruladık, uydunun yasal adı Sigma [14]-B. Sahibinin kayıtlarını inceledim; Utah, St.George'daki bir roket yakıtı imalatçasına ait görünüyor." Blau önündeki kağıtlara baktı. "Şirketin adı Robard Lethane. Lethane de ticari isimleri-"

"Tamam," dedi Mayerson. "Onlarla temasa geçerim." Tanrı aşkına Leo Bulero oraya nasıl girmişti?

"İlginizi çekebilecek bir ayrıntı daha var. Robard Lethane, dört sene önce, Chew-Z üretim şirketi ile aynı günde kurulmuş. Bu bana pek de tesadüf gibi görünmedi."

"Leo'yu oradan nasıl alacağız?"

"Yüksek mahkeme emri çıkarıp, oradan-"

"Çok fazla vakit kaybederiz," dedi Barney. Bu olup bitenlerden hastalıklı bir biçimde kendini sorumlu tutuyordu. Belli ki Bulero, Palmer'a ulaşabilmek için gazetecilerin arasına karışmıştı ve onu oraya yollayan da kendisiydi; geleceği görebilen adam bu işte üzerine düşeni yapmıştı.

"Size benim organizasyonumun farklı birimlerinden yüz kişi veririm, sizin de P. P.

Layouts'dan elli kişi daha almanız lazım. Uyduyu kuşatmayı deneyebilirsiniz."

"Ve Leo'yu ölü olarak buluruz."

"Doğru," Blau'nun suratı asılmıştı. "Pekala, o zaman Hepburn-Gilbert'a gidip, Birleşmiş Milletler'den yardım isteyebilirsiniz. Ya da -bu kulağa daha kötü geliyor ama- Palmer'la, ya da Palmer'ın yerinde artık her ne varsa, onla görüşmeyi deneyebilirsiniz ve bana soracak olursanız onunla doğrudan görüşün. Bir deneyin bakalım Leo'yu geri satın alabilecek misiniz?"

Barney bağlantıyı kesti. Hemen dahili numarayı tuşladı ve "Bana Luna'dan Palmer Eldritch'i bağlayın," dedi. "Acil bir durum var; elinizi çabuk tutun!"

Telefonun bağlanmasını beklerken, Roni Fugate ofisin diğer ucundan: "Görünüşe bakılırsa Leo'yu ortada bırakacak vaktimiz olmayacak," dedi.

"Öyle görünüyor." Her şey ne kadar da kolay halledilmişti; Eldritch düşmanının yanına yaklaşmasına izin vermiş ve işini halletmişti. Ve bizi de muhtemelen aynı şekilde halledecek, diye düşündü. Roni'yi ve beni; muhtemelen şimdi o uyduya uçmamızı bekliyor; Dr. Smile'ı bu yüzden Leo'nun yanına koydu.

"Merak ediyorum da," dedi Roni, gömleğinin ucuyla oynuyordu, "bu kadar zeki bir adamla çalışmak ister miyiz gerçekten? Tabi eğer bah-

settiğimiz bir insansa, şahsen ben giderek karşımızdakinin Palmer değil, onlardan biri olduğuna ikna olmaya başladım; bence bunu kabul etmek zorundayız. Göreceksin Chew-Z pazarı ele geçirecek; hem de Birleşmiş Milletler'in onayıyla." Kızın sesi sertti. "Ve Leo, neticede o en azından bizden biri ve sadece birkaç skinin peşinde koşuyor, önünde sonunda ya ölecek ya da piyasadan silecekler." Kız öfkeyle dosdoğru karşıya bakıyordu.

"Milliyetçilik," dedi Barney.

"Kendini korumak diyelim. Bir sabah uyanıp, kendimi o malzemeyi çiğnerken bulmak istemiyorum' Kim bilir ne oluyordur, Perky Pat'e gidilmediği kesin."

Video telefon operatörü, "Bayan Zoe Eldritch hatta, görüşecek misiniz?" dedi.

"Tamam," dedi Barney, durumu kabullenerek.

Şık giyimli, saçlarını geriye doğru taramış, keskin bakışlı bir kadın ona bakıyordu. "Evet?" dedi kadın.

"Ben P. P. Layouts'tan Mayerson. Leo Bulero'yu geri getirmek için ne yapmamız lazım?" Bekledi ama yanıt gelmedi. "Neyden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsunuz, değil mi?" diye yineledi.

Kadın bu kez hiç duraksamadan, "Bay Bulero buraya geldi ve hastalandı," dedi. "Revirimiz-

de dinleniyor. İyileştiğinde-"

"Onu muayene etmesi için resmi görevli bir doktor gönderebilir miyim?"

"Elbette." Zoe Eldritch gözünü bir kez olsun kırpmamıştı.

"Neden bize bilgi vermediniz?"

"Yeni oldu. Babam zaten arayacaktı sizi. Yer çekimi değişikliğine karşı gelişen bir reaksiyon sadece, önemli bir şey değil. Aslına bakarsanız buraya gelen yaşlı kişiler arasında çok sık görülen bir durum. Buradaki yer çekimini Bay Bulero'nun kendi uydusundaki, Winnie the Pooh arazisindeki ile denkleştirmemiştik hepsi bu. Yani gördüğünüz gibi basit bir sorun." Kadın belli belirsiz gülümsedi. "En geç bugün ilerleyen saatlerde geri gelir. Siz başka bir durumdan mı şüphe ettiniz?"

"Ben," dedi Barney, "Leo'nun artık Luna'da olmadığından, sizin şirketlerden birine ait olan Sigma [14] B adlı bir Yeryüzü uydusunda olduğundan şüphe ediyorum. Durum bu değil mi? Ayrıca revirinizde bulacağımız kişinin de Leo Bulero olmayacağını düşünüyorum."

Roni dik dik ona bakıyordu.

"Buyurun gelip kendiniz görün," dedi Zoe kaskatı bir ifadeyle. "Buradaki Leo Bulero, en azından bizim bildiğimiz kadarıyla öyle. Gazetecilerle birlikte buraya gelen kişi o."

"Oraya geleceğim," dedi Barney. Ve hata

yaptığını biliyordu. Geleceği görme becerisi bunun bir hata olduğunu söylüyordu. Ofisin diğer ucundaki Roni Fugate de aynı anda ayağa fırladı; onun öngörüleri de aynı şeyi söylüyordu. Barney telefonu kapayıp, kıza döndü ve "P. P. Layouts çalışanı intihar etti, ya da buna benzer bir şey, gazetelerde yarın sabah yazacak olan bu, değil mi?" dedi.

"Tam olarak şöyle yazacak-"

"Tam olarak ne yazacağı umurumda değil," dedi ama ölümünün yüksek ısıya maruz kalmaktan olacağını biliyordu. Gündüz saatlerinde, yaya kaldırımında bir erkek cesedi bulundu; ölüm sebebi aşırı radyasyon. New York merkezinde bir yerlerde; artık Eldritch organizasyonu onu her nereye atmışsa- atacaksa.

Bu işte geleceği görebilme becerisini kullanmamalıydı çünkü gördükleri onu harekete geçmekten alıkoyuyordu.

Özellikle de gazetedeki resim, güneşten büzülmüş gövdesini yakından çekmişlerdi.

Ofisin kapısında kalakalmıştı.

"Gidemezsin!" dedi Roni.

"Hayır." O resmi gördükten sonra gerçekten de gidemezdi. Barney kendisini koruması gerektiğinin farkındaydı. Masasına dönüp, yeniden yerine oturdu.

"Tek sorun," dedi Roni, "eğer geri dönerse, durumu izah etmek zor olacak; hiçbir şey yap-

mamış olmanı demek istiyorum."

"Biliyorum." Ama tek sorun bu değildi; işin aslı bu bir sorun bile sayılmazdı.

Çünkü Leo muhtemelen geri dönmeyecekti.

ALTI

Gluck denilen yaratık bileğinden yakalamış, kanını emmeye çalışıyordu; kamçıya benzer küçük tüplerle derisinin altına girmişti. Leo Bulero bağırmaya başladı ve birden karşısında Palmer Eldritch belirdi.

"Yanılıyordun," dedi Eldritch. "Prox sisteminde Tanrı'yı bulmadım ama daha iyi bir şey buldum." Elindeki sopayla gluck'ı dürttü; gluck gönülsüzce tüplerini geri çekti ve büzüldü. Leo'yu bırakıp, yoluna devam etti. "Tanrı," dedi Eldritch, "ebedi hayatı vaat ediyor. Bense o hayatı doğrudan veriyorum."

"Nasıl?" dedi Leo, hâlâ titriyordu, yere oturdu ve nefes almaya çalıştı.

"Chew-Z adı altında pazarladığımız liken sayesinde, senin ürününe neredeyse hiç benzemiyor, Leo. Can-D'nin miyadı doldu artık, neden mi? Çünkü ne yapabildiğine bakalım -birkaç dakikalık kaçış, fanteziden başka bir şey değil. Benden hakiki bir şey satın alabilme şansları varken kim Can-D'yi ister ki?" dedi ve "Şu anda oradayız," diye ekledi.

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Ve sen insanların bu tip bir deneyim yaşamak için ödeme yapacaklarını sanıyorsan," dedi Leo kenarda

durmuş onları izleyen gluck'ı göstererek, "sadece bedenini değil aklını da kaybetmiş olmalısın."

"Bu özel bir durum. Sana özgün bir şeyle karşı karşıya olduğunu ispatlamak için yaptım bunu. Fiziksel acı ve terör söz konusuysa, yaşadığın şeyin gerçekliğinden şüphe etmezsin; glucklar sana bunun bir fantezi olmadığını tüm netliğiyle gösterdi. Seni gerçekten öldürebilirlerdi. Ve eğer burada ölseydin, konu kapanırdı. Can-D'ye benzemiyor, değil mi?" Eldritch işin keyfini çıkarıyordu. "Prox sisteminde likeni keşfettiğimde, inanamadım. Yüz sene yaşadım Leo, onların doktorlarının gözetiminde likeni kullandım; ağızdan, damardan, fitil olarak aldım, -sarıp, içtim- suda çözüp kaynattım ve buharını soludum; mümkün olan her biçimde kullandım yani ve hiçbir zararını görmedim. Maddenin Proxerlar üzerindeki etkisi çok ufak, bizde yarattığı etkiyle alakası yok; onlar için bu madde, en iyi kalite tütünlerinden biraz daha iyi işte. Daha fazlasını bilmek ister misin?"

"Çok da gerekli değil."

Eldritch yanına oturdu ve yapay kolunu dizlerinin üzerine koydu. Bir taraftan da elindeki sopayı boş boş sağa sola sallıyor, hâlâ yanlarından ayrılmamış olan gluck'ı inceliyordu. "Önceki vücutlarımıza döndüğümüzde— 'önceki' kelimesi dikkatini çekmiştir herhalde, mesela bu kelimeyi Can-D deneyiminden bahsederken kullanamaz-

sın- oraya döndüğümüzde zamanda bir değişiklik olmadığını fark edeceksin. Burada elli sene bile kalsak, geri döndüğümüzde her şey aynı olacak; Luna'ya döneceğiz ve hiçbir şeyin değişmediğini göreceğiz. Bizi izleyen herhangi biri de bilincimizin kapanmadığını, trans ya da uyuşma halinde olmadığımızı görecektir. Oysa, Can-D kullanıcılarında bunlar gözle görülür durumlar. Belki göz kapaklarında ufak bir titreme olabilir; kısa bir an için, evet kabul etmeliyim böyle bir şey oluyor.

"Burada ne kadar kaldığımızı belirleyen ne?" diye sordu Leo.

"Tavrımız. Ne kadar miktar tükettiğimiz değil. İstediğimiz zaman geri döneriz. Yani uyuşturucu miktarının çok olması-"

"Bu doğru değil. Ben bir süredir buradan çıkmaya çalışıyorum."

"İyi de burayı sen inşa etmedin ki; burası benim, ben yaptım. Gluckları, bu manzarayı yaratan benim!" Sopasıyla etrafı gösterdi. "Burada gördüğün her şey, senin vücudun da dahil olmak üzere, benim eserim."

Leo "Benim vücudum?" diyerek kendine baktı. Baktığı kendisiydi, tanıdığı, bildiği kendi vücuduydu; Eldritch'in yarattığı bir şey değildi.

"Senin aynen evrendeki halinle belirmeni istedim," dedi Eldritch. "Hepburn-Gilbert'in hoşuna giden de bu oldu zaten, neticede adam

Budist; istediğin herhangi bir biçimde reenkarne olabiliyorsun ya da normalde olduğun gibi."

"Birleşmiş Milletler bu nedenle onay verdi yani," dedi Leo. Artık daha iyi anlıyordu.

"Chew-Z ile yaşamdan yaşama geçebilirsin, bir böcek, bir fizik öğretmeni, bir kartal, tek hücreli bir canlı, bir bakteri, 1904'de Paris'te gezinen bir adam, bir-"

"Hatta," dedi Leo, "bir gluck olabilirsin. Orada hangimiz gluck?"

"Sana dedim ya ben kendim yarattım. Sen de bir şeyler yapabilirsin. Hadi, özünden bir şeyler yansıt; kendi kendine cisimleşecek. Sen resmi düşün yeter, tamam mı?"

"Tamam," dedi Leo. Konsantre oldu ve yanında tellerden, demir çubuklardan yapılmış, ızgaraya benzer bir şey belirdi.

"Bu ne böyle?" dedi Eldritch.

"Gluck kapanı."

Eldritch başını geri atıp, kahkahalarla gülmeye başladı. "Çok güzel ama lütfen bir de Eldritch kapanı kurmaya kalkma çünkü hâlâ anlatmak istediğim şeyler var."

İkisi birlikte gluckın kuşkuyla kapana yaklaşmasını izlediler, gluck koklayarak aletin içine girdi ve alet kapandı. Gluck yakalanmıştı. Kafesten bir cızırtı geldi, dumanlar yükseldi; gluck yok olmuştu.

Leo'nun önünde, hava boşluğunda bir bölme

açıldı; içerisinde siyah kaplı bir kitap vardı, kitabı aldı ve memnuniyetle kucağına koydu.

"O ne?" dedi Eldritch.

"Bir Kral James İncili. Beni korumaya yardım eder diye düşündüm."

"Burada değil," dedi Eldritch. "Burası benim alanım." İncil'e doğru bir el hareketi yaptı ve kitap kayboldu. "Ama istersen kendi alanını yaratır, içinide İncillerle doldurursun. Herkes her istediğini yapabilir artık; operasyonlarımız tamamlanır tamamlanmaz. Elbette tasarımlarımız da olacak, ama o daha sonra, Terradaki diğer işlerle birlikte yapılacak. Zaten tasarımlar sadece bir formalite, dönüşümü kolaylaştırmak için yapılan bir ritüel. Can-D ve Chew-Z serbest rekabet ilkesine göre satılacak; senin ürünün için iddia etmediğin herhangi bir şeyi biz Chew-Z için söyleyecek değiliz. İnsanları ürkütmek istemiyoruz; dinin hassas bir konuya dönüştü bugünlerde. Kendileri deneyecek ve iki ürün arasındaki farkı anlayacaklar; zaman kayması olmadığını görecekler ve elbette çok daha önemli olan diğer farkları kavrayacaklar. Yaşadıkları şeyin bir fanteziden ibaret olmadığını, yeni gerçek bir evrene girdiklerini görecekler."

"Çoğu kişi aynı şeyi Can-D için de söylüyor," dedi Leo. "Can-D sayesinde gerçekten Yeryüzüne gidebildiklerine inananlar var."

"Fanatikler," dedi Eldritch iğrenerek. "Can-

D'nin yarattığının sadece bir yanılsama olduğu o kadar açık ki; ne Perky Pat diye biri var, ne de Walt Essex diye biri. Üstelik fantezi, tasarıma yerleştirilen eşyalarla sınırlı; mutfaktaki bulaşık makinesini, minyatürü tasarıma yerleştirilmediği müddetçe çalıştıramıyorlar bile. Ayrıca uyuşturucu kullanmadan, sadece kullanıcıları izleyen biri, o iki oyuncak bebeğin hiçbir yere gitmediğini rahatlıkla görebilir; içlerinde hiç kimsenin olmadığını-"

"Ama insanları ikna etmekte sıkıntı yaşayacaksın," dedi Leo. "Can-D'ye sadık kalacaklar. Perky Pat ile ilgili bir memnuniyetsizlikleri yok ki neden durup dururken onu bıraksınlar?"

"Neden bırakacaklarını sana söyleyeyim," dedi Eldritch. "Perky Pat ve Walt ne kadar mükemmel olursa olsunlar, kullanıcılar eninde sonunda o mezbele tünellerine dönmek zorunda kalıyorlar. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun Leo? Bir ara dene bakalım; yirmi, otuz dakikalık bir özgürlüğün ardından Ganymede'de bir tünelde uyan. Asla unutamayacağın bir deneyim olur."

"Hımm."

"Bir şey daha var ki sen de zaten ne olduğunu biliyorsun. O kısa kaçış süresi bitip de sömürgeci geri döndüğünde normal hayata uyum sağlayamıyor. Morali alt üst oluyor. Oysa Can-D yerine, Chew-Z çiğnese-"

Birden sustu çünkü Leo onu dinlemiyordu; önündeki hava boşluğunda başka bir alet inşa etmekle meşguldü.

Havada ışıklı çemberlerden yapılmış bir merdiven belirdi. Merdivenin diğer ucu görünmüyordu.

"Bu merdiven nereye gidiyor?" dedi Eldritch, yüzünde rahatsız olduğunu belli eden bir ifade vardı.

"New York'a," dedi Leo. "Bu merdiven beni P. P. Layouts'a geri götürecek." Ayağa kalktı ve merdivene doğru yürüdü. "İçimde bir his var, Eldritch," dedi Leo. "Senin şu Chew-Z'de yanlış bir şeyler var ve ne olduğunu çok geç olmadan çözeceğiz." Merdivenleri çıkmaya başladı ve o sırada aklına küçük kız, Monica geldi; kızın iyi olup olmadığını merak etti. "Çocuğa ne oldu?" diye bağırdı olduğu yerden. Palmer epeyce aşağıda kalmıştı ama Leo onun hâlâ çimenlerde oturduğunu görebiliyordu. "Glucks çocuğu kapmadı değil mi?"

"Küçük kız bendim," dedi Eldritch. "Sana anlatmaya çalıştığım bu işte; gerçek reenkarnasyon dediğim şey bu; ölümü alt etmek."

Leo, "Demek ki kız o yüzden tanıdık geliyordu," dedi. Durdu, dönüp tekrar baktı.

Eldritch gitmişti. Onun yerinde Monica, yanında Dr. Smile ile oturuyordu. Evet artık her şey ortadaydı.

Palmer doğruyu söylüyordu; Palmer-küçük kız doğruyu söylüyorlardı.

Leo ağır ağır merdivenlerden geri indi.

Monica, "Gitmediğinize sevindim, Bay Bulero," dedi. "Sizin gibi zeki, evrimleşmiş birinin etrafta olması çok güzel." Kız valizi yere bıraktı. "Dönüp onu da aldım; glucklardan çok korkmuştu. Bakıyorum da onlarla başa çıkacak bir şey bulmuşsunuz." Kız başıyla yerde duran boş kapanı gösterdi. Çok dahice doğrusu. Ben böyle bir şey yapmayı akıl edemedim; deli gibi koştum; diensefalik panik tepki."

Leo tereddütle ona baktı ve "Sen Palmer'sın, değil mi?" dedi. "Yani derinlerde bir yerde, gerçekte sen osun?"

"Ortaçağın madde ve özellik doktrinini düşün," dedi çocuk keyifle. "Özelliklerim bu çocuğun ama maddem, şarap ve ekmeğin durumundaki töz değiştirme gibi-"

"Tamam," dedi Leo. "Sen Palmer'sın; sana inanıyorum. Ama yine de burayı sevmedim. Bu glucklar-"

"O konuda Chew-Z'yi değil beni suçlaman lazım. Neticede onlar benim zihnimin ürünü, likenin değil. İnşa edilen her yeni evren güzel olmak zorunda mı? Ben evrenimde glucks istedim; benim içimdeki bir şeyin yansıması onlar."

"Diyelim ki ben de kendi evrenimi inşa etmek istiyorum," dedi Leo. "Belki benim içimde de kötücül bir şeyler var, kişiliğimin henüz bil-

mediğim bir yönü belki de. Senin çıkardığından daha da çirkin bir şey."

"En azından Perky Pat tasarımlarında başta koyulan ne ürün varsa onla yetinmek zorundaydınız, Eldritch'in de söylediği gibi. Ve bunun güvenli bir tarafı vardı."

"Her ne olursa olsun yok edilebilir," dedi çocuk kayıtsızca. "Eğer hoşuna gitmediğini hissedersen yok edersin, hoşuna giderse de-" Kız omuz silkti, "o zaman kalır. Niye yapmayasın ki? Kimseyi incittiği yok -zaten alanında yalnızsın" Kız birden durdu ve eliyle ağzını kapadı.

"Yalnızsın" dedi Leo. "Yani herkes kendi bireysel dünyasına mı gidiyor? Demek ki bizim tasarımlarımız gibi değil. Çünkü Can-D alan herkes aynı tasarımın içine gider; erkekler Walt olur, kadınlar da Perky Pat. Ama bu senin şu anda burada olmadığın anlamına gelir." Ya da benim burada olmadığım anlamına gelir diye geçirdi aklından. Ama o zaman-

Çocuk dikkatle onu izliyor, tepkisini anlamaya çalışıyordu.

Leo, "Biz Chew-Z almadık," dedi sessizce. Bu tamamen yapay olarak var edilmiş gerçekte olmayan bir ortam. Hâlâ başladığımız yerdeyiz; senin Luna'daki yerinde. Chew-Z'nin yeni bir evren filan yarattığı yok ve sen bunu gayet iyi biliyorsun. Gerçek bir reenkarnasyon yaşandığı yok. Bu koca bir oyun."

Çocuk sessizdi. Ama hiç kırpmadığı soğuk ve parlak gözlerini bir an olsun Leo'dan ayırmamıştı.

"Hadi Palmer, anlat bana, Chew-Z'nin gerçekte yaptığı ne?"

"Sana anlattım," dedi kız, sesi sertti.

"Bu Perky Pat kadar bile gerçek değil. Perky Pat deneyiminin geçerliliği bile tartışılır zaten; tamamen bir sanrı bile olabilir. Senin ürünün ise tartışmasız bir sanrı."

"Hayır!" dedi çocuk. "Ve bana inansan iyi edersin yoksa bu dünyadan sağ çıkamayacaksın."

"Bir halüsinasyonun içindeyken ölünmez," dedi Leo. "Ancak uyanıp, yeniden doğarsın. Ben P. P. Layouts'a geri dönüyorum." Leo yine merdivenlere doğru yöneldi.

"Git, çık bakalım." dedi kız arkasından. "Bak bakalım umurumda mı! Git gör merdivenin seni nereye götüreceğini."

Leo merdivenlerden çıktı ve ışıklı çemberlerin içinden geçti.

Kör edici, yakıcı güneş ışığı suratına çarptı; Leo güneşten korunmak için en yakın binanın girişine koştu.

Kule gibi yüksek binaların tepesinden aşağı doğru süzülen bir jet taksi yanına yaklaştı ve sürücü; "Götüreyim mi, sör?" dedi. "Neredeyse öğlen olacak, içeri girseniz iyi olur."

Nefes almakta zorlanan Leo, "Evet, teşek-

kürler," dedi. "Beni P. P. Layouts'a götürün." Dengesini korumaya çalışarak taksiye bindi ve kendini koltuğa attı. Taksinin anti termal sisteminin serinliği onu biraz da olsa rahatlatmıştı.

Taksi havalandı ve bir süre sonra şirketin merkez binasının kapalı parkındaydılar.

Ofise girer girmez Bayan Gleason'a; "Bana Mayerson'ı bul!" dedi. "Öğrenelim bakalım beni kurtarmak için neden hiçbir şey yapmamış."

"Sizi kurtarmak için mi?" dedi kadın şaşkınlıkla ve Leo'nun arkasından ofise girdi. "Ne oldu Bay Bulero? Neredeydiniz?"

"Mayerson'ı bul dedim." Leo masasına geçti, ofisine dönebildiği için rahatlamıştı. "Palmer'ın canı cehenneme," dedi ve çekmecesine uzanıp Funda ağacından yapılmış İngiliz piposu ile Hollanda'dan gelen Sail marka işlenmiş tütününe uzandı.

Kapı açılıp da Mayerson içeri girdiğinde piposunu yakmakla meşguldü. Mayerson süklüm püklüm ve bitkin görünüyordu.

"Eee?" dedi Mayerson, piposunu üfleyip.

"Ben-" dedi Barney, sonra dönüp arkasından içeri giren Bayan Fugate'ye baktı, sonra yeniden Leo'ya döndü ve "Neyse, sonuçta dönmüşsün," dedi.

"Tabi ki döndüm, buraya gelmek için bir merdiven inşa ettim. Acaba sen neden bir şey yapmadın? Bir yanıtın var mı? Sanırım yok. Ama

senin de dediğin gibi zaten gerek kalmadı. Bu yeni Chew-Z denilen maddeyle ilgili yeni fikirlerim var. Kesinlikle Can-D'den çok daha kalitesiz. Sadece halüsinasyon görmene sebep oluyor. Şimdi işimize bakalım. Eldtrich, Chew-Z'nin gerçekten reenkarnasyon yarattığını iddia ederek Birleşmiş Milletler'i ikna etmiş, neticede bu iddiası kurultayın yarısından fazlasının dini görüşlerine uygun, tabii aralarında o Hindistanlı pislik herif Hepburn-Gilbert de var. Ama Palmer'ın yaptığı tam bir dolandırıcılık çünkü Chew-Z'nin reenkarnasyon yarattığı filan yok. Daha kötüsü ise Chew-Z bireysel bir deneyime izin veriyor sadece; Can-D alındığında insanlar kendi aralarında geçerli bir deneyim yaşayabiliyor, tünellerde yaşayanlar birlikte-" Birden durdu ve sinirli bir şekilde; "Ne var Bayan Fugate? Neye bakıyorsunuz öyle?" dedi.

Roni Fugate; "Özür dilerim Bay Bulero ama masanızın altında bir yaratık var," dedi.

Leo eğilip, aşağıya baktı.

Masanın altına sıkışmış bir şey vardı; yeşil gözlerini hiç kırpmadan, dik dik Leo'ya bakıyordu.

"Çık oradan," dedi Leo. Barney'e dönüp, "Bir değnek ya da süpürge gibi bir şey bul da şunu çıkaralım," dedi.

Barney ofisten çıktı.

"Lanet olsun, Bayan Fugate!ğ" dedi Leo, hızlı

hızlı piposunu içiyordu. "Oradaki şeyin ne olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Ve o şeyin ne anlama geldiğini düşünmekten de-" Çünkü o şey Monica'nın içindeki küçük kızın haklı olduğu anlamına geliyor olabilirdi. Kız ona ne demişti, "git bakalım o merdiven seni nereye götürecek-"

Masanın altındaki şey yerinden fırladı ve kapının eşiğinden dışarı çıktı. Ve gluckstan da kötü bir şeydi; Leo yakından bakmıştı.

"Evet, anlaşıldı," dedi Leo. "Üzgünüm Bayan Fugate ama siz de ofisinize dönebilirsiniz. Chew-Z'ye karşı nasıl bir plan geliştireceğimizi tartışmanın anlamı yok artık; zaten benim de şu anda kimseyle konuştuğum yok. Burada oturmuş kendi başıma geveliyorum." Bunaldığını hissetti. Eldritch onu avucunun içine almıştı ve Chew-Z deneyiminin gerçekliği, en azından görünürdeki gerçekliği de ispat edilmişti; kendisi bile olup bitenleri gerçek sanmıştı. Ancak Palmer Eldritch'in yarattığı kötücül böceği görünce durumu anlamıştı.

Aksi takdirde sonsuza kadar yaşadıklarının gerçek olduğunu sanabilirdi. Eldritch'in dediği gibi bu yapay dünyada bir yüzyıl geçirebilirdi.

"Vay canına!" dedi, "Bittim ben. Bayan Fugate, siz de lütfen dikilmeyin öyle orada; ofisinize dönün." Ayağa kalktı, su soğutucusuna doğru yürüdü ve kendine bir bardak su doldurdu. Gerçek olmayan bir vücudun, gerçek olmayan

bir suya ihtiyaç duyması diye düşündü. Ve bunlar gerçek olmayan bir çalışanın önünde oluyor. "Bayan Fugate, siz gerçekten Bay Mayerson'ın metresi misiniz?" diye sordu.

"Evet, Bay Bulero," dedi Bayan Fugate başını sallayarak. "Size daha önce de söylediğim gibi."

"Ve benim olmayacaksın," dedi Leo. "Çünkü ben senin için çok yaşlıyım ve fazla evrimleşmişim. Biliyorsun -ya da bilmiyorsun- ama en azından bu evrende sınırlı bir gücüm var. Vücudumu yenileyebilirim, yeniden genç olabilirim." "Ya da," diye düşündü, "seni yaşlandırabilirim." "Hoşuna gider miydi acaba?" Suyunu içti, bardağı çöp öğütücüye attı ve kıza hiç bakmadan "Sen de yaşlısın Bayan Fugate. Aynı yaştayız," dedi. "Hatta sen benden daha da yaşlısın; evet bir düşünelim bakalım, sen yaklaşık doksan iki yaşındasın. Bu dünyada böyle...Zaman senin için daha hızlı aktı çünkü beni reddettin ve ben reddedilmekten hoşlanmam."

"Aslına bakarsan," dedi kendi kendine, "sen yüz yaşını bile aştın, buruş buruş oldun, ne dişin kaldı, ne de gözün. Öylesine bir şeye dönüştün."

Arkasından kuru bir çıtırtı sesi yükseldi; derin bir iç çekiş duydu. Tüyler ürperten bir sesti; korkmuş bir kuşun çığlığı gibi. "Bay Bulero-" dedi kız.

"Vazgeçtim," dedi Leo. "Olduğun gibi kalacaksın; tamam mı? Söylediklerimi geri alıyo-

rum." Arkasını döndü ve Roni Fugate'yi gördü ya da az önce kızın durduğu yerde duran bir şey gördü. Gördüğü şey bir örümcek ağıydı; mantarımsı şeritler birbirine dolanmış, her an dağılacakmış gibi görünen narin bir ağ oluşturmuşlardı...Örümceğin kafası ağın içine gömülmüştü, gözleri bir ölününki gibi hareketsizdi. Balçıkla doldurulmuş iki beyaz delikten sümüksü, yapışkan göz yaşları ağır ağır akıyordu. Gözler Leo'ya bakmaya çalışıyordu ama yapamıyorlardı çünkü onun nerede durduğunu kestiremiyorlardı.

"Eski haline döneceksin," diye bağırdı Leo sert bir sesle ve gözlerini kapadı. "Düzeldiğinde söyle."

O sırada bir ayak sesi duydu. Barney geri gelmişti. "Tanrım!" diye bağırdı Barney ve olduğu yerde durdu.

Leo gözlerini açmadan; "Eski haline dönmemiş mi?" diye sordu.

"Roni nerde? Bu ne böyle?"

Leo gözlerini açtı.

Orada duran şey Roni Fugate değildi, hatta Roni'nin son haliyle bile hiçbir ilgisi yoktu; yerde duran şey çamurlu bir su birikintisiydi ama içindeki şey su da değildi; canlı bir şeydi ve içinden keskin uçlu dikenler fırlamıştı.

Çamurlu birikinti dışa doğru yayıldı. Ardından büzülerek, bir noktada toplanmaya başladı ve top şeklinde bir şeye dönüştü. Tepe kısmın-

dan kıllar çıkıyordu. Ön tarafında iki boş delik oluştu, bunlar gözdü; tuhaf görüntülü şey bir kafatasına dönüşüyordu; Leo'nun kızın evrimleşme deneyimini en korkunç biçimi ile yaşaması yönündeki arzusu bu canavarımsı şeyin var olmasına sebep olmuştu.

Kafatasının çenesi açılıp kapandı; sanki içeriye, çok derinlere yerleştirilmiş korkunç bir mekanizma tarafından çalıştırılıyormuş gibiydi. Kafatası sağa sola sallandı ve "Ama Bay Bulero görüyorsunuz ya Roni o kadar uzun yaşamadı, bu ayrıntıyı unutmuşsunuz," dedi. Ses uzaktan geliyordu ama kesinlikle Roni'nin sesi değildi; bu konuşan Monicaydı. "Kızın yüz yaşını geçmesini istediniz ama o zaten yetmiş yaşına kadar yaşayacaktı. Yani son otuz yıldır ölü; tabi siz onu yeniden canlandırmak isteyince işler iyice kötüye gitti; hayattayken değil, toprağın altındayken evrimleşti." Kafatası sallanmayı kesti, sonra yavaş yavaş parçalara ayrıldı, parçalar birbirinden uzaklaştı ve baştaki çamurlu haline dönüştü.

Bir süre sonra Barney, "Bizi buradan çıkar Leo." dedi.

"Hey, Palmer," dedi Leo. Sesi kontrolsüzce çıkmıştı, korkmuş bir çocuğunki gibi. "Hey, bak ne diyeceğim, ben vazgeçiyorum, tamam mı? Gerçekten pes ediyorum."

Ayağının altındaki halı mantarımsı, yapışkan bir sıvıya dönüştü, ardından canlı, yeşil renkli

lifler belirdi; her tarafın çimenlerle dolmaya başladığını gördü. Duvarlar ve tavan toz kütleleri haline geldi; parçacıklar havada kül gibi uçuşuyordu. Ve yukarıda masmavi gökyüzü belirdi.

Çimenlerin üzerinde oturan Monica'nın kucağında değnek, yanında da içinde Dr. Smile'ın olduğu valiz vardı. "Bay Mayerson'ın kalmasını istemiş miydin? Bana pek öyle gelmedi; o yüzden onun da geri kalan her şeyle beraber gitmesine izin verdim. Tamam mı?" dedi Leo'ya gülümseyerek.

"Tamam," dedi Leo, nefes alıp vermekte zorlanıyordu. Etrafına bakındı, sadece yemyeşil, bomboş çimenlik alan vardı; P. P. Layouts binasını ve çalışanları yaratan tozdan bile eser kalmamıştı; sadece elinde ve ceketinde ince bir toz tabakası vardı; refleksle onu da silkeledi.

"Tozdan geldin; toz dönece-"

"Tamam!" diye bağırdı Leo. "Anlaşıldı, tamam. Olanlar gerçek değildi, ne olmuş yani? Ne dediğini anladık Eldritch; burada ne istersen yapabiliyorsun ve ben hiçbir şeyim, ben sadece bir hayaletim." Palmer Eldritch'den nefret ediyordu ve "Eğer buradan çıkabilirsem, eğer senden kaçabilirsem," diye geçirdi aklından, "seni piç..."

"Bak bak," dedi kız, gözleri parıldıyordu. "O şekilde konuşamazsın çünkü buna izin vermem. Hatta böyle devam edersen, sana neler yapacağımı tahmin bile edemezsin ama artık bir fikrin

var, değil mi Bay Bulero?"

"Evet," dedi Leo. Birkaç adım uzaklaştı, mendilini çıkardı, dudağında ve boynunda, adem elmasında biriken teri sildi. O bölge o kadar sertti ki sabah traş etmekte zorlanıyordu. "Tanrım, bana yardım et," diye düşündü. "Edecek misin? Eğer bana yardım edersen, yani eğer bu dünyaya ulaşabiliyorsan, ne istersen yaparım; artık korkmuyorum, ben hastayım. Bu şey gövdemi yok edecek; hayalet, ektoplazmik türden bir gövde olsa bile."

Yere eğildi ve kusmaya başladı. Uzun bir süre –en azından ona uzun gelen bir süre- sonra doğruldu; kendini biraz daha iyi hissediyordu. Arkasını döndü ve yavaşça yerde oturan çocuğun yanına yürüdü.

"Koşullarımız," dedi çocuk doğrudan, "Senin şirketle benim şirket arasında bir iş anlaşması yapacağız. Senin reklam uydularını, galaksiler arası ulaşım sistemini sağlayan gemilerini, tanrı bilir nasıl bir kapasiteyle çalışan Venüs'teki fabrikalarını, her şeyini istiyoruz Leo. Senin Can-D yetişirdiğin yerlerde likeni yetiştireceğiz, nakliyatı senin gemilerle yapacağız. Elinin altındaki torbacıları kullanıp, satışı yapacağız ve Allen ile Charlotte Faine gibi tipleri kullanarak reklam işini halledeceğiz. Can-D ve Chew-Z rekabet halinde olmayacak çünkü pazarda tek bir ürün olacak; Chew-Z. Sen de emekliliğini ilan edecek-

sin artık, anladın mı Leo?"

"Elbette, seni duyabiliyorum."

"Dediklerimi yapacak mısın?"

Leo, "Tamam," dedi ve çocuğun üzerine atladı.

Kızın gırtlağına yapışıp, sıkmaya başladı. Kız doğrudan onun gözlerine bakıyor, kaskatı duruyor ve tek kelime etmiyordu; hatta kendini kurtarmak için kılını dahi kıpırdatmıyordu. Leo onun gırtlağını sıkmaya devam etti. Bunu o kadar uzun süre devam ettirdi ki sanki elleri oraya yapışmış gibi hissetmeye başladı, tuttuğu şey sanki bir tür eski, çürümüş ama hâlâ canlı bir bitkinin kökü gibiydi.

Ellerini bıraktı; kız ölmüştü. Vücudu çimenlerin üzerine yığıldı. Kan yoktu. Boğuşma izi bile yoktu; sadece boğazında koyu, siyaha çalan kırmızı bir iz vardı.

Leo ayağa kalkıp düşünmeye başladı. "Yaptım mı?" diye düşündü. Bu kız ya da bu şey, her neyse artık, burada ölünce, işi bitmiş mi oluyordu yani?

Ama suni dünya hâlâ yerinde duruyordu. Oysa Leo, Palmer yok olunca bu dünyanın da yok olacağını düşünmüştü.

Kafası karışmıştı, tek milim hareket etmeden öylece durdu, havayı içine çekti, uzaklarda bir yerde esen rüzgarın sesini dinledi. Kızın ölmesi dışında değişen hiçbir şey yoktu. Neden peki?

Sorun neydi?

Yere eğilip, Dr. Smile'a; "Neler oluyor izah et," diye bağırdı.

Dr. Smile itaatkar bir ses tonuyla, "Burada öldü ama Luna'daki evinde-"

"Anladım," dedi Leo sertçe. "Bana buradan nasıl çıkabileceğimi söyle. Luna'ya nasıl geri dönebilirim, şey için-" Eliyle bir hareket yaptı. "Ne demek istediğimi anladın işte, gerçekliğe nasıl döneceğim?"

"Şu anda," dedi Dr.Smile, "Palmer Eldritch, her ne kadar büyük bir hayal kırıklığı ve öfke yaşıyor olsa da, size damardan bir iğne yapıyor. İğne Chew-Z'nin etkisini ortadan kaldıracak; kısa süre sonra dönmüş olacaksınız. Bu arada," diye ekledi makine, "kısa süre dediysem, o dünyadaki zaman akışına göre kısa bir süre, bu dünya için-" gülmeye başladı, "çok daha uzun sürebilir."

"Ne kadar uzun?"

"Yıllar geçebilir," dedi Dr. Smile. "Ama muhtemelen daha kısa sürecek. Günler? Belki aylar. Zaman algısı özneldir, bakalım sizinki nasılmış; aynı fikirde değil miyiz?"

Leo iç geçirerek yerde yatan çocuğun yanına oturdu, başını öne eğdi ve beklemeye hazırlandı.

"Ben size eşlik ederim,"dedi Dr. Smile. "Tabi yapabilirsem ama korkarım burayı canlı tutan Bay Eldritch'in mevcudiyetiydi-" Leo makinenin

sesinin giderek cılızlaştığını ve ağırlaştığını fark etti. "Bay Eldrtich'ten başka hiç kimse bu dünyayı canlı tutamaz, o yüzden korkarım..."

Ses tamamen kesildi.

Artık sadece sessizlik vardı. Uzaklardan gelen rüzgar sesi bile kesilmişti.

Leo kendi kendine, "Ne kadar sürecek?" dedi. Sonra da acaba önceden yaptığı gibi bir şeyler yaratabilir mi diye düşündü.

Bir orkestra şefi gibi coşkulu hareketlerle boşlukta elini kolunu sallamaya başladı; jet taksi yaratmaya çalışıyordu.

Nihayet havada belli belirsiz bir figür oluştu; rengi yoktu, neredeyse şeffaf bir şeydi. Leo ayağa kalktı ve figürün yanına yaklaşıp, tüm gücüyle bir daha denedi. Bir an figür renklendi ve gerçeklik kazanır gibi oldu ama ardından durdu ve sert bir kabuk gibi parçalara ayrılıp, patladı. En iyi ihtimalle iki boyutlu duran parçalar sağa sola savrulmuş, havada süzülüyorlardı. Leo tiksintiyle arkasını dönüp, yürüdü. "Ne saçmalık," dedi kendi kendine hayal kırıklığıyla.

Amaçsızca yürümeye devam etti. Ta ki gözü çimenlerin üzerindeki bir şeye takılıncaya kadar Yerdeki şey ölüydü. "Bu," diye düşündü, "yaptığım şeyin son kanıtı." Ayağıyla ölü gluck'ı tekmeledi; ayağı gluckın içinden geçti, midesi bulanan Leo hemen geri çekildi.

Ellerini cebine sokup, yürümeye devam etti.

Gözlerini kapadı ve bir daha dua etti ama bu kez daha belli belirsiz; sadece bir dilek, tam olarak ne olduğundan kendisinin bile emin olmadığı bir dilek ve sonra istediği şey belirginleşti. "Onu gerçek dünyada yakalayacağım," dedi kendi kendine. Sadece burada kalmayacak bu iş, aynen gazetelerde yazdığı gibi olacak. Kendim için yapmayacağım bunu; ya da P. P. Layouts'u ve Can-D ticaretini kurtarmak için yapmayacağım. Bunu sistemdeki herkes için yapacaktı. Çünkü Palmer Eldritch bir işgalciydi ve herkesin sonu böyle olacaktı; rastgele beliren parçacıklardan başka bir şey olmayan ölü şeylerin dünyasında yaşayacaktı herkes; Palmer'ın Hepburn-Gilbert'e vaat ettiği 'reenkarnasyon,' işte buydu.

Bir süre daha boş boş dolandı ve sonra dönüp, bir zamanlar Dr. Smile olan valizin yanına döndü.

Valizin üzerine eğilmiş bir şey vardı. Bir insan ya da insana benzeyen bir şey.

Leo'nun geldiğini gören şey hemen doğruldu; kel kafası parıl parıldı ve epeyce şaşkın görünüyordu. Birden olduğu yerden fırlayıp, koşmaya başladı: Bu bir Proxer'dı.

Onu koşarken izleyen Leo olanları daha iyi anlamaya başladığını fark etti. Palmer Eldritch alanını bu tip şeylerle doldurmuştu. Kendi sistemine dönmüş olmasına rağmen zihni hâlâ Prox sistemiyle meşguldü. Bunlar belli ki adamın zih-

ninin en derinlerine nüfuz etmişti ve muhtemelen Palmer Eldritch de sanrısını tüm bunlarla doldurduğunun farkında değildi, belki de birden ortaya çıkan şu Proxer onu da şaşırtmıştı. Tabii elbette burası Prox sistemiyse.

Belki de Proxer'ı takip etmek iyi olurdu.

Proxer'ın koştuğu yöne doğru koştu; aradan saatler geçmiş gibi geliyordu ama etrafta hiçbir şey yoktu. Sadece ayağının altındaki çimenler, başka hiçbir şey yoktu. Ve nihayet uzakta bir figür belirdi; o yöne koştu ve kendini park halinde bırakılmış bir geminin önünde buldu. Şaşkınlıkla olduğu yerde kala kaldı. Bu Terra'ya ait bir gemi değildi ve dahası bu Prox sistemine ait bir gemi de değildi.

Evet, bu gemi iki sisteme de ait değildi.

Geminin yanında duran yaratıklar da ne Terra'dan ne de Prox sisteminden değillerdi; Leo daha önce hiç bu tip yaşam formları görmemişti. Uzun boylu, incecik yaratıklardı. Bacakları kamış gibiydi ve kafaları yumurta biçiminde, grotesk bir görüntüye sahipti. Leo durduğu yerden bile yaratıkların vücudunun ne kadar kırılgan olduğunu görebiliyordu. "Yüksek ölçüde evrimleşmiş bir ırk olmalı," diye düşündü ama yine de Terralılarla bağlantıları var gibiydi çünkü Proxerlara hiç benzemiyorlardı.

Yanlarına doğru yürüdü ve elini kaldırıp, selam verdi.

Yaratıklardan biri ona doğru döndü, kenara çekildi ve arkadaşını dürttü. İkisi birlikte Leo'ya bakıyorlardı ve Leo'yu ilk gören; "Tanrım, Alec; bu eski formlardan biri, biliyorsun işte, şu insana yakın olanlardan."

"Evet," diyerek onu onayladı diğer yaratık.

"Bir dakika," dedi Leo Bulero. "Siz Terra dilini konuşuyorsunuz, yirmi birinci yüzyıl İngilizcesi. Demek ki Terra'yı daha önce gördünüz."

"Terra mı?" dedi adı Alec olan. "Biz Terralıyız zaten. Sen nesin peki? Yüzyıllar önce soyu tükenmiş bir ucube. Belki yüzyıl olmamıştır ama epeyce zaman geçtiği kesin."

"Bu uyduda hâlâ bir yerleşke olmalı," dedi öbürü. Sonra Leo'ya dönüp, "Başka kaç kişi var? Hadi dostum, size kötü davranacak değiliz. Kadın var mı? Üreyebiliyor musunuz?" dedi. Yeniden arkadaşına döndü ve "Aradan yüzyıllar geçti sanki. Tek seferde bin yıllık evrim sürecini tamamlıyorduk, hatırlıyorsun değil mi? Eğer Denkmall olmasaydı bu insan tipi hâlâ-"

"Denkmall mı?" dedi Leo. Demek ki Denkmall'ın E Terapisinin son hali buydu; zamanın biraz ötesinde olmalıydılar, belki de sadece yirmi, otuz sene ileride. Gerçi ona da milyonlarca yıl geçmiş gibi geliyordu ama bu sadece bir yanılsamaydı; kendi terapisi tamamlandığında o da bunlar gibi olacaktı. Gerçi bunlarda kabuklu yüzey yok olmuştu, oysa kabuklu deri evrimle-

şenlerin en belirgin özelliğiydi.

"Ben de onun kliniğine gidiyorum," dedi ikisine dönerek. "Haftada bir kez. Münih'teki kliniğe gidiyorum. Evrimleşiyorum; bende de işe yarıyor." Onlara iyice yaklaşıp yakından baktı. "Korumanız nerde? Güneşten koruyan kabuk yok."

"O düzmece sıcak dönem bitti," dedi Alec küçümseyen bir tavırla. "O işi yapan Proxerlarmış, Renegade ile birlikte çalışıyorlarmış. Biliyorsun herhalde. Ya da bilmiyorsun."

"Palmer Eldritch," dedi Leo.

"Evet," dedi Alec, başını sallayarak. "Ama onu yakaladık. Tam da burada, bu uyduda. Burası şimdi bir tapınak, bizim için değil tabii, Proxer'ların tapınağı. Arada bir gizlice gelip ibadet ediyorlar. Etrafta gördün mü hiç? Eğer görürsek tutukluyoruz; burası Güneş sisteminin alanı, Birleşmiş Milletlere ait."

"Burası hangi gezegenin uydusu?" diye sordu Leo.

Evrimleşmiş Terralılar sırıttılar. "Terranın," dedi Alec. "Burası yapay bir yer. İsmi [14]-B; yıllar önce inşa edildi. Burası senin döneminde yok muydu? Ama olması lazım, burası bayağı eski bir yer."

"Sanırım vardı," dedi Leo. "Bu durumda beni Yeryüzüne götürebilirsiniz."

"Elbette," dedi Terralılar birbirlerini onayla-

yarak. "Aslına bakarsan yarım saat içerisinde kalkacağız, seni de alırız. Hem seni hem de klanının geri kalanını götürelim. Bize nerede olduklarını söyle yeter."

"Ben yalnızım," dedi Leo, "ayrıca yalnız olmasaydım da bize klan demek pek de doğru olmazdı. Tarih öncesinden geliyor filan değilim." Leo, buraya, geleceğin bu dönemine, nasıl gelmiş olduğunu merak ediyordu. Yoksa bu da mı bir yanılsamaydı? Bunlar da halüsinasyonların yaratıcısı Palmer tarafından mı inşa edilmişti? Bunların çocuk Monica'dan, glucklardan ya da gidip ziyaret ettiği ve yok olduğuna tanık olduğu sentetik P. P. Layouts'tan daha gerçek olması için bir sebep mi vardı? Bu da Palmer'ın gelecekle ilgili düşüydü işte; Luna'da, Chew-Z'nin etkisinin geçmesini beklerken kendini oyalamak için kurguladığı bir oyun daha, hepsi buydu işte.

Zaten Leo orada dururken geminin içinden ufuk çizgisini görebiliyordu. Gemi şeffaf gibiydi, tam olarak gerçek değildi sanki. Ve bu iki evrimleşmiş Terralı; belli belirsiz bir bozukluk vardı şekillerinde, astigmat olduğu zamanlarda figürleri böyle görüyordu. Sonra göz nakli yapılmış, tamamen sağlıklı gözlere kavuşmuşu. İşte bu ikisi de belli bir noktada durmuyorlardı.

Elini ilk gördüğü Terralıya uzattı. "Sizle el sıkışmak istiyorum," dedi. Terralı da gülümseyerek elini uzattı.

Leo'nun eli Alec'in elinin içinden geçip, diğer taraftan çıktı.

Alec, "Hey," diye bağırıp, geri çekildi. Suratı asılmıştı. "Neler oluyor?" diyen arkadaşına dönüp, "Bu adam gerçek değil; tahmin etmemiz gerekirdi," dedi. "Bu şey, ne diyorlardı onlara? Eldritch'in Prox sisteminden getirdiği şu uyuşturucuyu kullananlardan biri işte. Bir *seçici* evet, evet *seçici* deniyordu onlara. Bu adam hayali bir görüntü."

"Öyle miyim?" dedi Leo cılız bir sesle ve sonra Alec'in haklı olduğunu anladı. Neticede kendi gerçek bedeni Luna'daydı; gerçekte burada değildi.

Peki bu durumda bu Terralılar neyin nesiydi? Belki de Eldritch'in zihninin ürünü değillerdi; belki de gerçekte burada olanlar onlardı. Bu arada Alec dik dik ona bakıyordu.

"Ne diyeceğim biliyor musun," dedi Alec arkadaşına, "Bu seçici bana çok tanıdık geliyor. Gazetelerde resmini görmüştüm. Evet, eminim gördüğüme." Ardından Leo'ya dönüp, "senin adın ne seçici?" dedi, bakışları iyice sertleşmişti.

"Ben Leo Bulero," dedi Leo.

Evrimleşmiş iki Terralı aynı anda şaşkınlıkla yerlerinden zıpladılar. "Hey," diye bağırdı Alec, "Demek o yüzden tanıdık geldi. Bu Palmer Eldrtich'i öldüren adam!" Leo'ya döndü ve "Dostum sen bir kahramansın," dedi. "Bahse

girerim bunu da bilmiyorsun çünkü sen sadece bir seçicisin, doğru mu? Ve buraya geri geldin çünkü burası tarihsel olarak-"

"Geri gelmedi," dedi arkadaşı. "O geçmişten geliyor."

"Yine de geri gelebilir," dedi Alec. "İkinci kez geliyor, kendi zamanında yaşadı. Şimdi yeniden geldi- doğru mu?" dedi Leo'ya bakarak ve konuşmaya devam etti, "Buraya döndün çünkü burası Palmer'ın ölümüyle bağlantılı bir yer." Arkasını döndü ve gemiye doğru koşmaya başladı. "Gazeteleri arayacağım," diye bağırdı. "Belki senin bir fotoğrafını çekebilirler- Sigma [14]-B'nin hayaleti." Heyecanla zıplıyordu. "Turistler buraya akın edecek. Ama bir dakika: Belki Elditch'in hayaleti de ortaya çıkar. İntikam için," bu düşüncenin onun canını sıktığı belliydi.

"Elditch zaten burada," dedi Leo.

Alec durdu, sonra ağır ağır yanlarına geldi. "Burada öyle mi?" Gergin gergin etrafa bakındı. "Nerede? Yakında bir yerde mi?"

"Öldü," dedi Leo. "Onu öldürdüm. Boğdum." Bunla ilgili hiçbir şey hissetmiyordu, sadece bitkindi. İnsan birini öldürdüğü için nasıl mutlu olabilirdi ki? Özellikle de ölen bir çocuksa?

"Demek bunu sonsuza kadar tekrar etmek zorundasın" dedi Alec, kocaman gözlerinden etkilendiği anlaşılıyordu.

"Bir şeyin tekrar ettiği yok. Bu ilk kez oldu," dedi Leo. Üstelik gerçek bile değildi diye düşündü. Gerçeğinin yaşanmasına daha var.

"Kastettiğin," dedi Alec yavaşça, "yani o-"

"Onu gerçekten öldürmem gerekiyor," diye onayladı Leo. "Bilicilerimden biri bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini söyledi. Muhtemelen öyle olacak." Ancak bu kaçınılmaz bir şey değildi ve Leo da bu gerçeği asla unutamamıştı. Ve Eldritch de bunu biliyordu; burada yaptıklarının nedeni de buydu. Kendi ölümünü erteliyordu; ya da en azından öyle olmasını umut ediyordu.

"Gel hadi," dedi Alec Leo'ya, "Olayın anısına dikilen anıta bak." O ve arkadaşı yolu gösterdi; Leo da isteksizce peşlerine takıldı. "Proxerlar,"dedi Alec, "sürekli bunu- kurutmaya çalışıyor."

"Kirletmeye çalışıyor," diye düzeltti arkadaşı.

"Evet," dedi Alec başıyla onu onaylayarak. "Neyse, işte burada."

Karşılarında granit bir sütun duruyordu, gerçi imitasyondu ama yine de etkileyiciydi. Sütunun üzerine pirinç bir levha çakılmıştı. Leo levhanın üzerindeki yazıyı okudu.

M.S 2016. BU NOKTANIN YAKINLARINDA GÜNEŞ SİSTEMİMİZİN DÜŞMANI PALMER ELDRITCH, DOKUZ GEZEGENİN KAHRAMANI TERRALI LEO BULERO TARAFINDAN ADİL BİR MÜCADELENİN SONUNDA ÖLDÜRÜLMÜŞTÜR.

"Vay canına!" dedi Leo, elinde olmadan heyecanlanmış, yazıdan etkilenmişti. Yazıyı tekrar tekrar okudu ve kendi kendine "eğer Palmer bunu görmüşse," diye mırıldandı.

"Eğer Palmer bir seçiciyse," dedi Alec, "Muhtemelen bunu da görmüştür. Chew-Z'nin orijinal biçimi üreticilerin -yani Eldritch'in- "zaman içinde zaman," dedikleri şeyi yaratıyordu. Senin şu anda yaşadığın da tam olarak bu. Normal şartlarda şimdiye kadar ölmüş olman lazım." Arkadaşına dönüp, "Leo Bulero öldü, değil mi?" dedi.

"Elbette öldü, hem de yıllar yıllar önce."

Alec, "Aslında benim okuduğum-" diye söze başlamıştı ki birden durdu ve arkadaşının dirseğine vurarak, bir şey gösterdi. Leo da ne olduğunu anlamak için dönüp baktı.

Karşıdan çarpık, ince yapılı, pek de gerçekmiş gibi durmayan beyaz renkli bir köpek geliyordu.

"Senin mi?" diye sordu Alec.

Leo, "Hayır," dedi.

"Köpek seçicilere benziyor," dedi Alec. "Baksanıza, içi görünüyor gibi." Üçü birlikte köpeği izlediler; köpek yanlarından geçti ve anıtın önünde durdu.

Alec yerden aldığı bir çakıl taşını köpeğe fırlattı; taş köpeğin içinden geçip, yere düştü. Bu seçicilerden bir köpekti.

Köpek bir süre levhaya baktı ve ardından bacağını kaldırıp...

"Durultma," diye bağırdı Alec, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Köpeğe doğru koştu, onu tekmelemeye çalıştı. Sonra kemerinde duran lazerli silaha uzandı ama heyecandan onu yerinden çıkaramadı.

Bu arada arkadaşı, "Durultma değil, dışkılama," diyerek onu düzeltti.

"Bu Palmer Eldritch," dedi Leo. Eldritch anıtı hiçe saydığını, gelecekten korkmadığını böyle gösteriyordu. Asla böyle bir anıt olmayacaktı. Köpek tembel tembel yürüyerek uzaklaştı ve iki evrimleşmiş Terralı arkasından küfrettiler.

"Köpeğin senin olmadığına emin misin?" dedi Alec şüpheyle. "Anladığım kadarıyla etraftaki tek seçici sensin." Leo'ya dik dik bakıyordu.

Leo onlara olanları izah etmeye başladı; doğru anlamaları önemliydi. Ve birden iki evrimleşmiş Terralı ortadan yok oldu. Çimenli alan, anıt, hâlâ yürümekte olan köpek- bütün panorama buharlaşıverdi; sanki tüm bu görüntüyü yansıtan aletin fişi çekilmiş de, ekran kapanmış gibiydi. Beyaz boş bir görüntü kaldı geriye; sanki projektördeki 3-D slaytlar çıkarılmıştı. 'Gerçeklik' dediğimiz fenomenin oyununu oynamasını sağlayan ışık, diye düşündü.

Ve kendini Palmer Eldritch'in Luna'daki mülkünün bomboş odasında otururken buldu; karşısında üzerinde elektronik cihazın durduğu masa vardı.

Cihaz ya da aparat ya da artık ona her deniyorsa Leo'ya, "Evet, anıtı gördüm," dedi. "Alternatif geleceklerin yüzde kırk beşinde var. Diğer olasılıklardan biraz daha az. Bu yüzden çok endişe etmiyorum. Bir puro al." Makine Leo'ya bir puro daha uzattı.

"Hayır," dedi Leo.

"Gitmene izin vereceğim," dedi cihaz, "kısa bir süre için, yaklaşık yirmi dört saat kadar. Terra'daki önemsiz şirketine, o minicik ofisine geri dönebilirsin. Gittiğinde durumu iyice düşünmeni istiyorum. Chew-Z'nin nasıl bir şey olduğunu gördüğüne göre senin tufandan kalma Can-D'nin onunla kıyaslanamayacağını da daha iyi anlamışsındır. Dahası-"

"Saçmalık," dedi Leo, "Can-D ondan çok daha üstün."

"Peki, ben sana iyice bir düşün derim," dedi elektronik cihaz, kendine güveni tamdı.

"Tamam," dedi Leo. Gerçekten yapay Yeryüzü uydusu Sigma-B'ye gitmiş miydi acaba? Bu işle Felix Blau ilgilenecekti; uzmanlar bir şekilde bulurlardı. Şu an da buna kafayı takmanın anlamı yoktu. Şu anki sorun çok daha ciddiydi; hâlâ Palmer'ın kontrolünden çıkabilmiş değildi.

Ancak Eldritch onu bıraktığında -ve tabii eğer bırakırsa- buradan kurtulabilirdi. Bu, yüzleşmek ne kadar zor olursa olsun, gerçeğin kendisinden gizlenmeyen tek parçasıydı.

"Sana merhamet gösterdiğimi belirtmek isterim," dedi alet. "Kısacık hayatına hemen son verebilirdim, hem de istediğim an. İşte bu yüzden senden de aynı tavrı sergilemeni bekliyorum-"

"Dedim ya, düşüneceğim," dedi Leo. Kendini çok huzursuz hissediyordu; sanki çok fazla kahve içmiş gibi hissediyordu ve bir an önce buradan çıkıp gitmek istiyordu. Kapıyı açtı ve koridora yöneldi.

Tam arkasından kapıyı kapatacaktı ki, elektronik cihaz, "Eğer bana katılmazsan Leo -beklemem- seni öldürürüm. Kendimi kurtarmak için bunu yapmak zorunda kalırım. Anladın mı?"

"Anladım," dedi Leo ve kapıyı kapadı. Ben de seni öldürmek zorunda kalırım diye düşündü. "Öldürmek zorundayım," ya da bunu ifade etmenin daha başka bir yolu yok mu? Hani hayvanlar için diyorlar ya 'uyutmak,' zorunda kalırım.

Ve ben seni, sadece kendimi değil, sistemdeki herkesi kurtarmak için öldürmek zorundayım. Mesela anıtın orada karşılaştığım o iki evrimleşmiş Terralı asker için; koruyacak bir şeyleri olabilsin diye.

Koridordan yukarı yavaş yavaş yürüdü. Diğer uçta bir gurup gazeteci vardı, henüz gitmemişlerdi. Aslına bakılırsa henüz görüşmeyi bile yapmamışlardı; zaman neredeyse hiç akmamıştı. Demek ki Palmer zaman konusunda haklıydı.

Gazetecilerin arasına karışan Leo biraz da olsa rahatladı. Kendisini kesinlikle çok daha iyi hissediyordu. Belki de gerçekten gidebilecekti artık; belki Palmer dediği gibi gitmesine izin vermişti. Yeryüzünde yeniden koku alabilecek, görebilecek, yiyip içebilecekti.

Ama derinlerde bir yerde durumun öyle olmadığını biliyordu. Eldritch gitmesine asla izin vermezdi; önce ikisinden birinin yok olması gerekiyordu.

Kendisi ilk olmamayı umut etti. Ama sezgileri o yönde değildi. Gördüğü anıta rağmen, diğer ihtimalin de gerçek olabileceğini biliyordu.

YEDİ

Barney Mayerson'ın ofis kapısı açıldı ve Leo Bulero içeri girdi; bitkinlikten omuzları düşmüş, kamburu çıkmıştı. "Bana yardım etmeyi denemedin bile," dedi Barney'e.

Barney kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Doğru," dedi. Nedenini izah etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu; Leo bunu anlamayacağı ya da ona inanmayacağı için değil, nedenin kendisinden dolayı. Yeterli bir neden olmamasından dolayı.

"Kovuldun, Mayerson," dedi Leo.

"Tamam," dedi ve "En azından hayattayım," diye geçirdi aklından. Eğer Leo'nun arkasından gitseydim, ölmüş olacaktım. Uyuşan elleriyle masasındaki kişisel eşyalarını toplayıp, boş bir kutuya doldurmaya başladı.

"Bayan Fugate nerede?" dedi Leo. "Senin yerine o geçecek." Barney'in yanına yaklaştı ve azarlayan bir ses tonuyla; "Neden gelip beni almadın? Bana lanet olası bir sebep göster, Barney," dedi.

"Geleceğe baktım. Gelseydim bedeli çok ağır olacaktı. Hayatımla ödeyecektim."

"İyi de kendi başına çıkıp gelmen gerekmiyordu ki; burası büyük bir şirket. Buradan bir

ekip toplayabilirdin, kendini öne atman gerekmiyordu. Değil mi?"

Leo'nun söyledikleri doğruydu ve Barney bunu düşünememişti bile.

"Demek ki," dedi Leo; "Ölümcül bir şey yaşamanı istiyordun. Başka bir açıklaması yok. Belki bilinçaltında bu vardı. Öyle mi?"

"Sanırım öyle," dedi. Çünkü gerçekten de böyle bir şey istemiş olduğunun farkında değildi. Leo'nun haklı olduğu ortadaydı; neden sorumluluk almamıştı? Felix Blau'nun önerdiği gibi silahlı bir ekip oluşturup, Luna'ya gönderebilirdi. Bunları yapmamasının başka ne sebebi olabilirdi ki? Her şey çok açıktı.

"Korkunç şeyler yaşadım," dedi Leo, "Palmer Eldritch'in kontrolü altındaydım. O lanet olası bir büyücü, Barney. Bana öyle şeyler yaptı ki, ne senin ne de benim hayal bile edemeyeceğimiz şeyler. Mesela bir ara karşıma küçük bir kız olarak çıktı. Bana geleceği gösterdi, gerçi bunu kasten yapmamış olabilir. Sonra kocaman bir evren yarattı. İçinde glucks diye korkunç bir hayvan vardı; ayrıca bir ara sen ve Roni de oradaydınız, elbette hepsi bir ilüzyondu. Ne karmaşaydı ama! Sen nereye gideceksin?"

"Gidebileceğim tek bir yer var."

"Neresiymiş orası?" dedi Leo endişeyle.

"Benim moda-öncesini görme becerimle ilgilenebilecek bir tek kişi var."

"Yani sen benim düşmanımsın!"

"Senin söylediklerine bakılacak olursa zaten öyleymişim."

"O zaman seni de hallederim; güya Palmer Eldritch dedikleri o kafadan çatlak büyücüyle birlikte."

"Neden güya dedin?" dedi Barney, toparlanma işine ara vermişti.

"Çünkü onun insan olmadığından neredeyse eminim artık. Onu sadece Chew-Z etkisi altındayken, küçük bir kız olarak görebildim. Kendimde olduğum zamanlardaysa elektronik bir aygıt aracılığı ile konuştu benimle."

"İlginç," dedi Barney.

"Değil mi ya? Ve sen de o kadar ahlaksız bir adamsın ki gidip onunla çalışacaksın. Peruk kafalı bir Proxer ya da belki de daha korkunç bir şey olma ihtimaline rağmen. Belki de Palmer sisteme gelip giderken uzayın derinliklerinden bir şey gemiye girdi ve onu yiyip, yerine geçti. Sen o glucksları görseydin-"

"O zaman İsa aşkına Barney, beni bunu yapmaya mecbur bırakma. Bırak da burada kalayım."

"Yapamam. Sen sadık davranmadın." Leo gözlerini ondan kaçırdı, hızlı hızlı yutkunuyordu. "Bu konuda bu denli hassas olmasaydım keşke ama yaşadıklarım korkunçtu; beni dağıtmayı başardı. Sonra şu iki evrimleşmiş Terralıya rast-

ladım da kendimi biraz toparladım. Ta ki Eldritch bir köpek biçimde gelip de anıtın üzerine işeyene kadar." Bunu söylerken yüzünü buruşturmuştu. "Geleceğe karşı tavrının ne olduğunu sergilemekte hiç çekingen davranmadığını kabul etmeliyim; resmen aşağılıyordu." Kendi kendine mırıldandı; "Levhada yazanları gördükten sonra bile kendisinin kazanacağından şüphesi yoktu. Hiçbir şeyden korkmuyordu."

"Bana şans dile," dedi Barney. Elini uzattı, kısaca tokalaştılar ve Barney ofisten çıktı; sekreter masasının önünden geçti, koridor boyunca yürümeye devam etti. İçi bomboştu sanki ya da saman gibi bir şeyle doldurulmuştu. Tüm hissettiği buydu.

Asansörün gelmesini beklerken Roni Fugate'in kendisine doğru koşuşturduğunu gördü; kız nefes nefese kalmıştı, yüzü endişeliydi. "Barney...seni kovdu mu?"

Barney başını evet anlamında salladı.

"Şimdi ne olacak peki?"

"Şimdi diğer tarafa geçeceğim; iyi de olsa kötü de olsa."

"İyi de biz nasıl birlikte yaşayacağız o zaman? Ben hâlâ burada Leo için çalışırken, sen-"

"En ufak bir fikrim yok," dedi Barney. Asansör gelmişti; Barney içeri girdi. Roni'ye "Görüşürüz," dedi ve düğmeye bastı. Kapı kapandı. Roni görüş alanından çıkmıştı artık. Neo-Hı-

ristiyanların cehennem dediği yerde görüşürüz artık diye geçirdi aklından. Evet, ancak o zaman görüşürüz. Tabii bu yaşadıklarım cehennemin ta kendisi değilse.

Cadde seviyesine indiğinde P. P. Layouts'tan çıktı ve antitermal koruyucunun altında durup taksi beklemeye başladı.

Tam bir taksi durmuştu ki birinin binanın girişinden ona seslendiğini duydu: "Barney, bekle!"

"Sen aklını kaçırmışsın," dedi kıza. "Git işinin başına. Benden geriye kalan bu işe yaramaz şey için kariyerini bırakmanın anlamı yok."

"Biz birlikte çalışmaya karar vermiştik, hatırladın mı? Hani benim Leo'ya ihanet etmek dediğim şey; şimdi neden işbirliği yapamıyoruz ki?"

"Her şey değişti. Benim Luna'ya gidip, Leo'ya yardım etmek konusundaki hastalıklı, ahlaksız isteksizliğim ya da beceriksizliğim, ya da sen ne dersen işte, o yüzden değişti her şey." Artık kendini daha farklı hissediyor, kendisi ile empati kuramıyordu. "Tanrım, benle kalma! Bir gün senin da yardıma ihtiyacın olacak ve Leo'ya yaptığımın aynını sana da yapacağım; kolumu bile kıpırdatmadan batmanı izleyeceğim."

"Ama hayatın söz konusuydu-"

"Her zaman öyle değil mi zaten? Ne yaparsak yapalım söz konusu olan hayatımız. İçine saplandığımız komedinin adı bu." Hayatının söz ko-

nusu olması Leo'ya yardım etmemek için yeterli bir neden değildi. En azından Barney için yeterli bir neden değildi. Taksiye bindi, evinin adresini verdi ve taksi sıcaktan kurumuş gökyüzünde yükselirken, koltuğunda geriye doğru yaslandı. Aşağıda, antitermal koruyucunun altında Roni durmuş, elini yüzüne siper ederek onun gidişini izliyordu. Kızın onun fikrini değiştirip geri dönmesini umut ettiğine şüphe yoktu.

Ama öyle olmayacaktı.

İnsanın kendisi ile yüzleşip, "Ben çürümüş biriyim," demesinin cesaret istediğini düşündü. Ben kötü işler yaptım ve yine yapacağım. Olaylar öyle geliştiği için değil, ben öyle olduğum için, özüm bu olduğu için.

Taksi alçalmaya başlamıştı. Cüzdanını çıkarmak için elini cebine attı ve birden şaşkınlıkla kendi apartmanının önünde olmadığını fark etti; panikle nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Ve sonra anladı ki burası 492 nolu bina. Taksiye Emily'nin adresini vermişti.

Geçmişe dönmüştü işte! Her şeyin bir anlamı olduğu zamanlara. "Kariyerimin olduğu, gelecekten ne istediğimi bildiğim zamanlara," diye düşündü. Neyden vazgeçmeye, neyi karşıma almaya hazır olduğumu, neyi feda etmem gerektiğini bildiğim zamanlardı ve bunun için bir nedenim vardı- oysa şimdi...

Şimdi kariyerini feda ediyordu. Peki ne için?

Güya kendi hayatını kurtarmak için. Demek mantıken o zamanda kendini kurtarmak için Emily'i feda etmişti; bu kadar basit işte. Hiçbir şey bundan daha net olamazdı. İdealist bir amaçla, eski Puritan, Calvin tarzı ilahi misyonu yerine getirme hedefiyle değil, bağırsak solucanında bile mevcut olan en temel içgüdüyle yapmıştı tüm bunları. "Tanrım!" dedi kendi kendine. Ben tüm bunları gerçekten yaptım; önce Emily'den vazgeçtim şimdi de Leo'dan vazgeçiyorum. Ben nasıl bir insanım böyle? Ve aynen dürüstçe kendisine de söylediğim gibi bir sonraki de Roni olacaktı. Kaçınılmaz olarak.

Belki Emily bana yardım edebilir diye düşündü. Belki de bu yüzden buradayım. Bu gibi konularda kafası hep iyi çalışırdı. İçimdeki gerçeği bulanıklaştırmak için kendi kendime yarattığım yanılsamaları gayet net görürdü. Ve elbette ondan kurtulmak istememde o kadar hevesli olmamın bir nedeni de buydu. İşin aslı benim gibi bir adam için bu bile tek başına yeterli bir sebep. Ama belki artık daha dayanıklıyımdır.

Birkaç dakika sonra Emily'nin kapısında, zili çalıyordu.

Eğer Palmer Eldritch'in ekibine katılmamın doğru olduğunu söylerse, dediğini yaparım, hayır derse yapmam diye düşünüyordu. İyi de o ve kocası Palmer için çalışırken bana nasıl "onun için çalışma" diyecek ki? Yani vereceği karar

aslında baştan belli ve belki benim de duymak istediğim bu.

Kapı açıldı. Emily'nin üzerinde kurumuş kireç izleriyle lekelenmiş mavi iş tulumu vardı, iri gözleri şaşkınlık içinde Barney'e bakıyordu.

"Selam," dedi Barney. "Leo beni kovdu." Bekledi ama kadın hiçbir şey söylemedi. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

"Evet." Kadın onu içeri aldı. Odanın ortasında epeyce yer kaplayan çömlek çarkı vardı. "Çömleklerle uğraşıyordum. Seni görmek güzel oldu, Barney. Eğer kahve istersen, şey yapman lazım."

"Buraya senden tavsiye almaya geldim, ama şimdi bunun gereksiz olduğuna karar verdim," dedi Barney. Pencereye doğru yürüdü ve dışarıya bakmaya başladı.

"Çalışmaya devam etsem sorun olmaz değil mi? Aklıma iyi bir fikir gelmişti de, ya da en azından o an için iyi bir fikir gibiydi." Emily alnını ovuşturdu, sonra da gözlerini. "Ama artık emin değilim, ayrıca kendimi çok yorgun hissediyorum. Acaba bunun E-Terapi ile bir ilgisi olabilir mi?"

"Evrim terapisi mi alıyorsun?" Ona yakından bakmak için döndü; fiziksel olarak değişmiş miydi?

Değişmiş gibiydi ama belki de bunun nedeni onu uzun süredir görmemiş olmasıydı. Hatları

kabalaşmış gibiydi.

Yaşlanıyor diye düşündü. Ama-

"Nasıl gidiyor peki?" diye sordu.

"İlk seansı aldım. Ama zihnim çok bulanık. Doğru düzgün düşünemiyor gibiyim; tüm fikirler birbirine karışıyor."

"Bana kalırsa o terapiyi bırak. Çok rağbet gören bir şey olsa da, herkes yaptırmak istese de vazgeç gitsin."

"Belki de öyle yapmalıyım ama Richard ve Dr. Denkmall sonuçlardan memnun görünüyorlar." Emily başını öne eğdi; Barney'in gayet aşina olduğu, eskiden bildiği bir tepkiydi bu. "Bir terslik olsa anlarlardı, değil mi?"

"Kimse anlayamaz. Bırak terapiyi. Ayrıca sürekli insanların seni ezmelerine izin veriyorsun." Sesinde buyurgan bir ton vardı; bu tonu birlikte oldukları dönemde defalarca kullanmıştı ve genelde işe yarardı. Ama her zaman değil.

Ve bu da işe yaramayacağı zamanlardan biri olacaktı. Barney bunu görebiliyordu; kadının gözlerindeki inatçı bakış pasif kalmayacağını söylüyordu. "Sanırım buna ben karar verebilirim ve devam etmeyi düşünüyorum," dedi ciddiyetle.

Barney omuz silkip dairede dolanmaya devam etti. Kadının üzerinde hiçbir gücü yoktu; umurunda da değildi zaten. Ama gerçekten öyle miydi? Gerçekten umursanıyor muydu? Kafasında, Emily'nin geriye doğru evrimleştiğine

dair bir görüntü belirdi. Ve bu sürede çömlekleri üzerinde çalışmaya devam edecek, yaratıcı olmaya uğraşacaktı. Komik bir görüntüydü, bir o kadar da korkunç.

"Dinle, eğer o adam seni gerçekten seviyorsa-"

"Sana dedim ya, kararı veren benim," dedi Emily ve yaptığı çömleğe döndü. Barney de çömleğe yakından bakmak için yanına gitti. Güzel bir iş çıkarıyordu ama Barney bu işi bir yerden hatırlıyordu. Bunu daha önceden yapmamış mıydı? Yine de kadına bir şey söylemedi; sadece izledi. "Ne yapmayı düşünüyorsun?" dedi Emily. "Kimin için çalışacaksın?" Emily ona karşı anlayışlı görünüyordu ve bu Barney'e onun seramiklerini P. P. Layouts'a satmasına nasıl engel olduğunu hatırlattı. Kadın rahatlıkla ondan nefret edebilirdi ama Emily böyle hisler besleyecek biri değildi. Üstelik Hnatt'ı geri çevirenin kim olduğunu gayet iyi bilmesine rağmen.

"Geleceğim zaten belirlenmiş olabilir; görevlendirme çağrısı aldım," dedi.

"Tanrım, seni Mars'ta hayal bile edemiyorum."

"Can-D kullanabilirim," dedi. "Sadece-" Perky Pat tasarımı yerine, Emily tasarımım olsa daha iyi olurdu diye geçirdi aklından. Ve vaktimi senle fantezilere dalarak geçiririm. Kasten, bir ahmak gibi vazgeçtiğim, sırtımı döndüğüm hayatıma

geri dönerim. Gerçekten mutlu olduğum tek zamana. Ama elbette o zamanlar bunu bilmiyordum çünkü kıyaslayacağım başka bir hayat yaşamamıştım..."

"Sen de gelmek ister misin, böyle bir ihtimal var mı?"

Emily ona öylece baktı; ikisi de Barney'in teklifi ile aptallaşmış gibiydiler.

"Ben ciddiyim."

"Buna ne zaman karar verdin?"

"Ne zaman karar verdiğimin önemi yok. Önemli olan tek şey böyle hissediyor olmam."

"Benim nasıl hissettiğimin de önemi var," dedi Emily sessizce ve çömlekle uğraşmaya ara verdi. "Ve benim Richard ile gayet mutlu bir evliliğim var. Çok iyi anlaşıyoruz." Yüzü gayet ciddiydi ve söylediği her kelimede samimi olduğu ortadaydı. Barney lanetlenmişti; kendi eliyle yarattığı boşlukta yaşamaya mahkumdu. Ve bunu hak ediyordu. İkisi de bunu biliyorlardı, her ne kadar dile getirmeseler de.

"Gitsem iyi olacak," dedi.

Emily itiraz etmedi. Sadece başını salladı.

"Umuyorum ki evrimin tersine gelişmiyordur, ama bence öyle oluyor. Bunu sadece yüzüne bakarak bile söyleyebilirim. Aynaya bak." Bunları söyleyip, çıktı. Ardından kapının kapandığını duydu. Daha şimdiden söyledikleri için pişmandı ama yine de Emily için iyi bir şey yapmış ola-

bilirdi... Belki ona yardımı olurdu. Gerçekten görebiliyordu. Ve böyle bir şey olmasını istemiyordu. Kim isterdi ki zaten? Asla bilemeyeceğim sebeplerden dolayı bana tercih ettiği ahmak kocası da istemezdi böyle bir şeyi... Belki de onunla evli olması kaderle ilgilidir. Kaderinde Richard Hnatt ile evli olmak, bir daha asla benim karım olmamak vardır. Zamanın akışını tersine çeviremezsin.

Aslında Can-D çiğnediğinde bunu yapabilirsin diye düşündü. Ya da yeni ürün Chew-Z'yi çiğnediğinde. Tüm sömürgeciler öyle yapıyor. Yeryüzünde bunu yapmak mümkün değil ama Mars'ta ya da Venüs'te ya da Ganymede'de ve diğer kolonilerde yapmak mümkün.

Başka hiçbir şey işe yaramazsa bile en azından böyle bir seçenek var.

Ve belki de başka hiçbir şey işe yaramamıştır. Çünkü Palmer Eldritch'e gidemezdi. Adamın Leo'ya yaptıklarından ya da yapmayı denediği şeylerden sonra doğru olmazdı bu. Binanın önünde taksi beklerken farkına vardı bunun. Önünde cadde sıcakla kavruluyordu, belki de caddeye çıkmalıyım diye düşündü. Ölmeme fırsat kalmadan birileri bulabilir mi beni acaba? Muhtemelen hayır. Ölmek de geriye kalan seçenekler kadar iyi olurdu...

Demek ki iş konusundaki son ümidim de tükendi. Vazgeçtiğimi duysa Leo çok şaşırır ve

muhtemelen memnun olurdu.

"Lanet olsun," dedi kendi kendine. Eldritch'i arayıp bana iş verip vermeyeceğini soracağım.

Bir videolu telefon kulübesi buldu ve Eldritch'in Luna'daki mülkünü aradı.

"Ben Barney Mayerson, Leo Bulero için moda-öncesi danışmanlık yapıyordum; P. P. Layouts'un ikinci yöneticisiydim."

Eldritch'in personel müdürünün suratı asılmıştı, "Peki, ne istiyorsunuz?"

"Sizinle iş hakkında görüşmek istiyorum."

"Moda-öncesi danışman aramıyoruz. Üzgünüm."

"Bay Eldritch'e sorabilir misiniz, lütfen?"

"Bay Eldritch bu konuda zaten gerekli talimatları verdi."

Barney telefonu kapadı ve kulübeden çıktı.

Aslında hiç de şaşırmamıştı.

Görüşme için Luna'ya gel deselerdi, gider miydi? Evet, giderdi. Giderdim ama işi alacağım kesinleştiği anda da tüyerdim diye düşündü.

Yeniden telefon kulübesine döndü ve Birleşmiş Milletler seçici kurulunu aradı. "Ben Barney Mayerson." Onlara resmi kod-kimlik numarasını verdi. "Geçen gün görevlendirme çağrısı almıştım. Formalitelerden muaf olup, doğrudan gitmek istiyorum. Bir an önce göç etmek istiyorum."

"Fiziksel testten muaf olunmuyor," dedi Bir-

leşmiş Milletler bürokratı. "Zihinsel testten de öyle. Ama istediğiniz zaman gelip her iki teste de girebilirsiniz; hemen şimdi bile gelebilirsiniz."

"Tamam, geleceğim."

"Bu arada Bay Mayerson, gönüllü olduğunuza göre, tercih de yapabilirsiniz."

"Herhangi bir gezegen ya da uydu olabilir, fark etmez," dedi ve telefonu kapayıp, kulübeden çıktı. Bir taksi buldu ve seçici kurulun adresini verdi.

Taksi, New York merkezine doğru ilerlerken, başka bir taksi önlerine geçti; kanatlarını sağa sola sallayarak sinyal veriyordu.

"Bizle iletişime geçmek istiyorlar," dedi taksinin otomatik devresi. "Yanıt vermek ister misiniz?"

"Hayır," dedi Barney. "Hızlan!"

Sonra fikrini değiştirdi. "Kim olduklarını sorabilir misin?"

"Telsizle olabilir." Devre bir süre sessiz kaldı ve ardından, "Size Palmer Eldritch'den bir mesaj olduğunu söylüyorlar; sizi işe alacağını ve sizden-"

"Bir daha dinleyelim,"dedi Barney.

"Temsilcisi oldukları Bay Palmer Eldritch talep ettiğiniz gibi size işe alacak. Her ne kadar genel bir kuralları olsa da-"

"Kendim konuşayım," dedi Barney.

Önden bir mikrofon geldi.

"Kimle görüşüyorum?" dedi Barney.

Karşıdan tanımadığı bir erkek sesi geldi; "Ben Icholtz. Boston'lı Chew-Z üreticilerinden. Aşağı inip şirketimizde çalışmanız konusunu görüşebilir miyiz?"

"Ben seçici kurula gidiyorum. Gitmek istediğimi söyledim."

"Yazılı bir şey var mı? Herhangi bir şey imzalamadın mı?"

"Hayır."

"Güzel. O zaman çok geç kalmış sayılmayız."

"Ama Mars'ta Can-D çiğneyebilirim."

"Tanrı aşkına, ne diye böyle bir şey yapmak istiyorsun?"

"Çünkü yeniden Emily ile birlikte olmak istiyorum."

"Emily kim?"

"Eski karım. Hamile kaldığı için onu bırakmıştım. Şimdi anlıyorum ki o zamanlar hayatımın en güzel dönemleriydi. Onu her zamankinden daha çok seviyorum artık. Aşkım kaybolmak yerine iyice alevlendi."

"Dinle beni," dedi Icholtz, "Sana istediğin kadar Chew-Z buluruz; ondan daha kalitelisini de buluruz. Eski karınla sonsuza kadar mutlu mesut yaşarsın. Yani sorun yok."

"Ama belki de Palmer ile çalışmak istemiyorum."

"İyi de kendin başvurdun!"

"Şüphelerim var," dedi Barney. "Ciddi şüpheler. Beni aramayın; gerekirse ben sizi ararım. Eğer hizmete gitmezsem..." Mikrofonu geri uzattı. "Al, teşekkürler."

"Görevlendirmeyi kabul etmeniz yurtseverce bir davranış," dedi taksi.

"Sen kendi işine bak," dedi Barney.

"Bana kalırsa doğru olanı yapıyorsunuz," dedi taksi onu duymamış gibi.

"Keşke Leo'yu kurtarmak için Sigma[14]-B'ye gitseydim," dedi. "Yoksa Luna mıydı? Hatırlamıyorum bile; her neredeyse işte oraya gitmeliydim. Her şey belirsiz bir rüya gibi. Eğer gitseydim, hâlâ onun için çalışıyor olurdum ve hiçbir sorun kalmazdı."

"Hepimiz hata yaparız," dedi taksi anlayışlı bir ses tonuyla.

"Ama bazılarımız ölümcül hatalar yaparız," dedi Barney. "Önce sevdiklerimize, eşlerimize ve çocuklarımıza, sonra iş verenimize karşı," dedi kendi kendine.

Taksi yola devam etti.

Sonra kendi kendine "Son bir hata daha yaparız," dedi. "Tüm hayatımızla ilgili, tüm hayatımızı özetleyen bir hata. İster Eldritch ile çalış, ister git... Hangisini seçersek seçelim şunu çok iyi biliriz: Yanlış şıkkı seçtik."

Bir saat sonra fiziksel testi vermişti; ardından da zihinsel test Dr. Smile'a hiç benzemeyen bir

şey tarafından uygulandı.

Onu da geçti.

Daha neler olduğunu anlamadan yemin etti; "Yeryüzüne annem ve liderim olarak bakacağıma yemin ederim v.s", etraftakiler onu tebrik ettiler ve evine gidip toplanabileceğini söylediler. Gemisi yirmi dört saat sonra kalkacaktı; artık onu her nereye gönderirlerse. Yer henüz belli değildi ama en azından seçenekler sınırlıydı.

Barney mutluluğu, rahatlama duygusunu, dehşeti ve ağır bir yenilgi duygusu ile birlikte gelen melankoliyi bir arada yaşıyordu. En azından bu şekilde ölmek daha uzun sürecekti, muhtemelen elli sene filan, belki de daha fazla. Bu da Barney'e iyi geliyordu ama nedenini bilmiyordu.

"Ama ölümümü hızlandırabilirim, eminim ki sömürgecilerin dünyasında da bunu yapabilmenin yolları vardır, hem de muhtemelen burada olduğundan daha fazla."

Eşyalarını toplayıp, o çok sevdiği dairesinde son kez gezinirken videolu telefon çaldı.

"Bay Bayerson," dedi bir kız, Birleşmiş Milletlerin alt birimlerinden birinde çalışan alt düzey bir kızcağızdı ve gülümsüyordu.

"Mayerson."

"Evet. Sizi gideceğiniz yeri bildirmek için aradım ve gerçekten çok şanslı olduğunuzu söyleyebilirm Bay Mayerson! Fineburg Yerleşim Alanı olarak bilinen Mars'ın en verimli noktası-

na gidiyorsunuz. Orayı seveceksiniz. İyi günler, bayım ve iyi şanslar!" Kız gülümsemeye devam etti; bu Mars'a gitmek zorunda olmayan birinin gülümsemesiydi.

"Sana da iyi şanslar," dedi Barney.

Fineburg yerleşim alanı. Orayı duymuştu, gerçekten de kısmen daha verimli bir yer sayılırdı. Oradaki sömürgecilerin bahçeleri vardı; sadece donmuş metan kristalleri ve gazla dolu, tüm yıl boyunca sert rüzgârların estiği bir yerden ibaret değildi. İnanması güçtü ama zaman zaman tünelden yukarıya, yüzeye bile çıkabilecekti.

Odanın köşesinde içinde Dr. Smile'ın olduğu valiz duruyordu; valizi açtı ve "Doktor, inanmakta güçlük çekeceksiniz ama artık hizmetinize ihtiyacım kalmadı," dedi. "Mars'a gitmeyecek olan kızın da dediği gibi, "hoşça kal ve iyi şanslar." Sonra durup, ekledi; "Gönüllü oldum."

"Ama sizin gibi biri için bu imkansız. Böyle bir şey yapmanızın sebebi neydi Bay Mayerson?"

"Ölüm isteği," dedi ve Dr. Smile'ı kapattı. Sessizce toplanmaya devam etti. Tanrım, diye düşündü, daha az önce Roni ile birlikte büyük planlar yapıyorduk. Leo'yu satacak, Eldritch'e gidip, büyük işler yapacaktık. Peki ne oldu? Ne olduğunu söyleyeyim; Leo bizden önce harekete geçti.

Ve Roni benim işimi aldı; yani tam olarak ne istiyorsa onu.

Bu işe ne kadar kafa yorarsa o denli öfkeleniyordu. Ama yapabileceği bir şey yoktu, en azından bu dünyada yoktu. Belki Can-D ya da Chew-Z kullanırsa, istediği gibi bir evrende-"

Kapı çalıyordu.

"Merhaba," dedi Leo. "İçeri girebilir miyim?" Elindeki mendille kocaman alnında birikmiş ter damlalarını siliyordu.

"Bana işimi geri vermeye geldinse," dedi Barney, toplanma işine ara vererek, "artık çok geç çünkü yarın Fineburg Yerleşim Alanına gidiyorum." Leo barış için geldiyse bu artık son ironi olur, diye düşündü; yaradılışın kör çarkının son dönüşü.

"Sana işini geri vermeye filan gelmiş değilim. Ayrıca olanları biliyorum. Seçici kurulda muhbirlerim var, zaten Dr. Smile da bana bilgi verdi. Ona ödeme yapıyordum, senin durumunla ilgili rapor vermesi için, tabi senin bundan haberin yok."

"Ne istiyorsun o zaman?"

"Felix Blau ile çalışmanı istiyorum. Her şeyi hallettik."

"Hayatımın geriye kalanını," dedi Barney sessizce, "Fineburg Yerleşim Alanında geçireceğim. Anlamıyor musun?"

"Sakinleş biraz. Berbat bir durumdan nasıl fayda sağlayabiliriz diye düşünüyorum ve sana da aynını yapmanı öneririm. İkimiz de aceleyle

hareket ettik; benim seni kovmam, senin gidip Drakula tipi bir askerlik hizmeti için kendinden vazgeçmen. Barney, sanırım Palmer'ı kapana kıstırmanın bir yolunu buldum. Blau ile de görüştüm bunu ve fikri beğendi. Sen sömürgeci rolü keseceksin-" Durup, söylediği şeyi düzeltti; "Ya da şöyle diyelim gidip yeni hayatını yaşayacaksın, oradakilerin arasına karışacaksın. Bu aralar, muhtemelen gelecek hafta, Eldritch sizin bölgede Chew-Z satmaya başlayacak. Doğrudan sana yaklaşabilirler; en azından öyle olmasını umut ediyoruz."

Barney ayağa kalktı; "Ben de doğrudan atlayıp, satın alacağım."

"Aynen."

"Neden?"

"Bir şikayet dilekçesi yazacaksın Birleşmiş Milletler'e- bizim hukukçu çocuklar o işi halleder. O lanet bokun sende bir dizi yan etki yarattığını söyleyeceksin; ne olduğuna şimdi kafa yorma. Senin davan emsal teşkil edecek, Birleşmiş Milletler'i Chew-Z'yi, tehlikeli, zararlı bir ürün olduğu için yasaklamaya zorlayacağız- Terra'dan tamamen uzak tutacağız. Aslına bakarsan zamanlama harika; tam da sen P. P. Layouts'tan ayrılıp, oraya giderken."

Barney başını hayır anlamında salladı.

"Bu ne demek şimdi?"

"Ben yokum."

"Neden?"

Barney omuz silkti. Aslında sebebini kendisi de bilmiyordu. "Seni hayal kırıklığına uğrattım-"

"Panikledin. Ne yapacağını bilmiyordun; senin anladığın türden bir iş değildi ki olanlar. Ben Dr. Smile'ı şirket polisimizin şefi John Sletzer ile görüştürmeliydim. Tamam, bir hata yaptın ama artık olan oldu."

"Hayır," dedi Barney. "Çünkü" diye düşündü, "kendime dair öğrendiğim bir şey var; işte onu unutamıyorum. Sezgiler sadece bir yönden gelir; doğrudan kalbinden. Ve benimkiler zehirle dolu."

"Kara kara düşünme öyle, İsa aşkına! Önünde hâlâ koca bir hayat var, Fineburg'de olsa bile, zaten muhtemelen yollayacaklardı seni. Öyle değil mi?" İyice telaşlanan Leo, odanın içinde aşağı yukarı dolanıyordu. "Peki, yardım etme bize! Eldritch ve o Proxerların istediklerini yapmalarına izin ver, Güneş Sistemini ele geçirsinler, hatta dahası bizle başlayıp tüm evreni ele geçirsinler," Durup, Barney'e baktı.

"Ben- ben bir düşüneyim."

"Sen Chew-Z kullanana kadar bekleyeceğim. O zaman ne dediğimi anlayacaksın. Hepimizi zehirleyecek, içeriden dışarı doğru, sonumuz gelecek." Leo birden şiddetli bir biçimde öksürmeye başladı. "Çok purodan oluyor," dedi, sesi zayıflamıştı. "Tanrım," yine Barney'e bakıyordu.

"Adam bana bir gün süre tanıdı, bunu biliyor muydun? Anlaşma yapmak zorundayım, eğer yapmazsam-" deyip, parmaklarını şıklattı.

"O kadar kısa sürede Mars'ta olamam," dedi Barney. "Onu geç, torbacıdan Chew-Z alabilmek için de beklememiz lazım."

"Biliyorum," dedi Leo, sesi sertti. "Ama beni o kadar kısa zamanda yok edemez; haftalarca, belki de aylarca uğraşması gerekecek. O zamana kadar da mahkemeye çıkıp, ürünün zararlarını anlatacak birini bulmuş olacağız. Bunun sana pek-"

"Mars'a gittiğimde benle bağlantı kur."

"Tamam, kesinlikle!" dedi Leo ve ardından "En azından bir sebebin olur," dedi mırıldanarak.

"Pardon?"

"Yok bir şey."

"Ne demek istedin, izah et."

Leo omuz silkti. "Lanet olsun, ne durumda olduğunu biliyorum. Roni senin işini aldı; ayrıca seni takip ettirdim, doğrudan eski karının evine gittiğini biliyorum. Onu hâlâ seviyorsun, ama o senle gelmeyecek, öyle değil mi? Ben seni senden daha iyi tanıyorum, Barney. Palmer beni eline geçirdiğinde neden gelip bana yardım etmediğini çok iyi biliyorum; tüm hayatın benim yerimi alacak şekilde gelişiyordu ve artık o ihtimal de ortadan kalktı. Bu nedenle yeni bir baş-

langıç yapmak zorundasın. Çok kötü biliyorum ama bunu kendin yaptın, her şeye sahip olmak istedin. Bak, ben geri çekilmek niyetinde değilim. Hiçbir zaman öyle bir şey yapmadım. Sen işinde iyisin, ama kendi işinde iyisin, bir yönetici olarak değil; fazla dar görüşlüsün. Richard Hnatt'ın getirdiği o seramikleri geri çevirmen mesela, kusura bakma ama yanlış bir iş yaptın."

"Tamam," dedi Barney nihayet. "Muhtemelen haklısın."

"Tamam, demek ki kendin hakkında epeyce şey öğrendin. Ve yeniden başlayabilirsin, Fineburg'de akıllıca işler yapacaksın." Leo onun sırtına vurdu. "Tünelin lideri ol; yaratıcı, üretici ol, ya da artık orada neler yapılabiliyorsa onları yap. Ayrıca Felix Blau'nun casusu olacaksın; bu az iş değil."

"Eldritch'e gidebilirdim," dedi Barney.

"Evet, ama gitmedin. Şunu yapabilirdin, bunu yapabilirdin, e ne olmuş yani! Kimin umrunda, neticede yapmadın."

"Sence görevlendirme için gönüllü olmam doğru muydu?"

"Dostum, başka ne yapabilirdin ki zaten?"

Buna verilebilecek bir yanıt yoktu ve ikisi de bunu biliyorlardı.

"Kendine acımaya başlarsan aklına şunu getir; Palmer Eldritch beni öldürmek istiyor, benim durumum seninkinden çok daha kötü."

"Sanırım öyle," dedi Barney, söylediği doğruydu ancak Barney biliyordu ki Palmer Eldritch'e karşı dava açtığı andan itibaren durumu Leo ile aynı olacaktı.

O günün gelmesini dört gözle beklediği söylenemezdi.

* * *

O gece Birleşmiş Milletler'in Mars'a giden nakliye gemisine bindi. Yanında güzel, korkmuş ama soğukkanlılığını ümitsizce korumaya çalışan, koyu renk saçlı bir kız oturuyordu. Kızın hatları bir mankeninki kadar belirgindi. Gemi havalanır havalanmaz Barney'e adını söyledi -gerginliğini herhangi biriyle, herhangi bir şey üzerine konuşarak atmaya çabalıyordu- adı Anne Hawthorne'du. Aslında bu işten kurtulabilirmiş ama Birleşmiş Milletler'in bu davetini kabul etmenin yurtsever bir tavır olacağını düşünmüş.

"Nasıl kurtulacaktın?" diye sordu merakla.

"Kalp rahatsızlığı," dedi Anne. "Ve taşikardi nöbetleri."

"Oriküler, nodal ve ventriküler taşikardi de sayılıyor mu? Atriyal Fibrilasyon ve gece kramplarını?" diye sordu Barney konuya kendini kaptırmıştı.

"Hastaneden, doktorlardan ve sigorta şirketinden durumumu ispatlayan belgeler alabilirdim," dedi ve Barney'i baştan aşağı süzerek, "Anladığım kadarıyla siz de aynı şeyi yapabilir-

mişsiniz, Bay Payerson."

"Mayerson," diye düzeltti Barney. " Ben gönüllü oldum." Gerçi olmasaydım da götürmeleri çok uzun sürmezdi diye mırıldandı kendi kendine.

"Kolonilerde herkesin çok dindar olduğunu duydum. Sizin mezhebiniz nedir, Bay Mayerson?"

Barney, "Şey-" deyip, kalakaldı.

"Bence oraya varmadan önce karar verseniz iyi olur. Size mezhebinizi soracaklar ve ibadetlere katılmanızı bekleyecekler. Aslında temelde şu uyuşturucu ile ilgili, bilirsiniz Can-D işte. Yerleşik kiliseye bir dizi değişiklik getirdi... Gerçi sömürgecilerin çoğu uyuşturucunun kendisinin dini bir deneyim olduğunu, başka bir şeye ihtiyaçları olmadığını söylüyorlar. Benim Mars'ta akrabalarım var, bana sürekli yazıyorlar da oradan biliyorum. Ben Fineburg Yerleşim Alanına gidiyorum; siz?"

Başım belada diye düşündü Barney. "Ben de," dedi yüksek sesle.

"Muhtemelen aynı tünelde olacağız," dedi Anne Hawthorne, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Ben Neo-Amerikan Kilisesinin, Reformistler kolundanım; Birleşik Devletler ve Kanada Yeni Hıristiyan Kilisesi. Bizim kökenlerimizi epeyce eskiye dayalı; Milattan sonra 300 yılında piskoposlarımız Fransa'da bir konferansa katıl-

mışlar; herkes bizim diğer kiliselerden çok daha sonra ayrıldığımızı sanıyor ama öyle değil. Yani havarilerin soyundan geliyoruz." Kız Barney'e dostça gülümsedi.

"Doğrudur, her ne diyorsanız öyle olduğuna inanıyorum."

"Fineburg'de bir Neo-Amerikan misyoner kilisesi var ve doğal olarak bir de papaz var; ayda en az bir kez kutsal komünyona girmek istiyorum. Yılda iki kez de günah çıkarmak istiyorum; Terra'da öyle yapıyordum. Bizim kilisemizin bir sürü ayini vardır...İki büyük ayinden herhangi birine katıldınız mı, Bay Mayerson?"

"Eee-" Barney tam olarak bir şey diyemedi.

"İsa iki ayine katılmamızı istemiş," diye izah etti Anne Hawthrone sabırla. "Vaftiz töreni -suyla yapılan- ve kutsal komünyon." İkincisini onun anısına yaparız, *Veda Yemeği* öyle başlamıştır."

"Ha, ekmek ve şarabı kastediyorsun sen."

"Can-D kullanmanın kullanıcıyı nasıl dönüştürdüğünü biliyorsunuz -yani dönüşüm kelimesini onlar kullanıyor. Tabii bu geçici bir durum, fiziksel dünyayla ilgili. Ekmek ve şarap..."

"Üzgünüm Bayan Hawthorne," dedi Barney "ama korkarım ben bu vücut veya kan mevzularına inanmıyorum. Benim için fazla mistik kaçıyor bunlar." İspat edilmemiş çok fazla şey var işin içinde, dedi kendi kendine. Ama kızın

haklı olduğu bir konu vardı; Can-D'den dolayı kutsal din inancı sömürge uydu ve gezegenlerinde epeyce yaygınlaşmıştı ve Anne'in dediği gibi kendisi de bununla karşı karşıya kalacaktı.

"Can-D'yi deneyecek misiniz?" diye sordu Anne.

"Elbette."

"Ona inancınız var yani ama sizi götüreceği Dünya gerçek değil."

"Bunu tartışmak istemiyorum. Gerçekmiş gibi tecrübe ediliyor; bildiğim tek şey bu."

"Rüyalar da öyle."

"Ama bu daha güçlü, daha berrak ve-" cemaatle birlikte alınıyor diyecekti. "Aralarında iyi anlaşan insanlar birlikte kullanıyorlar, dolayısıyla her şey bir yanılsamadan ibaret olamaz. Rüyalar kişiye özeldir; o yüzden onlara illüzyon diyoruz. Ama Perky Pat-"

"Perky Pat'i yaratan insanların bu konuda ne düşündükleri bilmek ilginç olurdu," dedi Anne dalgın dalgın.

"Ben sana söyleyeyim; onlar için bu sadece ticaret. Aynen kutsal şarap ve ekmek üretenler için olduğu gibi-"

"Eğer Can-D'yi deneyecekseniz," dedi Anne, "Ve bu sayede yeni bir hayata başlayacağınıza inanıyorsanız, sizi vaftiz olmaya ve hemen ardından Neo-Amerikan Hıristiyan Kilisesine davet edebilir miyim? Ya da Avrupa'nın ilk kez

yeniden düzenlenmiş Hıristiyan Kilisesine; onlarda iki büyük ayini uyguluyor. Bir kez Kutsal Komünyona katılırsanız-"

"Hayır." Can-D'ye inanıyorum dedi kendi kendine ve gerekirse Chew-Z'ye de inanırım. Sen istersen yirmi bir yüzyıllık bir şeye inanmaya devam et; ben yeni bir şey istiyorum, hepsi bu.

"Dürüst olmak gerekirse Bay Mayerson, ben elimden geldiği kadarıyla sömürgecileri Can-D'den vazgeçirip, geleneksel Hıristiyanlık pratiklerine yöneltmeye çalışacağım; aslında bu yüzden gitmeye karar verdim." Kız ona içten, sıcacık bir şekilde gülümsedi; hatta o kadar sevimli bi gülüştü ki bu Barney içinin ısınmasına engel olamadı. "Yanlış mı? Size dürüstçe söyleyeyim; bana kalırsa bu insanların Can-D kullanmaları, bizlerin Neo-Amerikan Kilisesi'nde bulduğumuz şeye olan açlıklarını gösteriyor-"

"Bence," dedi Barney nezaketle, "o insanları rahat bırakmalısın." Ve beni de diye geçirdi aklından. "Zaten yeterince derdim var, bir de senin dini fanatikliğinle uğraşamam." Ama bir taraftan da kızın fanatik gibi bir hali yoktu, ayrıca konuşmaları da o yönde değildi. Barney'in kafası karışmıştı. Bu denli kesin yargılara nasıl varabiliyordu? Kolonilerde bu şekilde düşünen insanlar olması çok doğaldı, neticede bu tip inançlara ihtiyaç vardı ama bu kız benzeri fikirlere Yeryüzünde kapılmıştı.

Dolayısıyla Can-D'nin varlığı, gurup halinde yaşanan dönüşüm tecrübesi, her şeyi tam olarak izah etmiyordu. Belki de Yeryüzünde başka bir dünyanın hayalini kurmaya başlamalarının nedeni hepsinin bir gün o lanet çorak ülkeyi boylayacaklarını öngörebilmiş olmalarından kaynaklanıyordu!

"Ben," diye düşündü, "Yeryüzünden Barney Mayerson, P. P. Layouts için çalışan ve 33 numara gibi herkesin eline geçmeyecek kadar alçak bir katta yaşayan ben, artık öldüm. O kişi öldü, süngerle silinmiş gibi."

Hoşuma gitsin ya da gitmesin ben yeniden doğdum.

"Mars'ta bir sömürgeci olmak," dedi, "Terra'da yaşamaya benzemeyecek. Belki oraya gittiğimde-" durdu; belki senin kilisenle o zaman daha çok ilgilenirim diyecekti ama henüz buna inanmadığı için vazgeçti. Bu fikir ona çok uzaktı. Yine de-

"Devam edin, ne diyecektiniz?" dedi Anne Hawthorne.

"Benimle yeniden konuşursun," dedi Barney, "Bir süre o yabancı dünyanın tünellerinin dibinde yaşadıktan sonra. Bir sömürgeci olarak yeni hayatıma başladığım zaman, tabii eğer buna hayat diyebilirsen." Sesi acı doluydu; bu işteki gaddarlık onu şaşırtıyordu...Şiddetli bir ızdırabın sınırlarında gezindiğini utançla fark etti.

Anne uysallıkla "Tamam," dedi. "Memnuni-

yet duyarım."

İkisi sessizce oturmaya devam ettiler; Barney gazetesini okudu; Mars'a giden fanatik misyoner Anne Hawthorne da bir kitap karıştırmaya başladı. Barney kızın okuduğu kitaba şöyle bir göz attı ve bunun Eric Lederman'ın sömürgelerde yaşam üzerine yazdığı "*Bir Yere Varmayan Hac*," adlı metin olduğunu fark etti- Tanrı bilir kitabı nereden bulmuştu, Birleşmiş Milletler yazarı kınamış, kitaba ulaşmayı epeyce zorlaştırmıştı. Ve kitabı burada, bir BM gemisinde okumak gerçekten cesaret işiydi. Barney etkilenmişti.

Kıza biraz baktı ve gerçekten de çok çekici olduğunu düşündü. Sadece fazlaca zayıftı, hiç makyaj yapmamıştı ve gür, koyu renk saçlarını yuvarlak, beyaz, peçeyi andıran bir bonenin altında sıkı sıkı toplamıştı; kız adeta kilisede son bulacak uzun bir yolculuğa çıkmış gibiydi. Barney yine de kızın konuşma biçimini, coşkulu ama mütevazi tavrını beğenmişti. Acaba Mars'ta onunla yeniden karşılaşırlar mıydı?

Öyle olmasını umduğunu fark etti. Hatta kızla birlikte Can-D almak istiyordu- uygun düşer miydi bu?

Uygun düşmez diye düşündü, çünkü ben niyetimin ne olduğunu biliyorum, bu kızla dönüşüm yaşamanın benim için neyin yerini tutacağını biliyorum.

Yine öyle olmasını umut ediyordu.

SEKİZ

Norman Schein, elini uzatıp, samimiyetle, "Selam, Mayerson; ben bizim tünelin resmi lideriyim. Mars'a hoş geldin," dedi.

"Ben de Fran Schein," dedi karısı ve o da Mayerson ile el sıkıştı. "Burada gayet sıradan, intizamlı bir tünelde yaşıyoruz; umarım çok korkunç bir yer olduğunu düşünmezsin," dedi ve ardından kendi kendine, "sadece gerektiği kadar korkunç bir yer," diye mırıldandı ve gülümsedi. Ama Mayerson gülümsemiyordu; zayıf, bitkin ve depresif bir hali vardı; zor ve anlamsız bir hayata başlayacağını bilen yeni gelmiş her sömürgeci gibi. "Sana buranın güzelliklerinden bahsetmemizi bekleme," dedi kadın. "O BM'nin işi. Biz de senin gibi buraya sürülmüş kurbanlarız. Tek farkımız senden önce gelmiş olmamız."

"Tamam, abartma," dedi Norm kadını uyararak.

"Ama öyle," dedi Fran. "Bay Mayerson da herhalde hoş masallar dinlemek yerine durumla yüzleşmeyi tercih eder. Öyle değil mi, Bay Mayerson?"

"Şu anda biraz hayalperestlik işime yarayabilirdi," dedi Barney ve tünelin girişideki metal banka oturdu.

"Üzgünüm o zaman," dedi Fran.

"Sigara içebilir miyim?" dedi Barney ve Terra'dan getirdiği sigara paketini çıkardı; Schein çifti gözlerini pakete dikmişti; Barney suçluluk duygusuyla herkese birer tane uzattı.

"Zor bir zaman da geldin," dedi Norm Schein. "Tam da bir tartışmanın ortasındaydık." Dönüp diğerlerine de baktı. "Sen de artık bizden biri olduğuna göre, bence bu konuya dahil olmalısın neticede seni de ilgilendiren bir konu."

"Belki o- neyse anlat," dedi Tod Morris.

"Gizli tutacağına dair yemin ettirebiliriz," dedi Sam Regan, karısı Mary de onu onayladı. "Şey üzerine tartışıyorduk, Bay Gayerson-"

Barney, "Mayerson," diyerek onu düzeltti.

"Can-D üzerine tartışıyorduk, eskiden beri kullandığımız, güvendiğimiz dönüşüm sağlayan uyuşturucu, ama şimdi bir de Chew-Z var, yeni ve henüz denenmemiş; acaba diyoruz Can-D'yi tamamen bırakıp, bu yeni markaya mı geçsek?"

Tod Morris gelip, Barney'in yanına oturdu, "Can-D'yi hem bulmak zor, hem de maliyeti yüksek, ayrıca şahsen Perky Pat'den sıkıldım; gayet yapay, yüzeysel ve materyalist, şey pardon, bu, burada şey için kullandığımız bir kelime-" biraz düşünde ve zorlanarak izah etmeye çalıştı, "yani her şey apartmanlardan, kumsalda güneşlenmekten, pahalı giysilerden ibaret...Bir süre hoşumuza gitti ama materyalist olmayan şeyler

de istiyoruz, Can-D bu açıdan yetersiz kalıyor. Anlatabildim mi, Bay Mayerson?"

Norm Schein, "Tamam ama Mayerson Can-D denemedi ki, belki de bahsettiğin şeylerden hoşlanacak," dedi.

Fran, "Hepimiz gibi," diyerek onu onayladı. "Her neyse zaten daha oy kullanmadık; bundan sonra hangisini kullanacağımıza henüz karar vermiş değiliz. Bu arada, belki de Bay Mayerson Can-D'yi denemiştir?"

"Denedim," dedi Barney. "Ama çok uzun zaman önceydi. Doğru düzgün hatırlamıyorum bile." Leo ona denetmiş, istediği kadar alabileceğini söylemişti. Ama madde Barney'e hiç hitap etmemiş, bir daha kullanmamıştı.

"Seni böyle karşılamak hoş olmadı; doğrudan tatışmanın içine girdin," dedi Norm Schein, "ama ne yapalım, Can-D stoğumuz tükendi; ya yeniden alacağız ya da diğerini deneyeceğiz; yani önemli bir an. Can-D satıcısı Impy White, bu gece malı elden çıkaracağını söylüyor; karar vermek zorundayız. Bu hepimizi, hayatlarımızın geriye kalanını ilgilendiren bir konu."

"Yani iyi ki oy kullanacağımız esnada burada oldun, yarına kalmadın," dedi Fran gülümseyerek; Barney'in kendisini evinde hissetmesini istediği belliydi; ellerinde ona sunabilecekleri tek şey belli ki birbirlerine olan bağlılıklarıydı ve onun da bunun bir parçası olduğunu hissettirmek is-

tiyorlardı.

"Ne yer ama," diye düşündü Mayerson kendi kendine, "Hayatımın geriye kalanı burada geçecek," imkânsız gibi görünüyordu ama söyledikleri doğruydu. Buradan çıkış yoktu ve bu da yüzleşilmesi kolay bir gerçek değildi; bu insanlarla birlikte yaşayacaktı, aynı bedende yaşar gibi. İşin aslı kadınların ikisi de fiziksel olarak çekiciydi ve –belki de öyle olduğuna inanmak istediği için- sanki kendisiyle ilgilenmiş gibiydiler; tek bir tünelin sınırları içine hapsolmuş insanların birbirleriyle olan ilişkilerindeki karmaşayı hissedebiliyordu.

Mary Regan, Tod Morris'in karşısındaki banka oturdu ve Barney'e doğru eğilerek, kısık sesle, "Buradan çıkmanın yolu, Bay Mayerson, bu iki uyuşturucudan birini kullanmaktan geçiyor, yoksa-" elini Barney'in omzuna koymuştu, daha şimdiden fiziksel temas kuruluyordu işte, "Yoksa burada yaşamak imkânsız olurdu. O kadar acı çekerdik ki sonunda birbirimizi öldürürdük."

"Evet, anlıyorum," dedi Barney. Ama bunu ilk kez burada duyuyor değildi; o da her Terralı gibi koloni hayatının zorluğunu, insanların ölümün cazibesine kapıldığını, kendilerini öldürmemek için verdikleri mücadeleyi duymuştu.

İnsanların BM'nin resmi görev dediği bu işe öfkeyle karşı çıkmalarının şaşırıcak bir tarafı yoktu, başta Barney de aynı şeyi yapmıştı; git-

memek için uğraşıyordu. Hayata tutunmak için verilen bir mücadeleydi bu.

Mary Regan, "Bu gece," dedi, "hangi uyuşturucu ile devam edeceğimize karar vereceğiz; Impy, Fineburg saatiyle yedi gibi burada olacak; o zamana kadar karar vermek zorundayız."

"Bence artık oy kullanabiliriz," dedi Norm Schein. "Yeni gelmiş olmasına rağmen Bay Mayerson'ın da bu işe hazır olduğunu görebiliyorum. Haklı mıyım, Bay Mayerson?"

"Evet," dedi Barney. Kum temizleyici otomatik olarak yaptığı işi tamamlamıştı; Barney'in valizleri küçük bir kum tepesinin üzerinde duruyordu ve eğer onları birazdan alıp, aşağı indirmezse kumun altına gömüleceklerdi. Belki de diye düşündü öylesi daha iyi olur; geçmişin tüm bağları kopar... Yine de yerinden kalkıp, valizlerine doğru yürüdü.

Diğerleri de yardım etmek için etrafına toplandılar, valizleri elden ele geçirip, tünelin dibine inen taşıyıcı banda yerleştiriyorlardı. Barney eski eşyalarıyla çok ilgilenmese de, onlar ilgileniyordu; belli ki ondan daha iyi bildikleri bir şey vardı.

"Buraya alışmayı zamanla öğrenirsin," dedi Sam Regan ona anlayışlı bir ses tonuyla. "Çok uzun vadeli şeyler düşünme. Mesela sadece akşam yemeğini düşün, ya da ne zaman uyuyacağını; yapacağın şeyler belli, sabit, alacağın zevk de öyle; sadece arada sırada kaçabilirsin."

Barney sigarasının geriye kalanını fırlatıp, valizlerin en ağırına uzandı ve "Teşekkürler," dedi. "Benim için önemli bir tavsiyeydi," dedi.

"Afedersin," dedi Sam Regan nezaketle ve Barney'in yere fırlattığı sigarayı aldı.

* * *

Aralarında yeni üye Barney Mayerson'ın da bulunduğu tünel sakinleri odalarında oturmuş, oy kullanmaya hazırlanıyorlardı. Fineburg Yerleşim Alanı zamanına göre saat altı civarındaydı. Akşam yemeği, her zamanki gibi paylaşılmış, bulaşıklar makinede yıkanmıştı. Barney'e kimsenin artık yapacak bir işi kalmamış gibi göründü; boş zamanın ağırlığı üzerlerine çökmüştü.

Oyları sayan Norm Schein, "Dört Chew-Z, üç Can-D," dedi. "Evet, karar belli oldu. Peki, kim durumu Impy White'a anlatmak ister?" Herkese şöyle bir baktı. "Kadın bu işten hoşlanmayacak; buna hazırlıklı olmalıyız."

"Ben söylerim," dedi Barney.

Herkes şaşkınlıkla ona bakıyordu. Fran, "İyi de onu tanımıyorsun bile," diyerek karşı çıktı.

"Benim hatam derim," dedi Barney, "Oy dengesini bozup, Chew-Z'nin tercih edilmesine neden oldum derim," dedi. Konuşmayı onun yapmasına izin vereceklerini biliyordu; ne de olsa sıkıntılı bir işti.

Yarım saat sonra tünelin girişinde, Mars ge-

cesinin hiç de aşina olmadığı seslerini dinliyor ve sigara içiyordu.

Gökyüzünde bir cisim belirdi, yıldızların arasından geçti, Barney retro-jetlerin sesini duyabiliyordu. Birazdan inecekti; kolları bağlı beklemeye koyuldu, kafasından söyleyeceklerini geçiriyordu.

Üzerine tulum geçirmiş tıknaz bir kadın ona doğru yürüyordu. "Schein? Morris? Regan mı?"

Barney'e baktı ve "Seni tanımıyorum," dedi. Biraz duraksadı ve ardından, "Lazer silahım var," diye ekledi. Barney, silahın kendisine doğrultulan namlusunu görebiliyordu, "Tüneldekilerin duyamayacağı bir yere gidelim," dedi kadına.

Impatience White büyük bir dikkatle Barney'in peşine takıldı, silahı hâlâ ona doğru tutuyordu. Barney kimlik kartını verdi, kadın fenerin ışığıyla kartı okudu ve "Sen Bulero'nun yanındaymışsın," dedi, Barney'e takdir eden gözlerle bakıyordu. "E neler oluyor?"

"Olan şu," dedi Barney, "Chew-Z'ye geçiyoruz."

"Neden?"

"Öyle işte, durumu kabul ediyorsun ve buralarda mal satmayı bırakıyorsun. İstersen Leo ile görüş, ya da Venüs'ten Conner Freeman ile."

"Görüşeceğim zaten," dedi Impy. "Chew-Z çöp; alışkanlık yapıyor, zehirli ve en kötüsü de görülen hayaller Terra ile ilgili değil -tamamen

yozlaşmış bir doğası olan grotesk, *barok* fantezilere sebep oluyor. Siz neden böyle bir karar aldınız? Anlatsana."

Barney hiçbir şey demedi; sadece omuz silkti. Ama kadının Can-D'yi sahiplenme biçimini, savunmasındaki ideolojik tarafı da ilginç bulmuştu. Can-D fanatikliği, Mars'a gelen gemide tanıştığı misyoner kızın fanatikliği kadar keskindi -Can-D konusunun bu denli ciddi bir konu olduğunun farkında değildi.

"Yarın akşam bu saatlerde yine geleceğim, eğer söylediklerin doğruysa, sorun yok ama değilse-"

"Değilse ne olacak?" dedi Barney kasten, "senin sattığını kullanmaya mı zorlayacaksın bizi? Neticede yaptığın yasadışı bir şey; BM'den koruma bile isteyebiliriz."

"Sen burada yenisin," dedi kadın onu küçümsediğini hiç gizlemeden. "BM bu bölgedeki uyuşturucu trafiğinin gayet farkında; ben onların ücretini de ödüyorum; burunlarını sokmasınlar diye. Chew-Z işin içine girerse-" biraz duraksadı, "BM onları koruyacaksa ve bundan sonra iş onların tekelinde olacaksa-"

"O zaman onlar için çalışırsın," diye tamamladı Barney.

Kadın yanıt vermedi; arkasını dönüp, yürümeye başladı. Gözden kaybolması çok uzun sürmedi; Barney bir süre olduğu yerde durdu,

ardından da yakınlara park edilmiş ve artık kullanılmadığı anlaşılan traktöre benzer bir makineden gelen beyaz renkli ışıktan faydalanarak yönünü bulmaya çalıştı ve tünele doğru ilerledi.

Tünelin girişinde Norm Schein onu bekliyordu. "Kafatasında kaç delik açtığını görmeye geldim," dedi.

"Duruma felsefi açıdan yaklaştı."

"Impy White mı?" diye gülmeye başladı Norm. "Milyon skinlik iş yapıyor, ne felsefesi be! Neler oldu? Anlatsana."

"Yukarıdakilerle görüştükten sonra geri gelecek," dedi Barney ve tünelden aşağı inmeye başladı.

"Bak bu mantıklı işte, ne de olsa Impy küçük balık. Terra'daki Leo Bulero-"

"Biliyorum," dedi Barney. Eski işini gizlemek için bir sebep yoktu; zaten halka açık kayıtlarda da yazıyordu; tüneldekiler önünde sonunda öğreneceklerdi. "Ben New York'ta Leo için çalışıyordum."

"Ve Chew-Z'ye oy verdin, öyle mi?" dedi Norm şüpheyle. "Bulero ile ters düştünüz o zaman, doğru mu?"

Barney, "Bir ara anlatırım," dedi ve tünelin dibine inen son rampayı da geçip, ortak kullandıkları odaya girdi, diğerleri de onu bekliyordu.

Fran Schein rahatlamış bir ifadeyle, "Neyse en azından elinde salladığı o silahla bir yerlerini

delmemiş, demek ki onunla baş edebilmişsin," dedi.

"Kurtulduk mu ondan?" diye sordu Tod Morris.

"Yarın öğreneceğiz," dedi Barney.

"Senin çok cesur olduğunu düşünüyoruz," dedi Mary Regan. "Sana çok şey borçluyuz, Bay Mayerson, yani Barney demek istedim. Gurubumuza katılan eli çabuk bir kaz gibisiniz, yani mecazi olarak-"

"Bak sen," dedi Helen Morris dalga geçerek, "Kaz mı? Yeni arkadaşımızı etkileyeceğiz derken elimiz ayağımıza dolaştı, kabalaştık galiba?"

Mary Regan kızararak, "Etkilemeye filan çalışmıyordum," dedi.

"Yağ çekiyordun diyelim o zaman," dedi Fran.

"Sen de yaptın," dedi Mary, sinirlenmişti. "Daha rampadan iner inmez söylediklerin ne olacak? Dahasını da söylerdin, biz burada olmasaydık; özellikle de kocan burada olmasaydı."

Norm Schein konuyu değiştirmek için, "Keşke bu gece son bir kez Can-D çiğneyebilseydik; Perky Pat'e son bir kez daha giderdik, belki Barney'in hoşuna giderdi," dedi. "Yani en azından Chew-Z'ye oy vererek neyden vazgeçtiğini görmüş olurdu." Herkesi anlamlı bakışlarla süzmeye başladı ve "Hadi ama,"dedi, "Kesin biriniz de Can-D vardır, ne bileyim hani şöyle duvarda bir oyuğa ya da yatağın altına filan zulalanmış,

zor zamanlar için. Hadi ama yeni arkadaşımıza cömertliğinizi gösterin!"

"Tamam," diye patladı Helen Morris huysuzca. "Ben de biraz var, kırk-kırk beş dakika kadar götürür. Ama hepsi o kadar, ayrıca ya Chew-Z bizim bölgede dağıtıma hazır değilse ne olacak?"

"Sen getir," dedi Norm, "Endişe edecek bir şey yok -Chew-Z gelmiş. Bugün BM'nin bıraktığı tuz çuvalını almaya gittiğimde, Chew-Z satıcılarından birini gördüm. Bana kartını verdi." Kartı çıkardı. "Yapmamız gereken tek şey akşam yedi buçukta *strosyum nitrat lambalarından* birini yakmak, ışığı gördüklerinde uydudan-"

"Uydu mu?" diye bağırdı herkes şaşkınlıkla, "O zaman," dedi Fran heyecanla, "Chew-Z BM'nin onayıyla dağıtılıyor. Ya da belki uyduyla tasarımları ve disk jokeyleri getirip, minyatürlerin reklamını yapacaklar."

"Ben de tam bilmiyorum," dedi Norm. "Neticede şu aşamada işler biraz karışık. Rüzgâr dinene kadar bekleyelim."

Sam Regan düşünceli bir ifadeyle, "Burada rüzgâr hiç dinmez ki," dedi.

Çember şeklinde oturdular. Önlerinde Perky Pat tasarımları vardı, tam, neredeyse tüm ayrıntılarına kadar; hepsi tasarımın çekim gücünü hissedebiliyordu. Norm Schein bunun duygusal bir an olduğunu düşünüyordu ne de olsa bir daha asla yapmayacaklardı...Tabii belki aynı şey

Chew-Z ile de yapılabiliyordu? Acaba o nasıl bir şeydi? İçinde bir his aynı şey olmadığını söylüyordu.

Ve aradaki fark hoşlarına gitmeyebilirdi.

"Bugün dönüşüm zamanımızı Pat'in yeni Klasik Eserler animatörünü izleyerek geçireceğiz, biliyorsunuz Terra'ya getirdikleri şu yeni alet...Barney sen cihazı bizden daha iyi biliyorsun, istersen sen anlat."

Barney görev bilinciyle anlatmaya başladı: "Klasiklerden birini, mesela Moby Dick'i rezerve yerleştiriyorsun, sonra kontrolü uzun ya da kısa diye ayarlıyorsun. Sonra da komik ya da hüzünlü versiyonu seçiyorsun. Ardından stil göstergesinden, kitabın hangi büyük Klasik Sanatçı tarafından canlandırılmasını istiyorsan, onu belirliyorsun; Dali, Picasso, Bacon...ortalama fiyattan bir animatör bir düzine ünlü sanatçının çizgi karakteri biçiminde mevcut; hangilerini istediğinizi belirleyip, ardından satın alıyorsunuz."

"Muhteşem," dedi Norm Schein coşkuyla. "Yani mesela *Vanity Fair*'i Jack Wright tarzında izleyebiliyoruz."

Fran iç geçirdi ve sanki bir hayal görüyormuş gibi, "Barney, daha düne kadar Terra'daydın, üzerinde adeta oranın titreşimleri var," dedi.

"Nedir yani," dedi Norm, "dönüşüm başladığında hepimizde oluyor o titreşim." Ardından da sabırsızca Can-D'ye uzandı. "Hadi başlayalım

artık." Kendi payını alıp olanca gücüyle çiğnemeye başladı. "Seçtiğim kitap," dedi ve biraz düşündükten sonra, "The Meditations of Marcus Aurelius, De Chirico tarzında uzun, komik versiyon."

"Ne kadar da zekice," dedi Helen Morris, fikri beğenmediğini belli ederek. "Ben Augustine'in *İtiraflar*'ını önerecektim, Lichtenstein tarzında, elbette komik bir versiyon."

"Gerçekten! Bir düşünsenize, sürrealist perspektif, terk edilmiş, harabeye dönmüş binalar, sütunların yanlarında kafatasları..."

Fran, "Bence herkes çiğnemeye başlasın," dedi, kendi parçasına uzanırken, "o zaman senkronize olabiliriz."

Barney de kendi parçasını alıp, çiğnemeye başladı, bir taraftan da derin derin düşünüyordu; ben tam olarak neye dahil oluyorum şimdi, tüneldekilerin son Can-D dönüşümüne ve ardından ne gelecek? Eğer Leo haklıysa, bundan çok daha berbat bir şey, hatta dediğine göre bununla kıyaslanamayacak kadar korkunç bir şey. Gerçi Leo olaylara nadiren tarafsız yaklaşır ama neticede adam evrimleşti. Zaten akıllı biridir.

Geçmişte çok desteklediğim minyatürleşmiş nesneler...birazdan onların dünyasında olacağım, onların boyutlarına ineceğim. Ve buradakilerden farklı olarak, bu tasarımla ilgili tecrübemi, çok yakın zamanda ardımda bıraktıklarımla kı-

yaslayabilirim.

Ve çok yakın zamanda aynı şeyi Chew-Z ile de yapmak zorunda kalacağım.

"Tuhaf bir his olacak," dedi Norm Schein Barney'e bakarak, "Yani kendini diğer üç adamla aynı vücutta bulmak ve vücudumuzun yapmasını istediğimiz şey konusunda hemfikir olmak zorundayız ya da çoğunluğun isteğine uyulması lazım, yoksa öylece kalakalırız."

"Arada sırada öyle oluyor," dedi Tod Moris, "Aslına bakarsan vaktin yarısı öyle geçiyor diyebilirim."

Hepsi kendi paylarına düşeni çiğnemeye başlamıştı ve bu konuda en gönülsüzleri Barney'di. Bir an. "lanet olsun!" diye geçirdi içinden ve lavaboya gidip, yarısını çiğnediği Can-D'yi yutmadan tükürdü.

Diğerleri komaya girmişlerdi bile ve kimsenin ona aldırış ettiği yoktu. Barney birdenbire yalnız kalmıştı, tüm oda şimdilik onundu.

Yapamam diye düşündü, o lanet şeyi kullanamam, en azından daha değil.

Zil sesi geldi.

Tünelin girişinde biri vardı ve içeri girmek için izin istiyordu. Kabul edip, etmemek ona kalmıştı. Barney "umarım doğru şeyi yapıyorum," diye geçirdi aklından. Çünkü BM arada sırada tünellere baskın düzenliyordu; eğer gelen onlarsa aşağıdakilerin Can-D kullanmış oldukla-

rını gizleyebilmek için yapabileceği çok bir şey olmayacaktı.

Dışarıda, elinde fener tutan genç bir kadın duruyordu, üzerindeki ısı tulumuna alışamadığı her halinden belliydi. "Merhaba Bay Mayerson," dedi. "Beni hatırladınız mı? Nerede olduğunuzu öğrendim çünkü kendimi korkunç derecede yalnız hissediyorum. İçeri girebilir miyim?" Bu Anne Hawthorne'du; Barney şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Şey meşguldünüz galiba? Başka zaman geleyim en iyisi." Kız arkasını dönmüştü ki, Barney, "Gördüğüm kadarıyla Mars sizde şok etkisi yaratmış," dedi.

"Böyle yapmanın günah olduğunu biliyorum," dedi Anne, "ama daha şimdiden buradan nefret ettim; gerçekten- rıza göstermem, sabırlı olmam gerektiğini biliyorum ama-" elindeki feneri tünelin dışında uzanan boşluğa doğrultup, "şu anda yapmak istediğim tek şey Yeryüzüne dönmenin bir yolunu bulmak, ne kimseyi dine davet etmek, ne de bir şeyleri değiştirmek istiyorum, tek istediğim buradan kurtulmak," ardından suratsızca, "ama bunun mümkün olmadığını biliyorum," diye ekledi, "O yüzden en azından gelip sizi göreyim dedim."

Kızı elinden tutup, rampadan aşağı indirdi ve diğerleriyle beraber yaşadıkları kompartmana girdiler.

"Diğerleri nerede?" dedi kız merakla.

"Dışarıdalar."

"Dışarıda mı?" dedi kız ve ortak alanın kapısını açıp, içeri girince, diğerlerinin tasarımların başında, kendilerinden geçmiş olduklarını gördü. "Ha bunu kastediyorsun," dedi ve kapıyı kapadı. Şaşırdığı her halinden belliydi, "Beni şaşırtıyorsun," dedi Barney'e, "Ben bile o kadar kötü hissediyorum ki bu gece Can-D almayı aklımdan geçirdim. Ama bir de sana bak, ne kadar da dayanıklısın. Ben çok yetersizim."

"Belki benim buradaki amaçlarım seninkinden daha fazladır."

"Yeterince amacım var," dedi kız. Barney ikisi için kahve hazırlarken, o da geçip sandalyeye oturdu. "Benim tüneldekiler de -buradan yarım mil kuzeyde- aynı şeyi yaptılar. Biliyor musun neredeyse ben de alacaktım."

Barney iki tane plastik bardak buldu ve kahveleri doldurup, sehpanın üzerine koydu. "Belki de," dedi Tanrı Mars'a kadar uzanmıyordur. Belki de Terra'dan ayrılınca-"

"Saçmalık," dedi Anne sertçe.

"Bunun seni kızdıracağını biliyordum."

"Elbette kızdırır. Tanrı her yerde. Hatta burada bile," dedi ve Barney'in henüz daha yarısı bile açılmamış valizlerine ve mühürlü karton kutularına baktı. "Çok fazla bir şey getirmemişsin, benimkilerin çoğu daha yolda, otomatik nakliyeyle geliyor." Kalkıp üst üste yığılmış kitapların

yanına gitti. "De Imitatione Christi," dedi şaşkınlıkla. "Thomas a Kempis mi okuyorsun? Bu harika bir kitaptır."

"Satın aldım ama okumadım."

"Okumayı denedin mi peki? Bahse girerim hayır." Kitabı rastgele açtı ve kendi kendine okumaya başladı, dudakları kıpır kıpırdı. "Onun verdiği en ufak hediyenin bile muhteşem olduğunu düşünün; ve en tahammül edilmez şeyleri bile özel hediyeler ve sevginin işaretleri olarak görün." Bu Marstaki hayat için geçerli işte, öyle değil mi? Tünellere sıkışmış bu korkunç hayat-Tanrı aşkına neden?" Barney'e döndü ve sanki kendisini anlamasını istiyormuşcasına, "Sadece belli bir süre burada kalıp sonra eve dönebilseydik, olmaz mıydı sanki?"

"Koloninin tanımı bu, daimi olması lazım, Roanoke Island'ı düşün."

"Evet," dedi Anne başını sallayarak. "Oraya gitmiştim. Keşke Mars da kocaman bir Roanoke Island olsaydı, herkesin istediği zaman evine dönebildiği."

"Zamanla alışırız."

"Zenginlerin yaptığı gibi evrimleşebiliriz; toplu halde yapılabilir." Kempis'in kitabını sertçe yere bıraktı. "Ama onu da istemiyorum, o böceklerinki gibi kabuklar ve geriye kalan tüm o şey. Bir yanıt yok mu, Bay Mayerson? Neo-Hıristiyanlara yabancı topraklardaki gezginler

oldukları öğretilir. Sadece yolculuk eden yabancılar. Şimdi gerçekten de öyleyiz; Yeryüzü esas yurdumuz olarak kalacak ve burası asla öyle olmayacak. Bir dünyamız yok artık!" Burun delikleri titriyordu, "Evimiz yok!"

"Şey, sonuçta istediğimiz zaman Can-D ve Chew-Z var," dedi Barney, rahatsız olmuştu.

"Sen de var mı?"

"Hayır."

Kız başını salladı. "O zaman Thomas a Kempis'e dönmekten başka çare yok." Ama kitabı almadı, onun yerine başını öne eğip, derin düşüncelere daldı. "Ne olacağını biliyorum, Bay Mayerson. Yani Barney. Kimseyi Neo-Hıristiyanlığa ikna edemeyeceğim; işin aslı onlar beni Can-D ya da Chew-Z kullanmaya ikna edecekler ve burada olduklarını unutmak için her ne yapıyorlarsa onu yapmaya. Seks gibi. Burada çok eşlilik gerçekten yaygınmış, herkes birbiriyle yatıyormuş işte. Onu bile denerim artık; hatta daha şimdiden hazırım- buraya bu şekilde tahammül edebilmem olanaksız... Dışarıya gündüz gözüyle bakabildin mi?"

"Evet," dedi Barney. Gördükleri o kadar da canını sıkmamıştı; artık kimsenin uğraşmadığı her halinden belli olan bahçeler, öylece bırakılmış alet edevat, BM'nin bıraktığı, çürümek üzere olan gıda maddeleri. Sömürgecilerin her yerde aynı şekilde davrandıklarını okumuştu, hatta

Yeryüzünde bile, Alaska da yakın zamana kadar aynı durumdaydı.

"Şu içeridekiler," dedi Anne, "tasarımların başında fanteziye dalanlar, diyelim ki tüm tasarımı ortadan kaldırdık ve paramparça ettik? Ne yaparlardı o zaman?"

"Fantezilerine devam ederlerdi," dedi Barney. Artık dönüşüme girmişlerdi, ortada duran nesnelerin bir önemi yoktu. "Neden böyle bir şey yapmak isteyesin ki?" diye sordu. Kızın söylediği şeyin *sadist* bir tarafı vardı ve gemide ilk tanıştıklarında onda hiç de böyle bir özellik görmemişti.

"İkon kırıcılık," dedi kız. "Onların idollerini parçalamak istiyorum. Perky Pat ve Walt birer ikon. Bunu yapmak istiyorum çünkü-" bir süre sessiz kaldı, ardından, "çünkü onları kıskanıyorum," dedi. "Bunun dini tutkularımla bir ilgisi yok sadece zalimce, gaddarca bir istek işte. Madem aralarına katılamıyorum-"

"Katılabilirsin. Katılacaksın da. Ben de öyle ama daha değil." Kıza bir fincan kahve daha verdi; kız dalgın dalgın kahveyi aldı. Üzerindeki kalın ceketi çıkarttığı için artık daha zayıf görünüyordu. Barney onun en az kendisi kadar uzun boylu olduğunu fark etti, en azından topuklu giyse öyle olacaktı. Burnu bir garipti; ucu neredeyse top gibi yuvarlaktı; bu burun Barney'in aklına ufacık arazilerini pullukla süren Anglo-Saxon ve Norman köylüleri getirmişti.

Kızın Mars'tan nefret etmesinde şaşıracak bir şey yoktu; ataları da muhtemelen Terra'nın kendine özgü toprağını, toprağın kokusunu ve dokusunu seviyorlardı; o topraklarda yürümüş ve ölmüşlerdi. Toza değil, zengin humusa dönüşüp, ekin olup geri gelmişlerdi. Belki kız da burada kendine bir bahçe yapabilirdi; öncekilerin beceremediklerini o yapabilirdi. Kızın bu denli depresif olması ne tuhaftı, yeni gelenler için normal bir durum muydu bu acaba? Kendisi de mutsuzdu ama bu kız kadar değil. Belki de derinlerde bir yerde Terra'ya geri dönebilmenin bir yolunu bulabileceğine inanıyordu. Ama yine de yozlaşmış olan kendisiydi. Anne değil.

Anne birdenbire, "Ben de biraz Can-D var, Barney," dedi. Üzerindeki Birleşmiş Milletler tulumunun cebinden ufak bir paket çıkardı. "Biraz önce satın aldım, kaldığım tüneldeki birinden, Chew-Z geldiği için bunun artık değersiz olacağını söyledi, o yüzden de düşük fiyata verdi. Ağzıma koydum ama aynen senin gibi yutamadım. En kötü gerçek bile en ilginç illüzyondan daha iyi değil mi? Ama illüzyon mu acaba? Bunun felsefesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum; bana anlat çünkü benim tek bildiğim dini inanç o da bunu anlamama yardımcı olmuyor, yani bu dönüşüm işini." Paketi açtı, parmakları titriyordu. "Böyle devam edemeyeceğim, Barney."

Barney, "Bekle," deyip, fincanını sehpaya bı-

raktı ve ona doğru uzandı ama geç kalmıştı; kız Can-D'yi almıştı bile. "Bana yok mu?" dedi Barney, şaşırarak. "Sen olayı anlamamışsın ki, böyle yaparsan dönüşüm sırasında yanında kimse olmaz," dedi ve kızı kolundan tutup, kompartmanın ortak alanına, diğerlerinin yanına sürükledi ve "En azından bu şekilde deneyimi paylaşırsın ve bildiğim kadarıyla bu şekilde bir işe yarayabilir," dedi.

Kız uyuşuk uyuşuk, "teşekkür ederim," dedi. Gözleri kapandı ve vücudu yavaş yavaş uyuştu.

Barney onun artık Perky Pat olduğunu anlamıştı. Sorunsuz bir dünyada yaşayan Perky Pat.

Eğilip, onu dudaklarından öptü.

"Hâlâ uyanığım," diye mırıldandı kız.

"Ama nasılsa hatırlamayacaksın," dedi Barney.

"Hatırlayacağım," dedi Anne Hawthorne, cılız bir sesle ve odadan ayrıldı. Barney artık yalnızdı; etrafta sadece artık orada olmayan yedi terk edilmiş gövde vardı. Diğer tarafa geçti; sehpanın üzerinde duran kahvelerden hâlâ duman tütüyordu.

Bu kıza aşık olabilirim diye düşündü. Roni Fugate ile hatta Emily de bile olduğu gibi değil; yeni bir şey. Daha iyi belki? Ya da belki bu sadece umutsuzluk? Aynen Anne'in durumunda olduğu gibi; Can-D'yi yuttu çünkü yapılabilecek başka bir şey yok, sadece karanlık var. Ya o ya

da boşluk. Üstelik öyle bir günlüğüne, bir haftalığına filan da değil- sonsuza kadar. Demek ki benim de ona aşık olmaktan başka şansım yok.

* * *

Barney bir başına, yarısı açılmış eşyalarına bakarak oturdu, kahvesini içti ve düşüncelere daldı ta ki yan taraftan bazı sesler gelene kadar. İçeridekilerin bilinci açılmaya başlamıştı. Yanlarına gitti.

"Neden katılmadın, Mayerson?" dedi Norm Schein; alnını ovuyordu. "Tanrım, bu nasıl bir baş ağrısı böyle!" Ardından da Anne Hawthorne'un orada olduğunu fark etti; kızın bilinci hâlâ kapalıydı, sırtını duvara dayamış, başı öne doğru düşmüştü. "Bu kim?" dedi.

Fran dengesini koruyarak ayağa kalkmaya çalıştı ve "Sonlara doğru geldi; Mayerson'ın arkadaşıymış; buraya gelirken tanışmışlar. Oldukça hoş bir tip ama inançlı çatlaklardan, tanışırsınız zaten." Eleştiren gözlerle Anne'e baktı. "Tipi de hiç fena değilmiş; çok merak etmiştim doğrusu, nasıl biri olabileceğini canlandırıyordum kafamda."

Sam Regan, Barney'e yaklaşıp, "Onu yanına alsana, Mayerson; buraya mutlaka kabul ederiz. Yeterince yerimiz var, ayrıca senin de- yani senin de bir eşin olsa iyi olur." Gidip, Anne'e yakından baktı ve "Evet, güzel kız. Uzun siyah saçlı; sev-

diğim tipten," dedi.

"Değil mi ya? Sevdiğin tipten," dedi Mary Regan onu azarlayarak.

"Evet, ne olmuş yani?" dedi Sam Regan karısına.

Barney birdenbire, "Biz birlikteyiz," dedi.

Hepsi merakla ona baktılar.

"Bak bu tuhaf işte," dedi Helen Morris. "Bize bundan bahsetmedi, biz, ikinizin sadece arkadaş olduğunuzu sandık."

Fran Schein söze karıştı ve Barney'e "Neo-Hıristiyan bir çatlağın senle yaşamasını istemezsin," dedi. "Daha önce böyle bir durum yaşadık. Bir kaçını buradan defetmek zorunda kaldık. Burada, Mars'ta bile sorun çıkarabiliyorlar. Unutma, biz az önce onunla aynı zihni paylaştık ve kız kendini bir tür acayip kiliseye adamış durumda, tüm ayinleri, ritüelleri uyguluyormuş, tüm o işe yaramaz ıvır zıvır şeyler işte; kız bunlara gerçekten inanıyor."

Barney sertçe, "Biliyorum," dedi.

Tod Morris ortalığı sakinleştirmek istercesine, "Bak Mayerson," dedi. "Fran'in söyledikleri doğru. Terra'dan gelen herhangi bir ideolojik fanatizmi tolere edebilecek durumda değiliz. Başka tünellerde de bu tip sorunlar yaşandı, biliyoruz. Kim neye inanırsa inansın ama mutlak doğrular, dogmalar istemiyoruz; bir tünel bunun için fazla ufak." Bir sigara yaktı ve gidip, Anne'e

baktı. "Böyle tatlı bir kızın bu işlere bulaşması ne garip, demek ki herkes saplanabiliyor bu batağa," dedi, şaşırmış bir hali vardı.

"Dönüşümden hoşlanmış gibi miydi?" diye sordu Barney, Helen Morris'e.

"Evet, yani belli ölçüde. Tek bir vücutta bizlerle nasıl iş birliği yapacağını bilmiyordu, bu da onu hayal kırıklığına uğrattı ama öğrenmeye çok istekliydi. Şimdi yalnız olduğu için işi daha kolaylaşmıştır. Güzel idman oldu onun için."

Barney Mayerson yere eğilip, ufak Perky Pat bebeği eline aldı; bebeğin üzerinde sarı bir şort, kırmızı çizgili bir tişört ve ayağında sandalet vardı. Bu bebek şimdi Anne Hawthorne'du. Bu bebeği parçalayabilirdi ve Anne, sentetik fantezi yaşantısına hiç etkilenmeden devam edebilirdi.

"Onunla evlenmek istiyorum," dedi Barney birdendire.

"Kimle?" dedi Tod, "Perky Pat ile mi? Yoksa yeni kızla mı?"

"Perky Pat'i kastediyor," dedi Norm Schein sırıtarak.

"Hayır, onu kastetmiyor," dedi Helen sertçe. "Ayrıca bence kızla evlenmesinde sorun yok; üç çift ve yalnız başına bir adamdansa, dört çift olmak daha iyi."

Barney, "Burada sarhoş olabilmenin bir yolu var mı?" diye sordu.

"Elbette," dedi Norm. "İçkimiz var, gerçi

kötü kalite cinden başka bir şey yok ama o da iş görür."

"Bana biraz ver," dedi Barney, cebinden cüzdanını çıkarmıştı.

"Bedava. BM gemileri varille getiriyor." Norm gidip kilitli dolaplardan birini anahtarıyla açtı.

"Söyle bakalım, Mayerson," dedi Sam Regan, "Neden sarhoş olmak istiyorsun? Bizim yüzümüzden mi? Tünelden dolayı mı, yoksa tüm bu Mars meselesi mi?"

"Hayır," dedi Barney. Bunların hiç birinden dolayı değildi; Anne'den ve onun kimliğinin parçalanmasından dolayıydı. Kız'ın Can-D'yi yutmasının sebebi, inancını koruyamadığının ya da burayla daha fazla mücadele edemeyeceğinin göstergesiydi; vazgeçmişti. Bu bir kehanetti ve Barney için de geçerliydi, aynı şeyi o da yaşıyordu.

Belki kıza yardım edebilirse, kendine de yardım edebilirdi. Eğer edemezsede-

Eğer edemezse bunun ikisinin de sonu olacağına dair bir his vardı içinde. Mars, Anne ve kendisi için ölüm anlamına gelecekti. Ve muhtemelen bu çok yakında olacaktı.

DOKUZ

Anne Hawthorne dönüşüm deneyiminden döndükten sonra gergin ve sessizdi. Bu iyiye işaret değil, diye düşündü Barney; kesin kızın da içinde aynı önsezi vardı. Ama hiçbir şey söylemeden diğer tarafa gidip, ceketini aldı.

"Flax Back Spit'e dönmem lazım. "Tasarımlarınızı kullanmama izin verdiğiniz için teşekkürler," dedi dönüp diğerlerine bakarak. Herkes onu izliyordu. "Üzgünüm Barney, seni o şekilde bırakmam kabalıktı."

Barney ona yolda eşlik etti; ikisi de konuşmuyorlardı sadece olabildiğine dikkatli yürüyorlardı çünkü yolda karşılarına çakala benzeyen telapatik Marslı yaşam formlarından bir avcının çıkma olasalığı olduğu söylenmişti.

"Nasıldı?" diye sordu Barney nihayet.

"O sarı kafalı oyuncağın kılığına girmeyi mi kast ediyorsun? O ve onun lanet kıyafetleri, erkek arkadaşı, arabaları-" susup, omuz silkti. "Korkunçtu. Aradığım şey değildi, anlamsızdı. Sanki ergenlik çağına geri dönmüş gibiydim."

"Anlıyorum," dedi Barney. Perky Pat tam da böyle bir şeydi zaten.

Kız kısık sesle, "Barney," dedi. "Çok vakit kaybetmeden bir şeyler bulmam lazım. Bana

yardım edebilir misin? Sen zeki, olgun ve tecrübeli birine benziyorsun. *Dönüşüm deneyimi* benim işime yaramayacak...Chew-Z'de bir işe yaramayacak çünkü içimdeki bir şey bunu kabullenemiyor, anlıyor musun? Evet, elbette anlıyorsun, sen denemedin bile, demek ki ne demeye çalıştığımı biliyorsun." Barney'in koluna girdi ve sıkıca tuttu. "Bir şey daha var. Onlar da bıkmışlar aslında. Biz oradayken tek yaptıkları tartışıp, durmaktı. Bir saniyesinden bile keyif almadılar."

"Tanrım," dedi Barney.

Anne, feneri ileri doğru tutarak, "Ne yazık, keşke hoşlarına gitseydi. Kendimden çok, onlara üzülüyorum artık-" Olduğu yerde durdu, bir süre sessizce bekledi ve birden, kararlı bir ses tonuyla, "Ben değiştim, Barney," dedi. "İçimde hissedebiliyorum. Şu anda her neredeysek, oturmak istiyorum, sen ve ben karanlıkta. Ve sonra...sonrasını söylememe gerek yok herhalde?"

"Hayır, yok," dedi Barney. "Ama sorun şu ki sonradan pişman olursun. Ben de senin pişmanlığından ötürü pişman olurum."

"Belki dua ederim," dedi Anne. "Dua etmek zordur; nasıl yapılacağını bilmen lazım. Kendin için dua etmezsin; bizim aracılık dediğimiz şeyi yaparsın yani başkaları için dua edersin. Ve dua ettiğinde gökyüzünde ya da ötede bir yerlerde duran bir Tanrı değildir...içimizdeki Kutsal Ruha dua edersin; o farklı bir şeydir. O şefaatçi-

dir. Hiç *Paul*'ü okumuş muydun?

"Paul kim?"

"Yeni Ahit'de, Romalılara yazdığı mektuplar var. Paul düşmanımızın ölüm olduğunu söyler; alt etmemiz gereken son düşman ölümdür, yani sanırım en büyük düşman. Paul'e göre hepimiz çürümüşüz, sadece bedenlerimiz değil, ruhlarımız da öyle; ikisinin de ölmesi gerekir ki yeniden doğabilelim; sadece et olarak değil asla yozlaşmayacak biçimde. Anladın mı? Perky Pat olduğum zaman... tuhaf bir hisse kapıldım sanki ben- bunu söylemek ya da buna inanmak doğru değil biliyorum ama-"

"Ama," dedi Barney ondan önce davranarak, "sanki yeniden doğmuş gibiydin. Fakat sen bunu zaten biliyordun -iki durum arasındaki benzerlikten kendin bahsetmiştin, gemideyken." Bir sürü insan da aynı şeyi söylüyor zaten diye geçirdi aklından.

"Evet," dedi Anne. "Ama bilmediğim şey-" dedi, Barney karanlıkta onu zar zor seçebiliyordu, "Dönüşüm ölümün bu yönünün ufacık bir parçası; o korkunç bebek, Perky Pat olmasaydı-"

"Chew-Z gelecek," dedi Barney.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Eğer öyleyse, yani Paul'ün dediği gibiyse benim Chew-Z çiğnemem lazım Barney; hayatımın sonuna kadar bekleyemem... Belki burada Mars'ta elli sene yaşayacağız, düşünsene yarım yüzyıl!" Omuz

silkti, "Şu anda yapabilme şansım varken neden bekleyeyim ki?"

"Chew-Z alan son tanıdığım kişi yaşadıklarının hayatının en kötü deneyimi olduğunu söyledi."

Kız meraklanmıştı, "Ne açıdan?"

"Tamamen şeytani bir varlık olduğunu düşündüğü bir şeyin ya da birinin kontrolüne girmiş, geri dönebildiği için çok şanslı olduğunu düşünüyordu."

"Barney, sen neden Mars'tasın? Bana mecbur kaldığını söyleme; senin kadar kafası çalışan biri pisikyatriste gidip-"

"Buradayım çünkü bir hata yaptım." Senin deyiminle bir günah işledim diye düşündü. Sonra da kendi deyimiyle de öyle olduğuna karar verdi.

"Birini incittin, değil mi?" dedi Anne.

Barney omuz silkti.

"Ve artık hayatının sonuna kadar burada kalacaksın. Barney, bana Chew-Z bulabilir misin?"

"Çok yakında." Palmer Eldritch'in satıcılarından birine rastlamasının uzun sürmeyeceğini biliyordu; bundan emindi. Elini kızın omzuna koyup, "Ama zaten sen de kolaylıkla bulabilirsin," dedi.

Kız Barney'e yaslandı; Barney de ona sarıldı, kız da karşı koymadı, hatta rahatlamışcasına iç geçirdi. "Barney, sana göstermek istediğim bir şey var. Tüneldekilerden biri verdi bu broşürü

bana; kadının dediğine göre geçen gün bunlardan bir çuval atmışlar aşağı. Chew-Z çalışanları getirmiş." Kız elini ceketinin cebine attı ve fenerin ışığını tutup, ona kağıdı gösterdi. "Oku bak, Chew-Z hakkında hissettiklerimi daha iyi anlayacaksın...Bunun neden benim için tinsel bir sorun yarattığını göreceksin.

Barney kağıda baktı; başlık büyük siyah harflerle yazılmıştı.

TANRI EBEDİ HAYATI VADEDİYOR.
BİZ DOĞRUDAN VERİYORUZ.

"Gördün mü?" dedi Anne.

"Anladım," dedi Barney, geriye kalanını okumadı bile; kağıdı katlayıp, kıza verdi. İçi sıkılmıştı. "İyi slogan," dedi.

"Doğru ama."

"Büyük bir yalan değil en azından," dedi Barney, "ama esas gerçeğin yerine yutacağın bir yalan neticede." Ve bu daha mı kötü acaba? diye geçirdi aklından. Buna yanıt vermek zordu. İdeal olanı Palmer Eldritch'in broşürde yaptığı gibi kutsal şeylere saygısızlık ettiği için ölmesiydi ama böyle bir şeyin olmayacağı ortadaydı. Prox sisteminden aramıza sızan şeytan ruhlu bir ziyaretçi bize iki bin seneden fazla bir zamandır dua ettiğimiz şeyi sunuyor? Peki bunun neresi bu kadar kötü? Bunu da yanıtlaması zor ama yine de kötü olduğunu biliyoruz. Bu belki de Eldritch'in buyruğu altında olacağımız için kötü; Leo'nun

başına geldiği gibi; Eldritch her daim yanımızda olacak, hayatımıza o yön verecek ve geçmişte bizi koruyan, sadece izlemekle yetinecek.

Her dönüşüm yaşadığımızda Tanrı'yı değil Palmer Eldritch'i göreceğiz.

"Eğer Chew-Z sende işe yaramazsa," dedi birden.

"Öyle söyleme," dedi kız.

"Eğer Palmer Eldritch senin üzerinde başarılı olmazsa-" durdu çünkü karşılarında kızın yaşadığı tünel vardı; giriş kısmındaki ışık karanlık Mars gecesinde loş bir şekilde parıldıyordu. Kızdan ayrılacak olmak hoşuna gitmemişti. Kıza sarıldı, kafasından az önce tüneldekilere söylediği şeyler geçiyordu. "Benimle gel," dedi. "Suçiçeğine gider, resmen, yasal olarak evleniriz."

Kız bir süre ona baktı, sonra gülmeye başladı.

"Bu hayır anlamına mı geliyor?" dedi Barney, kaskatı kesilmişti.

"Ne?" dedi Anne, "Suçiçeği mi? Ah, anladım, sizin tünelin kod adı bu. Üzgünüm Barney; gülmek gibi bir niyetim yoktu. Ama yanıtım elbette ki hayır." Kız geri çekildi, tünelin girişine doğru yöneldi, sonra birden durup, Barney'e doğru bir adım atıp, kollarını uzattı ve "Seviş benimle," dedi.

"Burada olmaz. Tünele çok yakınız," dedi Barney, korkuyordu.

"Nerede istersen orada yapalım," dedi kız ve

kollarını Barney'in boynuna doladı. "Hadi, şimdi. Bekleme artık."

Barney söyleneni yaptı. Kızı kucağına alıp, tünelden uzaklaştı.

"Tanrım," dedi kız, Barney onu karanlığın içinde bir yere bıraktığında; hızlı hızlı nefes alıp, veriyordu. Belki de soğuktandı, kızın üzerindeki ceket artık onu korumuyordu, zaten bu ceketler sıcaktan korunmak içindi, soğuktan değil.

Termal dinamiğin kurallarından biri diye düşündü Barney. Isı alışverişi; moleküler olarak aramızdan geçiyor, onunkiler ve benimkiler birbirine karışıyor, henüz enerjiden yararlanamıyoruz.

"Ahh, Tanrım," dedi kız.

"Canını mı yaktım?"

"Hayır. Üzgünüm. Lütfen."

Soğuk, Barney'in kulaklarını, sırtını uyuşturuyordu artık. Elinden geldiğince yok saymaya çalışıyordu ama kafasından geçen de kalın, yünlü bir battaniyeydi. Böyle bir anda bir battaniyeye sarıldığını düşünmek tuhaftı tabi ama battaniyenin yumuşaklığını hayal ediyordu, vücudunda gezinen bu sert, soğuk havanın yerine yünün yumuşacık dokusu.

"Neyin var?" dedi kız.

"Sadece nefes alamıyorum. Bu hava."

"Canım, canım benim. Ben- ben senin adını unuttum."

"Ne hoş!"

"Barney."

Barney, kızı sıkıca tuttu.

"Hayır! Durma!" dedi kız, dişleri birbirine çarpıyordu.

"Öyle bir niyetim yoktu," dedi Barney.

"Aaaahhhh!!"

Barney gülmeye başladı.

"Lütfen gülme."

"Kabalık etmek istemedim."

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından kız, "ooff," deyip, yerinden doğruldu sanki bir deneyden çıkmıştı da şok geçirmişti. Barney'in solgun, çıplak aleti bir kurbağanın uzun ve oldukça ince sinir sistemi gibiydi; sanki dışarıdaki hayatın derinlerine dalmıştı; kız kurbanıydı onun ama karşı koymamış, durumu kabullenmişti.

"İyi misin?"

"Evet," dedi kız. "Evet, Barney. Kesinlikle iyiyim. Evet!"

* * *

Bir başına kendi tüneline doğru yürürken aklından belki de bu yaptığım Palmer Eldritch'in işine geliyordur diye geçirdi. Kızı çöküntüye uğratıyorum, moralini bozuyorum, sanki morali yeterince bozuk değilmiş gibi. Sanki hepimizin morali yeterince bozuk değilmiş gibi.

Yoluna bir şey çıktı.

Durup, etrafa baktı; özellikle geceleri, telepa-

tik çakaldan başka, Mars'a özgü başka canlılar da gezinebiliyordu ortalıkta, insanın vücuduna yapışıp, yedikleri söyleniyordu -fenerini ileri doğru tuttu, bir dizi kolu olan, belki balçıktan filan oluşmuş tuhaf bir yaratık görmeye hazırdı ama gördüğü şey park halinde bir gemiydi; bacalarından hâlâ duman çıkyordu, demek ki daha yeni inmişti.

Gemiden bir adam çıktı, fenerini yaktı ve Barney'e el sallayıp, yanına doğru yürüdü. "Ben Allen Faine. Seni arıyordum; Leo seninle benim aracılığımla iletişim kurmak istiyor; sana tünelinden ulaşacağım, al işte, kullanacağım kodlar bu kitapta. Bu arada benim kim olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Disk Jockey." Ne tuhaftı, bu adamla burada Mars'ta, geceyarısı buluşmak; gerçek dışı geliyordu. "Teşekkürler," deyip, adamın uzattığı kitabı aldı. "Ne yapacağım peki, sen konuştukça yazıp, sonra kodları mı çözmeye çalışacağım?"

"Tünelde, senin kompartmanda bir TV alıcısı olacak; Mars'ta yeni olduğun için seni oyalayacak bir şeylere ihtiyaç duyduğunu filan söyleyip, alıcıyı oraya yerleştirdik."

"Anladım," dedi Barney, başını sallayarak.

"Demek şimdiden bir kız buldun," dedi Faine, "feneri olur, olmaz yerlere doğrulttuğum için kusura bakma ama-"

"Baktım ama," dedi Barney.

"Bak, Mars'ta bu tip mevzular çok çabuk duyulur; bu anlamda mahremiyet yoktur yani. Burası ufak bir kasaba gibi, tünelde yaşayanlar da dedikodu için can atıyor, skandal olsun da ne olursa olsun; benim işim de bu, burada olup bitenleri bilip aktarmak ama doğal olarak söyleyemeyeceğim bir dizi şey de oluyor tabii. Kız kim?"

"Bilmiyorum," dedi Barney alaycı bir sesle. "Karanlıktı, göremedim."

Barney tam yürüyecekti ki, Allen, "Dur," dedi. "Bölgede dolanan bir Chew-Z satıcısı var ve tahminlerimize göre yarın sabah sizin tünelin civarında olacak. Yani hazır ol. Alışverişi başkalarının önünde yap, yani senin malı aldığını gören şahitler olsun; çiğnerken de aynı şekilde, Chew-Z çiğnediğinden emin olsunlar. Anlaşıldı mı? Bir de satıcıdan garanti iste, sözlü olarak elbette, sorun çıkmayacağına dair filan ve sen atlamıyorsun, bırak o seni satın almaya ikna etsin."

"Peki, ben bunların karşılığında ne alıyorum?" dedi.

"Pardon?"

"Leo karşılığında ne alacağımı söyleme zahmetine bile-"

"Bak sana ne diyeyim," dedi Faine sessizce, "Seni Mars'tan çıkaracağız. İşte ödemen bu."

Barney bir süre sessiz kaldı, ardından, "Ciddi misin, dedi?"

"Elbette yasadışı yollardan olacak. Sadece BM seni buradan yasal yollarla çıkarabilir ve böyle bir şey de olmayacak. Seni bir gece alacağız ve doğrudan Winnie Ther Pooh arazisine götüreceğiz."

"Ve orada kalacağım."

"Leo'nun cerrahları sana yeni bir yüz, yeni parmak izleri, yeni bir beyin dalgası ve dolayısıyla yeni bir kimlik yaratana kadar; sonra oradan çıkıp, muhtemelen P. P. Layouts'daki eski işine döneceksin. Bildiğim kadarıyla New York'taki adamları sendin. İki, iki buçuk sene kadar sonra her şey eskisi gibi olacak. Yani umudunu kesme."

"İyi de belki de benim istediğim bu değil," dedi.

"Ne? Elbette istediğin bu. Buradaki herkesin iste-"

"Düşünürüm," dedi Barney. "Sonra da sana kararımı bildiririm. Ama belki de başka bir şeyler isteyeceğim." Anne'i düşünüyordu. Terra'ya dönüp, yeniden başlamak, belki yine Roni Fugate ile birlikte olmak -derinde bir yerde istediği şeyin bu olmadığını hissedebiliyordu. Mars -ya da Anne Hawthorne ile yaşadığı aşk- belki de onu daha şimdiden fark edebildiğinden daha fazla değiştirmişti; hangisiydi acaba? Her ikisi de, ne fark eder ki, buraya gelmeyi isteyen bendim diye düşündü ve bunu asla unutmamam lazım."

"Bak, Mayerson," dedi Allen Faine. "Du-

rumu kısmen de olsa biliyorum. Sen kefaretini ödemeye çalışıyorsun, doğru mu?"

Barney şakınlıkla, "Sen de mi?" dedi. Dini eğilimler buradaki tüm çevreye nüfuz etmiş gibiydi.

"Kullandığım kelimeye itiraz edebilirsin ama duruma uygun kelime de o. Şimdi beni dinle, buradan ayrıldığında zaten kefaretini fazlasıyla ödemiş olacaksın. Henüz bilmediğin bir şey var. Bak şuna." İsteksizce ufak, plastik bir tüp çıkardı.

Barney'in tüyleri diken diken olmuştu, "O ne?" dedi.

"Senin hastalığın. Leo senin sadece mahkemeye çıkıp, Chew-Z'den zarar gördüğünü söylemenin yeterli olmayacağını düşünüyor, daha doğrusu bu konuda profesyonellere danışmış, mahkeme senin kapsamlı bir muayeneye girmeni isteyebilirmiş."

"Bana şu şeyin içinde ne olduğunu söyle."

"Epilepsi. *Q tipi.* Nöbetin sebeplerinden kimse emin olamıyor, organik bir hasardan mı yoksa psikojenik kaynaklı mı olduğu EEG taramasında bile belli olmuyor."

"Peki ya semptomlar?"

"Ağır kasılma nöbetleri." Biraz durdu ve "Üzgünüm," dedi.

"Anladım,"dedi Barney, "Ne kadar sürecek peki bu?"

"Dava tamamlandıktan sonra panzehire baş-

layabiliriz ama en erken o zaman, bu da en fazla bir yıl demek. Demek istediğim buydu işte; Leo'ya yardım etmediğin için kefaret ödemeye geldin demiştim ya, bu şekilde ödemiş olacaksın zaten. Bu hastalığın, Chew-Z'nin yan etkisi olduğunu söyleyerek."

"Elbette, değil mi ya?" dedi Barney. "Epilepsi en çok korkulan kelimelerden biri. Bir zamanlar kanser de öyleydi. İnsanlar epilepsiden irrasyonel bir biçimde korkuyor çünkü kendilerinin de başına gelebileceğini biliyorlar, her an olabilir, tek bir uyarı dahi olmadan."

"Özellikle de yeni çıkan bu tip; biliyor musun, bu konuda tek bir teori bile yok. Önemli olan Q tipinin beyinde organik bir değişiklik yaratmaması yani bu da seni tekrar düzeltebileceğimiz anlamına geliyor. Bu tüpün içindeki metrazole benzeyen bir zehir ama metrazolden farklı olarak nöbetlerin devametmesine sebep oluyor."

"Bu zehir kan tahlilinde çıkmaz mı?"

"Çıkacak, zaten bizim istediğimiz de tam olarak bu. Senin Yeryüzün'deyken girdiğin fiziksel ve zihinsel muayene belgelerini mahkemeye sunacağız, böylece Mars'a gelene kadar sende ne epilepsi ne de kanında herhangi bir zehir olmadığını ispatlayacağız yani bu da kandaki zehrin, Chew-Z'den kaynaklanmış olma ihtimalini arttıracak."

"Davayı kaybetsem bile-"

"Aynen, davayı kaybetsen bile, Chew-Z satışları kesinlikle bu olaydan etkilenecek. Çoğu sömürgeci zaten bu dönüşüm uyuşturucularının uzun vadede biyo-kimyasal zararları olabileceğine inanıyor," dedi Faine ve devam etti, "Bu tüpteki zehir oldukça nadir bulunan bir şey. Leo çok gizli kanallardan ulaştı, sanırım Io'da üretildi. Bir doktor varmış-"

"Willy Denkmall," dedi Barney.

Faine omuz silkti. "Muhtemelen o. Her neyse, artık sende; Chew-Z alışverişini yapar yapmaz, zehri alıyorsun. Tüneldekilerin nöbet geçirdiğini görmesi lazım; hiç kimsenin olmadığı, terk edilmiş yerlerde nöbet geçirmenin bir anlamı yok. Nöbet biter bitmez, telefonla BM'yi arayıp, tıbbi yardım isteyeceksin. Özel muayeneye girme; devlet doktorlarının bakması lazım."

"BM doktorları nöbet esnasında EEG taraması yapsalar iyi olur aslında."

"Kesinlikle. O yüzden mümkünse BM hastanelerinden birinde yatmaya çalış; zaten Mars'ta üç tane var. Bu mahkemede işine epeyce yarayacak çünkü-" biraz duraksadı ve ardından, "Çünkü dürüst olmak gerekirse bu zehir nöbet esnasında kendine ve etrafındakilere zarar vermene sebep olacak. Nöbetlerin histerik, agresif türden olacak ve bilincinin kapanmasıyla sonuçlanacak. Kasların gerilecek, sonra ritmik kasılmalar başlayacak ve ardından koma. Bu seni ürkütüyor

mu?"

"Bunun bir önemi var mı? Leo'ya borcum var; sen de, Leo da bunu biliyorsunuz. Şu 'kefaret' kelimesinden hoşlanmıyorum ama sanırım doğru kelime." Bu yapay hastalığın Anne ile olan ilişkisini nasıl etkileyeceğini düşünüyordu. Muhtemelen ilişki bitecekti yani Leo Bulero için epeyce fedekârlık yapacağı ortadaydı. Ama Leo da onun için bir şeyler yapıyordu; birini Mars'tan kaçırmak az iş değildi.

"Suç duyursunda bulunduğun an seni öldürmeye çalışacaklarından eminiz. İşin aslı-"

"Şimdi tünele dönmek istiyorum, olur mu?"

"Tamam. Ama sana o kızla ilgili bir tavsiyede bulunayım. Doberman Yasası- hatırladın mı? Mars'ta ilk kez evlenen ve boşanan adam diyor ki bu lanet yerde birine duygusal olarak ne kadar bağlanırsan, ilişkin o kadar çabuk kötüye gider. Sana en fazla iki hafta veriyorum, hastalanacağın için de değil, standart süre bu olduğu için. BM ilişkileri teşvik ediyor çünkü dürüst olalım, koloninin nüfusunun artması için çocuk yapılması lazım."

"BM," dedi Barney, "Bizim ilişkimizi onaylamayabilir çünkü senin tarif ettiğinden farklı bir ilişki bu."

"Hayır, değil," dedi Faine, sakince. "Sana öyle geliyor olabilir ama ben tüm gün bu gezegeni izliyorum. Sana bir gerçeği aktarıyorum sadece,

eleştirdiğim falan yok. Şahsen ben seni anlayabiliyorum."

"Teşekkürler," dedi Barney ve fener ışığında tüneline doğru yürümeye başladı; boynunda asılı duran çağrı cihazı tünele yaklaştığının sinyalini veriyordu, bu aletin daha önemli olan özelliği, tünelden uzaklaşıldığını da haber vermesiydi.

"Zehri alacağım," diye düşündü "ve mahkemeye gidip, Leo için o piçlere dava açacağım. Çünkü bunu ona borçluyum. Ama Yeryüzüne dönmüyorum; ya burada başımın çaresine bakarım ya da hiçbir şey yapmam. Umarım Anne ile birlikte yaparız bunu ama yürümezse de kendi başıma, ya da bir başkasıyla yapacağım. Belki de Faine'in dediği gibi Doberman Yasası benim içinde geçerlidir; ne olacaksa olacak ama burada, bu berbat gezegende, bu 'vaat edilmiş topraklarda' olacak."

ON

Ertesi sabah Norm Schein ve Tod Morris ona buldozerlerin, kepçelerin, tarak makinelerinin nasıl kullanılacağını gösterdiler ama makinelerin birçok parçası neredeyse çürümeye yüz tutmuştu; çok uzun zamandır kullanılmıyorlardı.

Öğlene doğru bitkin düştü, gidip devasa bir mamuta benzeyen traktörün gölgesinde dinlenip, soğuk bir yemek yedi ve Fran Schein'ın ona aşağıdan kibarlık ederek getirdiği çayı içti.

Tüneldekiler aşağıda, her zaman ne yapıyorlarsa, onu yapmaya devam ediyorlardı; Barney'in umurunda değildi.

Her taraf, aşağıdakilerin artık ilgilenmediği, terk edilmiş ve çürümeye yüz tutmuş bahçelerle doluydu, acaba ben de mi bir süre sonra vazgeçeceğim diye düşündü. Belki her yeni gelen sömürgeci böyle hüzünlü bir çabayla uğraşıyor sonra da ümidini kaybedip bırakıyordu. Durum gerçekten de o kadar umutsuz muydu? Hayır, tam olarak değildi.

Bu şekilde gelişmesinde biz P. P Layouts çalışanlarının da katkısı oldu diye düşündü. Onlara daha kolay ve acısız bir şey verdik. Şimdi de Palmer Eldritch bizim başlattığımız işi devralmaya geldi. Yolu biz açtık -ben de dahil olmak üzere-

peki şimdi ne olacak? Faine'in dediği gibi kefaret ödüyorsam, tüm bunların kefaretini ödemenin bir yolu var mı?

Helen Morris neşeyle ona seslendi, "Toprak işi nasıl gidiyor?" Gelip, yanına oturdu, yanında kalın bir katalog getirmişti, "Bak," dedi, "BM bu tohumların hepsini bedava veriyor, lale bile var." Yaprakları birer birer çeviriyordu, "Ama geceleri ortalıkta dolaşan fareye benzer ufak bir kemirgen var; ona dikkat etmen lazım. Tuzak kurman gerekiyor, birkaç tane."

"Tamam," dedi Barney. Tuzaklara saygı duyuyorum diye geçirdi aklından, ya da başka deyişle kapıların hiç birinin dışarı açılmamasına saygı duyuyorum.

"BM ayrıca sana iki tane ücretsiz robot verecek. Tabi en fazla altı ay kullanabileceksin. O yüzden onları nasıl kullanacağını iyi planlaman lazım. En iyisi onları sulama kanalı açmakta kullanmak. Bizimkiler işe yaramaz durumda artık, bazen kanalların iki yüz mil kadar uzaması gerekiyor ya da birileriyle anlaşma yapacaksın-"

"Anlaşma yapmam," dedi Barney.

"Ama ucuza getirirsin; yakın civardaki tünellerden kendi sulama sistemini kurup, artık kullanmayan birilerini bul; satın alıp, musluğuna bağla. Senin kız da gelip çalışacak mı burada?"

Barney yanıt vermedi; o sırada, Mars'ın siyah renkli gökyüzünde dolanan bir gemi gördü.

Chew-Z'nin adamları mıydı acaba? Artık kendisine hiçbir şey vermeyen bir tasarım imparatorluğu, bir *monopol* ayakta kalabilsin diye kendini zehirleme vakti gelmişti demek.

İnsanın kendini yok etme dürtüsü ne kadar da güçlü olabiliyor, diye düşündü.

Gökyüzüne bakan Helen Morris, "Ziyaretçiler var!" diye bağırdı. "Üstelik bu BM gemilerinden değil." Tünele doğru koştu ve "Gidip haber vereyim!" diye bağırdı.

Barney sol elini ceketinin cebine atıp, plastik tüpe dokundu, "bunu gerçekten yapabilir miyim?" diye düşünüyordu. Mümkün görünmüyordu; bunu neden yapacaktı? Belki de her şeyi kaybetmiş olmasından kaynaklanan umutsuzluktan, ama sebep buymuş gibi de gelmiyordu.

Gemi çok da uzak olmayan bir noktaya doğru inerken belki de bunu yapmak istememin nedeni Anne'e Chew-Z'nin nasıl bir şey olduğunu göstermektir diye düşündü; yapacağı sahtekârlık olsa da. Sonuç olarak Barney zehirlenirse ve bunun sebebinin Chew-Z olduğu iddia edilirse, Anne asla maddeyi kullanmazdı. Böyle olacağına dair güçlü bir önsezisi vardı.

Gemiden Palmer Eldritch indi.

Onu tanımamak mümkün değildi; gemisinin Pluto'ya çakılmasının ardından, gazeteler onun fotoğraflarını yayınlayıp durmuştu. Elbette fotoğraflar on yıl öncesine aitti ama adam aynı

adamdı. Boyu bir seksenden fazlaydı, kemikli ve inceydi, kolları iki yandan sarkıyordu. Ve yüzü; harabeye dönmüş gibiydi. Eldritch sanki kendi etini yiyerek beslenmiş gibi derisi incelmişti. Çelikten yapılmış iri iri dişleri vardı; bunları Prox sistemine yaptığı yolculuktan önce Çek dişçilere yaptırmıştı; çenesine çakılmış, kalıcı dişlerdi bunlar, onlarla ölecekti. Sağ kolu yapaydı. Yirmi sene önce Callisto'da geçirdiği bir av kazasında kaybetmişti kolunu; elbette bu kol orijinalinden daha üstündü çünkü elleri farklı modellerle değiştirilebiliyordu. Eldritch şu anda beş parmaklı, *manuel* olarak kullanılan insan eli modelini kullanıyordu. Metalik parıltıları olmasa, gerçek bir el olmadığı muhtemelen anlaşılamazdı.

Ve Palmer kördü. En azından doğal bir insan anatomisi düşünüldüğünde öyleydi. Elbette gözlerinin yerine yenileri yerleştirilmişti; operasyonu yapan Brezilyalı göz doktorlarıydı ve karşılığında ancak Palmer'ın ödeyebileceği miktarda ücret almışlardı. Harika bir iş çıkarmışlardı. Protezlerde göz bebeği yoktu, kaslardan kaynaklı herhangi bir hareket de gözükmüyordu. Onun yerine bir uçtan bir uca uzanan dar, yatay bir çizgiye yerleştirilmiş geniş açılı bir lens panoramik görüş sağlıyordu. Orijinal gözlerini de bir kazada kaybetmişti ama buna tam olarak kaza demekte mümkün değildi; Chicago'dayken kimliği bilinmeyen bazı şahıslar, yine bilinmeyen sebepler-

den dolayı, gözlerine asit atmışlardı...Tabii Palmer muhtemelen olayın sebebini de, şahısları da biliyordu ama halka açıklanmamıştı. Yine de ne şikâyette bulunmuş, ne de tek kelime açıklama yapmıştı; doğrudan Brezilyâlı doktorlara gitmişti. Yapay gözlerinden oldukça memnun kalmış gibi bir hali vardı keza operasyon tamamlanır tamamlanmaz Utah'taki opera binasına gidip, hiç çekinmeden yakınlarıyla opera izlemişti. Aradan geçen on seneye rağmen bu operasyon hâlâ nadir olarak yapılıyordu. Barney bu yapay göz modelini ilk defa görüyordu, hem gözler, hem de yapay kol onu umduğundan daha fazla etkilemişti...Ya da belki Eldritch'in insanı etkileyen başka bir tarafı vardı.

"Bay Mayerson," dedi Palmer Eldritch ve gülümsedi; çelik dişler zayıf, soğuk Mars ışığında parıldadı. Elini uzattı, Barney de otomatik olarak aynı hareketi yaptı.

"Sesi," diye aklından geçirdi Barney, "sanki başka bir yerden geliyor." Aslına bakılırsa karşısındaki şey tamamen gerçek dışı gibiydi; bir tür hayal ürünü, yapay olarak üretilmiş -o esnada düşündüğü şeyin ironisini fark etti; adamın büyük kısmı zaten yapaydı, şimdi eti ve kanı da öyle görünüyordu. Prox'dan dönen şey bu muydu yani? Eğer öyleyse Hepburn-Gilbert aldanmıştı; bu şey bir insan değildi. Hem de hiçbir anlamda.

"Ben hâlâ gemideyim," dedi Palmer Eldritch;

sesi gemi güvertesine yerleştirilmiş bir hoparlörden geliyordu. "Leo Bulero'nun çalışanı olduğun için tedbir almak zorunda kaldım." Karşısında duran şeyin eli, Barney'in eline temas etti; Barney tüm vücudunun titrediğini hissetti, bu elbette psikolojik bir tepkiydi çünkü karşısında gerçekte *hiçbir şey* yoktu.

"Eski çalışanı," dedi Barney.

Tüneldekiler birer birer dışarı çıkmaya başlamışlardı, Schein, Morris ve Regan ailesi Barney'in karşısında duran belli belirsiz adamı tanıdıkları için ürkek çocuklar gibi çekinerek geliyorlardı.

"Neler oluyor?" dedi Norm Schein, huzursuz olduğu her halinden belliydi. "Bu bir simulakr; hiç hoşuma gitmedi," dedi ve Barney'e dönüp, "Çölde yaşıyoruz Mayerson, burada çok sık hayal görülür; gemiler, ziyaretçiler, doğal olmayan yaşam formları. Bu da onlardan biri; bu adam gerçekte burada değil. Zamanla alışırsın."

"Ama beni duyabiliyorsun," dedi Palmer Eldritch; ses hoparlörden yankılanıyordu. "Ben sizle iş yapmaya geldim. Tünelinizin takım kaptanı kim?"

"Ben," dedi Norm Schein.

"İşte kartım," dedi Eldritch ve küçük, beyaz bir kart uzattı. Norm Schein refleksif bir hareketle karta uzandı ama tutamadan düşürdü. Eldritch bakıp gülümsedi, buz gibi bir gülümseme-

di bu, sanki etraftaki her şeyi, hatta havayı bile içine çeken garip bir gülümseme. "Karta bak," dedi Eldritch. Norm Schein yere eğilip, karta baktı. "Gördüğün gibi işte, buraya sizin grupla sözleşme yapmaya geldim. Şimdi gerçekleşecek olan konuşmada-"

"Tanrının vaat ettiği şeyi senin doğrudan verdiğinden bahsedeceksin; geç o kısmı şimdi, bize fiyatı söyle yeter."

"Rakibimizin ürününün onda biri kadar, ayrıca çok daha etkili. Tasarıma bile ihtiyacınız yok." Eldritch doğrudan Barney ile konuşuyor gibiydi ancak lenslerden dolayı bakışlarının nereye yöneldiğini anlamak mümkün değildi. "Mars'ı sevdiniz mi, Bay Mayerson?"

"Oldukça eğlenceli," dedi Barney.

"Dün gece Allen Faine o zavallı uydusundan inip, sana geldi, ne konuştunuz?"

"İş konuştuk," dedi Barney sert bir sesle.

"Demek ki hâlâ Leo için çalışıyorsun. İlk Chew-Z dağıtımına yetişmen için buraya kasten gönderildin. Neden? Satışları engellemenin bir yolunu mu buldun? Bagajında ne propoganda yazıları ne broşür vardı; sadece sıradan birkaç kitap. Yoksa dedikodu mu yayacaksın, Mayerson? Chew-Z'nin kullanıcıya zarar verdiğini mi söyleyeceksin?"

"Zararı olup, olmadığını ben de bilmiyorum ki kullanıp, göreceğiz işte."

"Hepimiz gibi," dedi Fran Schein; hemen alışveriş yapmak için kucak dolusu skinle bekliyordu. "Hemen dağıtıma başlıyor musun yoksa daha bekleyecek miyiz?"

"İlk payınızı hemen verebilirim," dedi Eldritch

Geminin iskelelerinden biri açıldı ve içinden ufak bir jet traktör çıkıp, hızla onlara doğru ilerledi. Biraz ötelerinde durdu ve bildikleri kahverengi kağıda sarılı karton kutuyu ayaklarının dibine bıraktı; Norm Schein yere eğildi ve kutuyu yerden kaldırdı. Kutu hayal değildi. Norm paketi dikkatle çözdü.

"Chew-Z," dedi Mary Regan, nefes nefeseydi. "Tanrım! Ne kadar da çok! Bay Eldritch ne ödeyeceğiz?"

"Toplamda beş skin," dedi Palmer. Traktörden ufak bir bölme çıktı, ebatı tam olarak içine beş skin sığacak kadardı.

Aralarında pazarlık ettikten sonra toparladıkları beş skini bölmeye yerleştirdiler, bölme içeri çekildi, ardından da traktör geri çekilip, geminin içine girdi. Palmer Eldritch hayali biçimiyle hâlâ orada duruyordu. Adam hayatından memnun diye düşündü Barney, benim bir iş çevireceğimi biliyor ve umursamıyor; kendinden fazlasıyla emin.

Bu durum canını sıkmıştı; tek başına, kendisi için temizlenmiş olan minicik bahçeye doğru yü-

rüdü. Arkasını Palmer'a ve tüneldekilere dönüp, otomatik birimlerden birini çalıştırdı; motor vızıldayarak, işlemeye başladı. Gürültüyle ve güçlükle toprağı çekiyordu. Bu alet ne kadar dayanacak acaba diye düşündü. Ve bozulduğunda nasıl tamir edilecekti? Burada, Mars'ta, tamir işi nasıl halledili yordu? Belki de halledilemiyordu; sadece vazgeçiliyordu.

Arkasından Palmer'ın sesi geldi, "Evet Bay Mayerson, artık hayatınızın sonuna kadar çiğneyebilirsiniz."

Barney gönülsüzce arkasını döndü, çünkü bu bir hayal değildi; adam nihayet ortaya çıkmıştı.

"Doğru," dedi "ve hiçbir şey beni bu kadar memnun etmezdi." Yeniden arkasını dönüp, makineyle oynamaya devam etti, "Burada makineler nerede tamir ettiriliyor? Birleşmiş Milletler mi ilgileniyor bu işle?" diye sordu.

"Ben nereden bileyim?" dedi Eldritch.

Otomatik birimin bir parçası Barney'in elinde kalakaldı; parçayı elinde tarttı, demirden yapılmış, ağır bir şeydi. "Bununla onu öldürebilirim," diye düşündü.

"Tam burada, bu noktada. Meseleyi halletmiş olmaz mıyım böylece? Ne kendimi zehirlememe gerek kalır, ne dava işine...Ama kesin misilleme yaparlar, Palmer'ı öldürsem bile en fazla birkaç saat daha hayatta kalabilirim.

Ama yine de buna değmez mi?

Arkasını döndü. Ve birden her şey o denli hızlı oldu ki, bırak anlamayı, doğru düzgün göremedi bile. Park halinde bekleyen gemiden gelen lazer ışını doğrudan elindeki demir parçayı vurdu. Aynı anda Palmer Eldritch dans ederek, havada yükseldi, tıpkı bir balon gibi! Barney bakıyordu ama gördüklerine inanmıyordu- adam havada süzüldü, sırıtarak çelik dişlerini gösteriyordu, yönünü değiştirdi ve gemiye doğru ilerledi. Birden gözden kayboldu. Gemi gürültüyle havalandı. Palmer içeride, güvendeydi.

"Neden böyle bir şey yaptı?" dedi Norm Schein merakla, "Tanrı aşkına neler oldu orada öyle?"

Barney hiçbir şey demedi; sarsılmıştı, demirden geriye kalan küle benzer parçacıkları yere atmasıyla; dağılıp, uçuştular.

"Aralarında sorun var," Tod Morris. "Mayerson ve Eldritch; daha ilk anda hoşlanmadılar birbirlerinden."

"Her neyse," dedi Norm, "Neticede Chew-Z'yi aldık, sen bundan sonra Eldritch'ten uzak dursan iyi olur, Mayerson. Alışveriş işini ben hallederim. Sen Leo Bulero için çalıştığından dolayı-"

"Önceden çalışıyordum," dedi Barney, düşünceli bir ifadeyele, hâlâ elinde demir parçayı tuttuğu an kafasından geçenleri düşünüyordu. Palmer Eldritch'i öldürmeye yönelik ilk teşeb-

büsü başarısız olmuştu. Acaba bir fırsatı daha olacak mıydı?

Biraz önceki bir fırsat mıydı?

İki sorunun da yanıtının "Hayır," olduğuna karar verdi.

* * *

O gün öğleden sonra Suçiçeği sakinleri Chew-Z'yi kullanmak üzere bir araya toplandılar. Hepsi gergin ve endişeliydi; paketler bir bir açılıp, dağıtılırken kimse tek kelime etmedi.

"Ihh," dedi Fran Schein yüzünü ekşiterek, "Bunun tadı berbat."

Norm da sabırsızca çiğnemeye başladı ve "Çürümüş mantar gibi, kesinlikle haklısın, tadı korkunç," dedi. Yutmaya çalıştıysa da "gakk," diye bir ses çıkardı ve çiğnemeye devam etti.

"Bunu tasarım olmadan yapmak mümkün mü?" dedi Helen Morris. "Nereye gideceğiz? Herhangi bir yere mi? Korkuyorum ben," dedi. "Birlikte olacağız, değil mi? Norm, birlikte olacağımızdan eminsin, değil mi?"

"Kimin umrunda," dedi Sam Regan, çiğnemeye devam ederek.

"Bana bakın," dedi Barney.

Öyle bir sesle söylemişti ki hepsi dönüp merakla ona baktılar.

"Chew-Z'yi ağzıma koyuyorum," dedi Barney ve koydu. "Bunu yaptığımı gördünüz. Değil mi?" Çiğnemeye başladı. "Şimdi de çiğniyorum."

Kalbi hızla çarpıyordu. Tanrım, diye geçirdi aklından, bununla baş edebilecek miyim?

"Evet, gördük," dedi Tod Morris. "Gördük de ne olmuş yani? Patlayacak mısın ya da Palmer gibi havaya falan mı yükseleceksin?" deyip, çiğnemeye devam etti. Yedisi birden çiğniyordu artık. Barney gözlerini kapadı.

İlk hatırladığı karısının ona doğru eğilmiş olduğuydu.

"Ona dedim ki," dedi karısı, "ikinci bir Manhattan alacak mısın? Alacaksan buzdolabından biraz daha buz istemem gerekecek."

"Emily," dedi Barney.

"Evet, tatlım," dedi kadın, ses tonundan canının sıkıldığı belliydi. "Adımı ne zaman bu şekilde söylesen, söylevlerinden birini çekmeye hazırlandığını anlıyorum artık. Yine ne var?" Barney'in karşısındaki koltuğa oturdu, eteğini düzeltti, bu Barney'in ona yılbaşı hediyesi olarak aldığı mavi beyaz renkli, el işlemeli Meksika tarzı etekti.

"Söylev yok," dedi Barney. "Gerçekten öyle biri miyim ben?" diye sordu kendine. Sürekli tiradlar atan? Huysuzca ayağa kalktı; başı dönüyordu, yanında duran ayaklı lambaya tutunarak dengesini bulmaya çalıştı.

"Zom oldun," dedi Emily.

"Zom olmak," bu kelimeyi en son kolejdeyken duymuştu herhalde; çoktan modası geçmiş bir laftı ama doğal olarak Emily kullanmaya

devam ediyordu. "O kullandığın kelime," dedi, dengesini korumak için elinden geleni yaparak, "tarih oldu," dedi ve mutfaktaki içki dolabına doğru yürüdü.

Emily, "Tarih oldu," diye tekrar edip, iç geçirdi. Kadın mutsuz görünüyordu; Barney bunun nedenini merak etti bir an. Kadın, "Barney," dedi. "Çok içme artık, tarih olsun ya da olmasın, sonucu değiştirmez. Sanırım benim hatam; çok içiyorsun çünkü ben sana yetmiyorum. Eliyle sağ gözünü ovuşturdu; bu Barney'in iyi bildiği, sinir bozucu bir tikti.

"Sen yetersiz olduğun için değil, benim standartlarım yüksek olduğu için," dedi Barney. Başkalarından çok fazla şey beklemem öğretildi bana diye düşündü. Onların da benim kadar saygın ve istikrarlı olmalarını bekliyorum; bir de duygusal olarak dengeli olabilmelerini, kendilerini kontrol edebilmelerini.

"Ama bir sanatçı," diye geçirdi aklından, daha doğrusu sözde sanatçı! Bir bohem. Yeteneği olmamasına rağmen bir sanatçı gibi yaşamak isteyen biri. Kendine yeni bir içki koydu, bu kez burbon ve su, buzsuz; shot bardağına değil, doğrudan kendi bardağına.

"İçkiyi böyle doldurduğunda," dedi Emily, "öfkeli olduğunu ve tartışmaya başlayacağımızı biliyorum ve bundan nefret ediyorum," dedi Emily.

"Git o zaman," dedi Barney.

"Lanet olsun!" dedi Emily, "Ben gitmek istemiyorum! Sadece –" umutsuzca bir el hareketi yaptı, "Sadece biraz daha nazik, iyi niyetli ya da onun gibi bir şey olamaz mısın? Görmezden gelemez misin?" sesi cılızlaştı, "Kusurlarımı görmezden gelemez misin?"

"İyi de," dedi Barney, "Görmezden gelinecek gibi değiller ki! Ben de isterdim o dediğini yapabilmeyi. Sence ben başladığı hiçbir işi bitiremeyen ve sosyal anlamda hiçbir şey başaramayan biriyle yaşamaya çok mu hevesliyim? Mesela en son- boşver!" dedi. Ne faydası vardı ki? Emily'i düzeltmek mümkün değildi; kadın tembelin tekiydi. Zamanı iyi değerlendirmekten anladığı şey tüm gün yağlı, pis, dışkıya benzeyen boyalarla oynamak ya da kireç yığınının içine girip, saatler geçirmekti. Ve bu arada-

Bu arada zaman kaybediyorlardı. Tüm dünya, Bay Bulero'nun çalışanlarının tamamı, özellikle de biliciler kendilerini değiştirmiş, büyümüş, olgunlaşmışlardı. "Ben Detroit'e çakılıp, kaldım," diye düşündü, "asla New York'ta çalışamayacağım; yeni hiçbir şeyin yaşanmadığı bu şehirde çürüyeceğim."

Eğer New York'taki pozisyona geçebilseydim, hayatımın bir anlamı olurdu diye düşündü. Mutlu olurdum çünkü tüm kapasitemi kullanabildiğim bir iş yapıyor olurdum. Başka neye ihit-

yacı vardı ki zaten? Hiçbir şeye, tek istediğim...

Emily'e dönüp,"Ben çıkıyorum," dedi, bardağını bırakıp, gardroptan ceketini aldı.

Emily onun peşinden yürüyüp, "Ben uyumadan dönersin, değil mi?" dedi, New York merkezi baz alınarak dışarıya doğru hesaplandığında 11139584 numaralı elektronik binada yaşıyorlardı, iki sene olmuştu.

Barney, "Bakarız," dedi ve kapıyı açtı. Koridorda uzun boylu, dişleri çelikten yapılmış, göz bebekleri olmayan ve ceketinin sağ kolundan parlak metal renkli yapay eli görünen bir adam duruyordu. Adam, "Selam, Mayerson," dedi ve gülümsedi. Çelik dişleri parıl parıldı.

"Palmer Eldritch," dedi Barney ve Emily'e dönüp, "Resimlerini gazetelerde görmüşsündür; şu meşhur sanayici bu." Barney, doğal olarak Eldritch'i görür görmez tanımıştı. "Beni mi görmek istedin?" dedi Barney tereddüt ederek; içinde bulunduğu anın gizemli bir tarafı vardı, sanki şu anı hali hazırda yaşamıştı ama başka bir şekilde.

"Eşinizle bir dakika konuşmama müsaade edin," dedi Palmer, Emily'e, sesi tuhaf denecek kadar nazikti. Emily itaatkâr bir tavırla denileni yaptı ve kapıyı kapadı. Palmer artık ne nazikti ne de gülümsüyordu; aniden gaddarlaşmıştı. "Mayerson, vaktini çok kötü kullanıyorsun. Geçmişi tekrar etmekten başka yaptığın bir şey yok. Sana

Chew-Z satmanın anlamı ne o zaman? Sapkın bir adamsın sen; böylesini de hiç görmedim. Sana on dakika daha vereceğim; ardından da ait olduğun yere, tüneline döneceksin. O yüzden ne istediğine çabuk karar ver, bir bok anladıysan tabii."

"Neler oluyor, Chew Z mi?" dedi Barney.

Yapay el havaya kalktı, Palmer onu sertçe yere itti.

"Hey!" diye bağırdı Barney, adamın olağanüstü gücüne karşı koymaya çalışıp, "Ne-"

Hatırladığı ilk şey sırt üstü yattığıydı. Başı zonkluyordu; güç bela gözlerini açtı ve odaya bakındı. Üzerinde pijamalar vardı, demek ki uykudan uyanıyordu ama bu pijamaları daha önce hiç görmemişti. Başkasının evinde miydi yoksa onların kıyafetlerini mi giymişti? Başka bir adamın kıyafetlerini...

Panikle yatağa baktı, yanında tanımadığı bir kız vardı, hafifçe nefes alıp veriyordu, saçları pamuk gibi bembeyazdı, omuzları çıplak ve pürüzsüzdü.

"Geç kaldım," dedi kendi kendine, sesi çatlak ve tuhaftı, sanki kendi sesi bile değildi.

"Hayır, geç kalmadın," diye mırıldandı kız, gözleri hâlâ kapalıydı. "Rahatla. Buradan işte-" kız gözlerini açıp, esnedi. "On beş dakikada gideriz." Kız ona bakıp gülümsedi; Barney'in huzursuzluğu kızı güldürmüştü. "Her sabah aynı

şeyi söylüyorsun, hadi git de kahve al. Kahve içmem lazım."

"Tabii," dedi Barney ve yataktan tökezleyerek çıktı.

"Bay Tavşan," dedi kız, dalga geçerek. "Sen ne kadar korkuyorsun böyle; hem benim hem işin için ve sürekli koşuşturuyorsun."

"Tanrım," dedi Barney, "Her şeye sırtımı dönmüşüm."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Emily." Kıza baktı, Roni ya da başka biriydi, onun yatak odasındaydı, "ve artık hiçbir şeyim yok," dedi.

"Demek öyle," dedi kız alaycı bir sesle, yine de gücendiği belliydi. "Ben de sana güzel bir şeyler söyleyeyim de kendini iyi hisset bari."

"Üstelik daha yeni oldu tüm bunlar. Yıllar öncede değil. Palmer Eldritch içeri girmeden az önce."

"Palmer Eldritch nasıl içeri girdi ki, acaba?" dedi kız, "Adam Jupiter ya da Satürn gibi bir bölgede, hastanede yatıyor; BM gemi kazasından sonra onu alıp, oralarda bir yere götürdü." Kız alaycı bir sesle konuşuyordu ama yine de meraklandığı belliydi.

"Palmer Eldritch az önce karşımdaydı," dedi. "Emily'e geri dönmem lazım," diye düşündü. Kıyafetlerini topladı ve banyoya koştu. Aceleyle tıraş oldu, giyindi ve yatak odasına dönüp, hâlâ

yatakta uzanan kıza, "Benim gitmem lazım," dedi. "Bana kızma; gitmek zorundayım."

Bir dakika sonra zemin kata inen asansördeydi; anti-termal koruyucunun altında aşağı yukarı dolanıp, bir taksi aradı.

Yeni modellerden biri olan taksi onu Emily'nin yaşadığı binaya adeta uçurdu; ödemeyi yaptı ve asansöre bindi. Tüm bunlar olurken zaman sanki hiç akmıyordu, adeta tamamen durmuştu ve onunla beraber her şey de donmuştu; tıpkı, sabitlenip kalmış nesnelerin dünyasındaydı, hareket eden tek şey kendisiydi.

Kapıya gelip, zili çaldı.

Kapıyı bir adam açtı ve "Evet?" dedi. Adam esmerdi; yakışıklı sayılırdı, kalın kaşları ve kıvırcık saçları vardı; bir elinde sabah gazetesini tutuyordu. Barney içeri şöyle bir baktı; kahvaltı masası henüz toplanmamıştı.

"Sen," dedi Barney, "Richard Hnatt'sın."

"Evet," dedi adam şaşkınlıkla, Barney'i dikkatle süzüyordu. "Seni tanıyor muyum?"

O sırada Emily geldi, üzerinde V yaka bir süveter ve üzeri kireç lekeli kot pantolon vardı. "Yüce tanrım, Barney bu!" dedi kocasına dönerek, "Eski kocam, gelsene içeri." Kapıyı sonuna kadar açtı, Barney de içeri girdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Richard, elini uzatacak gibi oldu sonra vazgeçip, "Kahve alır mıydın?" dedi.

"Teşekkürler," dedi Barney ve gidip kahvaltı masasının yanındaki sandalyeye oturdu. "Dinle," dedi Emily'e; vakti yoktu, Richard'ın yanında konuşmak zorundaydı. "Senle boşanarak hata yaptım. Yeniden evlenmek istiyorum. Eskisi gibi olalım."

Emily, Barney'in gayet iyi hatırladığı tarzıyla, bir kahkaha attı ve gidip Barney'e kahve koydu. Bir yanıt bile vermemişti; tam ona göre bir tavırdı bu, tembel tembel kahkaha atmak. "Tanrım," diye geçirdi aklından ve sabit gözlerle boşluğa bakakaldı.

Richard karşısındaki sandalyeye oturup, "Biz evliyiz," dedi. "Sen sadece birlikte yaşadığımızı filan mı sanıyordun?" Öfkelendiği belliydi ama kendini kontrol ediyordu.

Barney yine Emily'e dönüp, "Evlilikler bitebilir. Benle yeniden evlenir misin?" dedi. Ayağa kalktı, tereddüt ederek ona doğru birkaç adım attı; o sırada Emily arkasını döndü ve sakin bir tavırla, "Hayır," dedi, Hâlâ gülümsüyordu, gözleri ışıl ışıldı. Barney'in nasıl hissettiğinin gayet farkındaydı ama bu yanıtını değiştirmeyecekti. Barney de bunu biliyordu; yanıtın her zaman "hayır," olacağını tahmin edebiliyordu; Barney Emily için herhangi bir gerçekliğin bile parçası değildi. Barney "bunun sebebi benim," diye düşündü; "onu o kadar incittim ki şimdi de sonucuna katlanıyorum işte. Başıma gelen her şeyi

hak ediyorum, tüm bunların sebebi sadece benim."

Gidip sandalyeye oturdu; Emily gelip onun bardağına kahve doldurdu, kadının ellerine bakıyordu. "Bir zamanlar bunlar benim karımın elleriydi," diye geçirdi aklından, "ve ben ondan vazgeçtim." Kendini yok etme isteği; kendi ölümümü görmek istedim. Tek açıklaması bu olabilir. Ya da aptalın tekiydim? O kadar aptal mıydım gerçekten? Hayır, bu sadece aptallıkla açıklanabilecek bir şey değildi, bu tamamen özgür iradeyle..."

"Ee nasılsın bakalım Barney?" dedi Emily.

"Lanet olsun, harika harika," dedi Barney, sesi titriyordu.

"Duyduğuma göre çok güzel bir kızılla birlikteymişsin," dedi Emily. Sandalyesine oturmuş, kahvaltısına devam ediyordu.

"O iş bitti," dedi Barney, "çoktan unutuldu."

"E şimdiki kim peki?" Benimle sanki eski bir arkadaşıymışım ya da komşusuymuşum gibi konuşuyor diye düşündü Barney. Delilik bu! Nasıl böyle davranabiliyor? Kasten yapıyor, bir şeyleri daha derinden yok etmek için.

"Benle yeniden birlikte olursan, seni yine dışarı atarım diye korkuyorsun," dedi yüksek sesle, "Ama öyle bir şey olmayacak; bir daha asla öyle bir şey yapmam."

Emily aynı rahat ses tonuyla, "Kendini kötü

hissettiğin için üzgünüm, Barney. Bir terapistin yok muydu senin? Birileri senin pisikyatrik valizle gezindiğinden bahsetmişti bana."

"Dr. Smile," dedi Barney. Onu muhtemelen Roni Fugate'in dairesinde bırakmıştı. "Benim yardıma ihtiyacım var," dedi Emily'e dönerek. "Bir yolu yok mu?" dedi ve durdu. Geçmiş değiştirilemez miydi? Göründüğü kadarıyla hayır. Neden sonuç ilişkisi tek bir yöne doğru ilerliyordu ve geçmiş geçmişte kalmıştı. "Artık buradan gitsem iyi olur,"diye düşündü. Ayağa kalktı ve ikisine birden, "Aklımı kaçırmış olmalıyım," dedi. "Üzgünüm. Bu sabah pek kendimde değilim, kafam darmadağınık. Uyandığımda bu haldeydim."

"Kahveni iç hadi," dedi Richard. Öfkesi geçmişti, o da Emily gibi rahattı artık, önemsemiyordu.

"Anlamıyorum," dedi Barney. "Palmer Eldritch buraya gelmemi söylemişti, gerçekten söyledi mi acaba? Ama emindi kendinden, bunun işe yaraması gerekiyordu," dedi umutsuzca.

Hnatt ve Emily birbirlerine baktılar.

"Eldritch hastanede," diye başladı Emily.

"Bir şeyler ters gitti," dedi Barney. "Eldritch kontrolü kaybetmiş olmalı. Onu bulsam iyi olacak; neler olduğunu izah edebilir." Ve birden panikledi, parmak uçlarına kadar endişeyle doluydu sanki. Zar zor, "hoşçakalın," diyebildi ve

kapıya doğru yöneldi, bir an önce kaçıp, kurtulmak istiyordu.

Arkasından Richard Hnatt, "Bekle," dedi.

Barney ona doğru döndü. Emily yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle, kahvesini yudumluyor ve sabit gözlerle boşluğa bakıyordu. Richard onun tam karşısındaydı ve ellerinden biri yapaydı; yapay olan eliyle tuttuğu çatalı ağzına götürünce Barney onun dişlerinin çelikten olduğunu fark etti. Göz bebekleri de yoktu artık ve vücudu devasaydı, sanki tüm odayı dolduruyordu. Bu Hnatt değildi ama aynı zamanda sanki oydu. "Anlamıyorum," dedi Barney. Kapıda öylece duruyordu, ne dışarı çıkabiliyordu ne de içeri dönebiliyordu; aynen Hnatt'ın dediği gibi bekliyordu. Bu karşısındaki 'şey' Palmer Eldritch değil miydi? Gazetedeki resimlerde görmüştü... Yapay bir eli, çelik dişleri ve göz yerine mercekleri vardı ama bir şekilde o değildi işte.

"Dürüst olalım artık,"dedi Hnatt. "Emily'nin seni reddetmesine bakma, aslında seni istiyor. Bunu biliyorum çünkü bana söyledi hem de defalarca." Ardından dönüp Emily'e baktı. "Sen şu görev adamı dedikleri türdensin. Ahlâki olarak Barney'e karşı hissettiğin şeyleri bastırman gerektiğini düşünüyorsun; en başından beri yaptığın bu zaten ama unut artık görevlerini. Bana ihanet etmenin yanlış olduğunu düşünsen bile, hissettiklerinle yüzleşmeli ve kendini böyle kur-

ban ederek, onları bastırmaya çalışmamalısın. Barney'in seni evden atmasına da bu yüzden izin verdin; onun kariyerine engel olmamanın senin görevin olduğunu sanıyordun. Hata yaptın ve hâlâ da yapıyorsun. Kendine karşı dürüst ol artık." Ardından dönüp, Barney'e bakarak sırıttı ve ölü gözlerden biri yanıp söndü, bir tür mekanik göz kırpması gibi.

Karşısındaki artık Palmer Eldritch'ti, tamamen.

Ama Emily bunun farkında değil gibiydi; gülümsemesi silinmişti, hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve giderek öfkelendiği de ortadaydı. "Canımı çok sıkıyorsun," dedi kocasına. "Ben nasıl hissettiğimi zaten söyledim, iki yüzlü biri değilim ben ve böyle bir şeyle itham edilmekten hiç hoşlanmıyorum."

Karşısındaki adam, "sadece bir kez yaşıyoruz," dedi, "bu hayatı benle değil Barney ile yaşamak istiyorsan..."

"İstemiyorum," dedi kadın öfkeyle.

"Ben gidiyorum," dedi Barney ve kapıyı açtı. Durum umutsuzdu.

"Bekle," dedi Palmer, "senle aşağıya ineyim."

İkisi birlikte koridor boyunca yürüdüler.

"Hemen vazgeçme," dedi Palmer, "Unutma daha ilk kez Chew-Z aldın; daha çok vaktin var; amacına ulaşana kadar almaya devam edebilirsin zaten."

"Lanet olsun! Nedir şu Chew-Z?" diye sordu Barney.

* * *

Yanında bir yerlerde kızın biri sürekli "Barney Mayerson, hadi uyan," deyip, duruyordu. Gözlerini açtı, yanına diz çöküp, elini omzuna atmış olan kız Anne Hawthorne'du. "Nasıldı?" dedi kız merakla. "Sizin tünele uğradım, ortalıkta kimse yoktu, sonra baktım hepiniz burada, baygın halde yatıyorsunuz. Ya gelen BM görevlileri olsaydı?"

"Beni uyandırdın," dedi kıza; kendini ağırlaşmış, ve pişman bir şekilde, hayal kırıklığının tam da içinde bulmuştu. Ama dönüşüm süresi dolmuştu; yapacak bir şey yoktu. İçinde yeniden oraya dönme arzusu vardı artık. En yakın zamanda geri gidebilmek istiyordu. Geriye kalan hiçbir şeyin önemi yoktu, ne yanındaki kızın, ne de sağda solda baygın yatan diğerlerinin.

"O kadar güzel miydi yani?" dedi Anne ve ardından ceketinin cebine dokundu. O gözleri ve dişleri bir garip olan adam bizim tünele de uğradı; ben de satın aldım."

"Eldritch'ten bahsediyorsun ya da onun simülasyonu işte." Sanki saatlerdir aynı pozisyonda oturuyormuş gibi tüm eklemleri ağrıyordu ancak saatine baktığında aradan en fazla bir dakika geçmiş olduğunu fark etti. "Eldritch her yerde," dedi kıza, "Sendeki Chew-Z'yi bana ver."

Kız, "Hayır," dedi.

Barney omuz silkti, canı sıkılmıştı ama gizlemeye çalışıyordu, yoksunluğun akut, fiziksel etkisi. Neticede Palmer dönecekti; şüphesiz kendi ürününün etkilerini biliyordu. Hatta belki bugün yine gelirdi."

"Anlat bana, nasıl bir şey," dedi Anne.

"Eldritch'in *tanrı* pozisyonunda olduğu illüzyon bir dünya; sana gerçekte asla yapamayacağın bir şeyi yapabilmen için bir fırsat veriyor- geçmişi olması gerektiği şekilde inşa edebilme şansı. Ama bu onun için bile zor. Epeyce vakit alıyor." Sonra suskunlaştı ve ağrıyan başını ovmaya başladı.

"Yani öyle el çırpıp istediğimiz her şeye kavuşamıyoruz öyle mi? Hani rüyada olduğu gibi?"

"Kesinlikle hayal gibi değil." Daha çok kabus gibi diye düşündü. Evet cehennem herhalde öyle bir yerdi; tekrar tekrar karşına çıkan, hiç vazgeçmeyen. Ama Eldritch gerekli sabır ve çabayla bunun değiştirilebileceğini düşünüyordu.

"Eğer geri dönersen-" dedi Anne.

"Eğer mi?" dedi Barney dik dik kıza bakarak. "Gitmek zorundayım zaten. Hiçbir şeyi halledemedim ki!" Belki de yüzlerce kez gitmem gerekecek diye düşündü. "Dinle, bak. Tanrı aşkına şu Chew-Z'yi bana ver. Emily'i ikna edebileceğimi biliyorum. Eldritch de benim tarafımdaydı zaten. Emily şimdi çok öfkelidir -ben öyle çekip,

gidince-" Birden sustu; Anne Hawthorne'a dikkatlice baktı. Yanlış bir şeyler vardı çünkü.

Anne'in bir kolu yapaydı; olduğu yerden plastik ve metal parmakları görebiliyordu. Kızın yüzündeki boşluğu da görebiliyordu Palmer'ın çıkıp geldiği sistemler arası uzayın boşluğu kadar engin bir boşluktu bu; ölü gözler bilinen dünyaların ötesinden gelen boşlukla doluydu.

"Daha sonra yine alırsın," dedi Anne sakince. "Günde bir sefer yeterli." Gülümsüyordu. "Yoksa skinlerin biter, satın alma gücün kalmaz, o zaman ne bok yiyicen, değil mi ya?"

Kızın gülümsemesi ışıl ışıldı; servetin göstergesi çelik dişlerde tek bir leke yoktu.

* * *

Tünelin diğer üyeleri de inleyip mırıldanarak yavaş yavaş uyanıyorlardı; yerlerinden doğruluyor, dengelerini bulmaya çabalıyorlardı. Anne ortalıkta yoktu. Barney ayağa kalktı. Kesin kahve yapmaya gitti diye düşündü.

"Vay canına!" dedi Norm Schein.

"Nereye gittin?" dedi Tod Morris, ayağa kalktı, ardından da karısını kaldırdı. "Lise yıllarıma döndüm, ilk kez biriyle birlikte oluyordum, dinliyor musun beni?" dedi karısına gerginlikle bakıp.

"Can-D'den çok daha iyi. Ah keşke size ne yaptığımı anlatabilseydim," dedi Helen. Kendi

kendine güldü, "ama anlatamam," yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Barney kendi kompartmanına girip, kapıyı kilitledi ve Allan Faine'den aldığı tüpü cebinden çıkarıp, düşünmeye başladı. Artık zamanı gelmişti, "ama gerçekten döndük mü acaba?" diye sordu kendi kendine. Sürekli Eldritch'i görüp durdum, Anne olarak bile çıktı karşıma, belki şimdi de diğerlerinin görüntüsüne büründü.

Eğer öyleyse zehri almanın zamanı değildi.

Yine de tüpün kapağını açtı.

Tüpün içinden cılız bir ses yükseldi, "İzleniyorsun, Mayerson. Ve eğer bir iş çevirirsen, sana ciddi olarak müdahale etmek zorunda kalırız. Üzgünüm."

Tüpün kapağını yeniden taktı ve titreyen parmaklarıyla sıkı sıkı kapattı. Tüpün içi boşalmıştı!

"O nedir?" dedi Anne. Barney'in kompartımanının mutfağındaydı, üzerine bir yerlerden bulduğu bir önlük geçirmişti. "O ne?" diye tekrar etti, Barney'in elindeki tüpü göstererek.

"Kaçış," dedi Barney. "Tüm bunlardan."

"Tam olarak neyden?" Anne normal görüntüsündeydi; eksik ya da fazla bir şey yoktu. "Barney, sen kesinlikle hasta görünüyorsun. Bu Chew-Z'nin yan etkisi olabilir mi?"

"Bir tür akşamdan kalma hali," dedi Barney. Palmer Eldritch gerçekten bu tüpün içinde olabilir mi diye geçirdi aklından. "Faines'in uydusu

ile bağlantı kurmanın bir yolu var mı?"

"Sanırım var. Herhalde videolu telefon bağlantısı ya da onun gibi bir şey kullanıyorlar."

"Gidip Norm Schein'e söyle, beni oraya bağlasın."

Anne söyleneni yaparak kompartımandan çıktı.

Barney hemen gidip Faine'in ona verdiği, içinde kodların yazılı olduğu kitabı gizlediği yerden, fırının arkasından çıkardı ama açınca sayfaların boş olduğunu gördü.

"Demek ki kod filan olmayacak," diye düşündü, "o zaman elimden gelenin en iyisini yapmak zorundayım, gerisi onlara kalmış."

Kapı açıldı ve Anne içeri girdi, "Bay Schein senin için bağlantıyı ayarlıyor. Her seferinde farklı frekans bulmak gerektiğini söyledi."

Kızla beraber Norm'un bir alıcıyla uğraştığı ufak odaya girdiler. "Hatta Charlotte var, işine yarar mı?" dedi Norm.

"Allen olması lazım," dedi Barney.

"Tamam," dedi Norm, "İşte eski dost Al! Gel Barney." Mikrofonu Barney'e uzattı. Karşısındaki ufak ekranda Allen'ın profesyonel yüzü belirdi. "Yeni bir yurttaş senle konuşmak istiyor," diye izah etti Norm, ardından Barney'e dönüp, "Evet Barney, işte Marsta aklımızı korumamızı ve hayatta kalmamızı sağlayan takımın üyesiyle tanış!" dedi. Sonra kendi kendine, "Tanrım,

başım çatlıyor, kusura bakmayın," dedi. Alıcının önündeki sandalyeden kalktı ve odadan çıktı.

"Bay Faine," dedi Barney dikkatle. "Bu sabah erken saatlerde Bay Palmer Eldritch ile konuştum. İkimizin arasında geçen konuşmadan haberi var. O yüzden durumu biliyor."

"Ne konuşması?" dedi Faine buz gibi bir sesle.

Barney bir süre sessiz kaldı ve ardından, "Anladığım kadarı ile kamerayla izliyorlar, muhtemelen bir uydudan. Ama ne konuştuğumuza dair..."

"Sen kafayı yemişsin," dedi Faine. "Seni tanımıyorum; senle daha önce hiç konuşmadım. Evet, adamım bir talebin var mı yok mu?" Suratı hiç de simülasyon gibi görünmüyordu.

"Benim kim olduğumu bilmiyorsun, öyle mi?" dedi Barney, duyduklarına inanamıyordu.

Faine kendi tarafındaki bağlantıyı kesti ve ufak ekran karardı, geride sadece boşluk kalmıştı. Barney de alıcıyı kapattı. Hiçbir şey hissetmiyordu artık. Anne'in önünden geçti, koridora çıktı, durdu, cebinden Terra'dan getirdiği sigara paketini çıkardı ve içinde tek bir tane kaldığını gördü, sigarayı yaktı. Eldritch, Leo'ya Luna'da, Sigma [14]-B'de ya da artık her neresiyse işte orada yaptıklarının aynını bana da yaptı diye geçirdi aklından. Ve sonunda hepimizi ele geçirecek. Aynen bu şekilde; komün hayatı son bulacak, herkes izole olacak. İşe benimle başladı.

Ve ben, içinde bir zamanlar pahalı, nadir bulunan ve beynin fonksiyonlarına hasar veren bir zehir olan ama artık içinde Palmer Eldritch'in olduğu plastik bir tüple mücadele etmek zorundayım. Üstelik Palmer'ın tamamı değil, sadece sesi burada.

Kibrit elini yakmıştı. Aldırmadı.

ON BİR

Felix Blau elindeki notlara bakıp, "On beş saat önce Chew-Z taşıyan BM onaylı bir gemi Mars'a inmiş ve Fineburg Yerleşim Bölgesi'ne ilk dağıtımı yapmış," dedi.

Leo Bulero ekrana doğru eğildi ve "Suçiçeği de dahil mi?" dedi.

Felix başını evet anlamında salladı.

"Şimdiye kadar," dedi Leo, "O beyin çürüten malzemeyi almış ve uydu aracılığı ile bağlantıya geçmiş olması gerekirdi."

"Kesinlikle öyle olması gerekirdi."

"William C. Clarke hâlâ beklemede mi?" Clarke P. P. Layouts'un Mars'taki en üst düzey yasal görevlisiydi.

"Evet," dedi Felix, "Ama Mayerson onla da bağlantı kurmamış; hiç kimseyle bağlantı kurmamış," Elindeki belgeleri kenara koydu. "Hepsi bu, şu anda elimde olanlar bunlar."

"Belki de öldü," dedi Leo. Suratı asılmıştı; durum canını sıkıyordu. "Belki de o kadar şiddetli bir nöbet geçirdi ki!"

"Öyle olsa duyardık, Mars'taki üç BM hastanesinden birinden bilgi gelirdi."

"Palmer Eldritch nerede?"

"Benim organizasyondan kimsenin bilgisi

yok," dedi Felix. "Luna'dan ayrılıp, ortadan kaybolmuş. İzini kaybettik."

"Barney'in kaldığı o tünelde neler olduğunu öğrenmek için sağ kolumu verirdim."

"Mars'a kendin git."

"Kesinlikle, hayır," dedi Leo. "Luna'da başıma gelenlerden sonra P. P. Layouts'tan kesinlikle çıkmam. Senin organizasyondan birini yollayamaz mısın oraya? Neler olduğunu doğrudan bize rapor etsin."

"Bizim kız, Anne Hawthorne orada ama ondan da haber gelmedi. Eğer sen gitmeyeceksen belki ben giderim Mars'a."

"Ben gitmiyorum," diye yineledi Leo.

"Sana pahalıya mal olur," dedi Felix.

"Biliyorum, öderim. En azından bir şansımız olur, baksana şu anda elimizde hiçbir şey yok."

"Ve sonumuz geldi gibi görünüyor," dedi kendi kendine. "Bana faturayı yolla yeter."

"Bak, eğer orada ölürsem, bunun sana neye mal olacağının farkında mısın? Organizasyonum..."

"Lütfen," dedi Leo. "Bu konuda konuşmak istemiyorum; Mars nedir? Palmer Eldritch'in kazıdığı bir mezar mı? Eldritch muhtemelen Barney'i de yemiştir. Tamam işte, sen gidiyorsun." Telefonu kapattı.

Roni Fugate arkasında durmuş merakla dinliyordu.

"İyice duyabildin mi bari?" dedi Leo, kıza alayla.

"Onun sana yaptığının aynısını sen de ona yapıyorsun," dedi kız.

"Kime? Ne yapıyorum?"

"Sen Luna'da kaybolduğunda Barney peşinden gelmeye korkmuştu. Şimdi de sen korkuyorsun."

"Oraya gitmek akıllıca bir iş olmaz," dedi. "Tamam, peki, Palmer'dan o kadar korkuyorum ki bu binadan çıkmaya cesaret edemiyorum, anladın mı? Dediğin doğru ve ben Mars'a gitmiyorum."

"Ama kimse seni kovmayacak, senin Barney'i kovduğun gibi yani," dedi kız.

"Ben kendimi kovarım! Zaten durum yeterince can sıkıcı!"

"Ama seni Mars'a gidecek kadar rahatsız etmediği de ortada."

"Tamam!" diye bağırdı ve Felix Blau ile yeniden telefon bağlantısı kurdu. "Blau, vazgeçtim. Ben gideceğim, her ne kadar delice olsa da!"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Blau, "tam olarak Eldritch'in yapmanı istediği şeyi yapıyorsun. Cesaret ister."

"Eldritch'in tüm gücü elindeki o uyuşturucu," dedi Leo. "Onu üzerimde kullanamadığı müddetçe sorun yok. Yanıma şirketten birkaç güvenlik görevlisi alacağım, geçen seferki gibi

tuzağa düşürüp, o iğneyi batırmasını engellemek için. Blau, sen de gel, olur mu?" Dönüp Roni'ye baktı, "Sorun var mı?"

"Yok," dedi kız.

"Gördün mü bak, Roni sorun yok diyor. Ne diyorsun, benle Mars'a gelip elimi tutar mısın?"

"Elbette, Leo," dedi Felix Blau, "hatta bayılırsan yelpazeleyip ayıltırım. Senin ofiste buluşuruz," kol saatine baktı, "iki saat içinde. Detayları geldiğimde konuşuruz. Sen gemiyi hazırlat. Ben de güvendiğim adamlarımdan bir kaçını getiririm."

"Evet, işte bu kadar," dedi Leo Roni'ye. "Bak bana neler yaptırdın. Barney'in işine kondun, Mars'tan dönmezsem belki benim işimi de alırsın." Kıza baktı. Bir kadın bir adama her şeyi yaptırabilir diye düşündü, ister annesi, ister karısı isterse çalışanı olsun; bizi ellerinde plastik gibi eğip, büküyorlar.

"Sizce bu yüzden mi gitmenizi istedim? Söylediklerinize gerçekten inanıyor musunuz, Bay Bulero?"

Kıza iyice bir baktı. "Evet çünkü sende dengesiz bir hırs var. O yüzden de söylediklerimde ciddiyim."

"Yanılıyorsunuz."

"Eğer Mars'tan dönmezsem peşimden gelir misin?" Kızın yanıt vermesini bekledi ama kız bir şey demedi; yüzünde tereddüt vardı, Leo

kahkaha attı. "Elbette gelmezsin," dedi.

Roni Fugate sert bir ifadeyle, "Ofisime dönmek zorundayım," dedi. "Kullanıp kullanmayacağımıza karar vermem gereken yeni bir çatal bıçak takımı var. Capetown'dan gelen yeni modellerden." Ayağa kalkıp odadan çıktı. Barney onu izlerken, bir taraftan da işte gerçek olan bu diye düşünüyordu; Palmer Eldritch değil. "Eğer geri dönebilirsem, ondan tamamen kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Manipüle edilmekten hiç hoşlanmıyorum."

Birden aklına Palmer Eldritch'in karşısına küçük bir çocuk olarak çıktığı an geldi; ufak bir kız, sonra da bir köpek, belki Roni Fugate diye biri de yoktu; belki o da Palmer'dı.

Bu düşünce kanını dondurdu.

Burada yaşadığımız şey Yeryüzünün Prox sistemi tarafından işgal edilmesi değil diye düşündü; insana benzeyen bir ırk tarafından ele geçiriliyor filan değiliz. Her yerde olan Palmer Eldritch, deli, yabani bir ot gibi her yerde büyüyor. Çok fazla büyüyüp patlayacağı bir nokta var mı acaba? Palmer'ın Terra'daki, Luna'daki ve Mars'taki tüm taklitleri bir anda patlayıveriyor-boom- boom- boom!! Shakespeare'in dediği gibi, neydi o, işte zırhın içine batan bir iğne ve hoşçakal kral!

İyi de bizim durumumuzda nasıl bir iğne olacak bu? Ayrıca zırhta tek bir açık nokta var mı?

Ne ben biliyorum Eldritch ile nasıl başa çıkılabileceğimi ne de Felix Blau; Barney'e gelince onun en ufak bir fikri bile olduğunu sanmam. Adamın o çirkin, yaşlı kızı Zoe'yi mi kaçırsam? Palmer'ın umurunda bile olmaz. Tabii eğer Palmer aynı zamanda Zoe değilse; belki de Palmer'dan bağımsız bir Zoe yoktur. Evet, işte onu ortadan kaldırmazsak böyle kafayı yer gideriz. Adamın kopyaları, uzantıları üç gezegen ve altı uyduyu işgal etmiş durumda. Adam bir protoplazma, yayılıyor, bölünüyor ve çoğalıyor ve tüm bunları Terra'dan olmayan o lanet likenden üretilen, o boktan, berbat Chew-Z sayesinde yapabiliyor.

Allen Faine'in uydusuyla yeniden bağlantı kurdu. Disk jokeyin zayıf, neredeyse hayali suratı ekranda belirdi. "Evet, Bay Bulero."

"Mayerson'ın senle bağlantı kurmadığına eminsin değil mi? Kodların olduğu kitap onda değil mi?"

"Kitap onda ama hâlâ haber yok. Su çiçeğinden gelen tüm yayınları kontrol ediyoruz. Eldritch'in gemisinin tünelin yakınlarına indiğini gördük, tabii bu saatler önceydi. Eldritch'in gidip tüneldekilerle konuştuğunu da gördük, kameralar yakalayamadı ama alışverişin hemen orada yapıldığından eminim, ayrıca Eldritch ile görüşenlerden biri de Barney'di."

"Sanırım neler olduğunu biliyorum," dedi Leo, "Tamam Al, teşekkürler." Telefonu kapadı.

Barney Chew-Z'yi alıp, tünele indi ve hiç vakit kaybetmeden hep beraber çiğnediler, böylece Barney'in işi bitti, aynen bana da olduğu gibi. Taktik gereği Barney'in de çiğnemesi gerekiyordu ama bir şeyi unuttuk, o lanet şeyi çiğneyince doğrudan Palmer'ın kirli, mekanik ellerine düştü; o uyuşturucu Barney'in sistemine karıştığı anda işimiz bitti. Çünkü Eldritch uyuşturucunun yarattığı o halüsinasyonların hepsinin kontrolünü bir şekilde elinde tutuyor; biliyorum! Lanet olsun! O pislik herif herkesin içine giriyor.

Chew-Z'nin yarattığı sanrılar diye düşündü aslında Eldtrich'in zihninin içinde, aynen benim de tecrübe ettiğim gibi.

Ve sorun şu ki onlardan birinin içine girdin mi bir daha çıkamıyorsun; kurtulduğunu sandığın anda bile içindesin. Tek yönlü bir kapı gibi ve bildiğim tek şey benim de hâlâ içeride olduğum.

Gerçi bu çok mümkün görünmüyordu; yine de bu şekilde düşünmek bile ne kadar korktuğumu gösterir, Roni Fugate'in dediği gibi. O kadar çok korkuyorum ki Barney'i orada tek başına bırakmayı bile düşündüm, aynen onun beni bıraktığı gibi. Üstelik Barney geleceği görme becerisini kullanmıştı, benim tecrübeyle öğrendiğim şeyi o en baştan biliyordu. Geri adım atmasına şaşmamak lazım.

Kim kurban gidiyor şimdi? Ben mi, Barney mi, Felix Balu mu? Palmer yiyip yutsun diye pi-

şirilen hangimiz? Evet, biz onun için potansiyel yiyecekleriz. Prox sisteminden gelen kocaman bir ağızdı onunkisi; hepimizi yutmaya hazır bir ağız.

Ama Palmer bir yamyam değil. Çünkü onun insan olmadığını biliyorum; Palmer, Eldritch'in derisinin içindeki bir insan değil.

Ama ne olduğuna dair de bir fikri yoktu. Güneş Sistemi ile Proxima arasındaki uçsuz bucaksız boşlukta her şey olabilirdi; belki de orada geçirdiği on sene içerisinde Prox sistemindekileri yemişti, şimdi de buraya dönmüştü, bizi yemek için. Tüyleri ürpertici.

En azından iki saatliğine özgürüm diye düşündü, bir de Mars'a giderken geçecek olan süre var. Neredeyse ona ait on saatlik bir zaman var demekti bu ve sonra Mars; Tanrım diye geçirdi aklından, o lanet uyuşturucu Mars'ın her yerinde, tüm Mars Eldritch'in zihninin yarattığı yanılsamalarla dolu. Hepburn-Gilbert gibi BM'deki Budistler ne diyorlardı buna? Maya. Yanılsama örtüsü. Canı iyice sıkılmıştı, uçuş için hızlı gemi talep etmek üzere dahili hattı çevirdi. Ayrıca iyi bir pilot lazım diye düşündü, son zamanlarda otomatik pilotların yaptığı inişler hep başarısız oluyordu; bir yerlere savrulmak istemiyorum, özellikle de o yere.

"Sistemler arası en iyi pilotumuz kim?" diye sordu Bayan Gleason'a.

"Don Davis. Kayıtları mükemmel, Venüs'ten yaptığı uçuşları biliyorsunuz." Kadın doğrudan Can-D transferinden bahsetmemişti; ne de olsa dahili hatlar bile dinleniyor olabilirdi.

On dakika içerisinde uçuş ayarlamaları halledilmişti.

Leo Bulero sandalyesine yaslandı ve çekmecesinden *Havana-yaprak* purolarından birini çıkardı, puro yıllardır içi helyumla doldurulmuş tütün kutusunda duruyordu, ucunu kopardığında puronun kurumuş olduğunu fark etti; dişleriyle ısırınca dağılıvermişti, canı sıkıldı. O kadar da iyi görünüyordu oysa. "Denemeden asla bilemezsin," dedi kendi kendine.

Ofisin kapısı açıldı. Bayan Gleason elinde gemi talep formuyla içeri girdi.

Kağıtları tutan el yapaydı; metalin parıltısını gördüğü an, kadının yüzüne daha dikkatli bakmak için başını kaldırdı. Devasa çelik dişler Neandertallerin dişlerine benziyordu, iki bin sene öncesinden geliyor gibiydiler. Birer yarığa benzeyen, göz bebeği olmayan gözler. Chicago'daki Jensen Laboratuvarının ürünleriydi bunlar.

"Lanet olsun sana, Eldritch," dedi.

"Pilotun da benim," dedi Eldritch, tekrar Bayan Gleason'ın şekline bürünerek. "Aslında Mars'a geldiğinde karşılayayım seni diyordum ama o kadar beklemeye ne gerek var dedim."

"O kağıtları ver de imzalayayım," dedi Leo.

Eldritch şaşkınlıkla, "Hâlâ Mars'a gitmeye niyetin var yani?" dedi.

"Evet," dedi Leo ve sabırla kağıtları bekledi.

* * *

Chew-Z'yi bir kez alınca, teslim oluyorsun. En azından dogmatik, fanatik Anne Hawthorne durumu böyle ifade ederdi. Kölelik durumu günah gibi diye düşündü Barney Mayerson. Cennetten kovulmak gibi ve aynı şekilde baştan çıkarılıyorsun.

Ama burada eksik olan kurtulmanın bir yolunun olmayışı. Kurtuluşun ne olduğunu bulmak için Prox'a mı gitmek zorundayız? Orada bile olmayabilir. Evrenin hiçbir yerinde olmayabilir.

Anne Hawthorne alıcının olduğu odanın kapısında duruyordu. "İyi misin?" dedi.

"Elbette," dedi Barney, "Biliyorsun, biz kendimiz bulaştık bu işe. Kimse bizi Chew-Z almaya zorlamadı." Elindeki sigarayı yere attı ve botuyla ezdi. "Elindekini bana vermeyeceksin, öyle mi?" Ama ona Chew-Z'yi vermeyi reddeden Anne değil, Palmer Eldritch'ti, kızın içindeydi.

Öyle bile olsa ondan alabilirim diye düşündü.

"Dur," dedi kız, ya da kızın içindeki şey.

"Hey," diye bağırdı Norm Schein. Yerinden fırladı, şaşkınlık içindeydi, "Ne yapıyorsun Mayerson? Kızı bırak!"

Yapay el Barney'i kavradı; metal parmaklar

boynuna yapıştı, ölümcül noktayı arıyorlardı. Ama Barney Chew-Z'yi almayı başarmıştı; yaratığı bıraktı.

"Alma onu, Barney," dedi kız kısık sesle. "İlk dozun üzerinden çok az vakit geçti daha. Lütfen!"

Barney yanıt vermeden kendi kompartımanına yöneldi.

"Benim için tek bir şey yapar mısın?" dedi kız. "Onu ikiye böl, birlikte alalım. Yanında olmak istiyorum."

"Neden?"

"Belki orada yanında olursam sana yardım edebilirim."

"Kendi başıma halledebilirim," dedi Barney. Biz boşanmadan, Richard Hnatt ortaya çıkmadan önce Emily'e ulaşabilirsem...tek şansım bu. Tekrar tekrar diye düşündü, başarana kadar yeniden deneyeceğim!

Kapıyı kilitledi.

Chew-Z'yi yutarken Leo Bulero'yu düşündü. Sen kurtuldun. Muhtemelen Palmer Eldritch senden daha zayıf olduğu için. O kadar mı? Yoksa Eldritch gitmene izin mi verdi? Buraya gelip, beni durdurabilirdin gerçi artık durmak söz konusu değil. Eldritch bile uyardı beni; ona bile fazla geldi, peki şimdi ne olacak? Çok ileri gittiğim için Palmer'ın bile göremeyeceği kadar dibe mi vuracağım? Palmer'ın bile gidemediği,

hiçbir şeyin var olmadığı noktaya mı gidiyorum?

Ve elbette geri dönemeyeceğim diye düşündü.

Başı ağrıyordu, isteksizce gözlerini kapadı. Beyni sanki kendisinden bağımsız korkmuş bir canlıydı ve gerçekten yanıyor gibiydi; onun sarsıldığını hissedebiliyordu. Değişen metabolizma. Şok. Üzgünüm dedi bedeninden özür diliyordu. Üzgünüm, tamam mı?

"Yardım edin," diye bağırdı.

"Yardımmış-kıçımın kenarı," diye karşılık verdi bir erkek sesi. "Ne yapmamı istiyorsun? Elini mi tutayım? Gözlerini aç ya da git buradan. Mars'ta geçirdiğin o dönem seni mahvetti ve artık gerçekten sıkıldım bu işten. Hadi artık!"

"Sus!" diye bağırdı Barney. "Ben hastayım; çok ileri gittim ve senin yapabileceğin tek şey beni kovmak mı?" Gözlerini açtı, karşısında kavak ağacından yapılmış büyük masasına kurulmuş olan Leo Bulero vardı.

"Dinle," dedi Barney. "Ben Chew-Z aldım; önüne geçemiyorum artık. Eğer bana yardım etmezsen, işim bitti demektir." En yakındaki sandalyeye doğru yürümeye çalışırken, bacakları sanki erimiş gibi, eğilip bükülüyordu.

Purosunu üfleyen Leo ona dikkatle baktı, "Şu anda Chew-Z aldın öyle mi? İki sene öncesinde kaldı o iş."

"Yasaklandı mı?"

"Evet, yasaklandı. Tanrım, senle konuşmaya değer mi bilmiyorum. Nesin sen, geçmişten gelen bir hayalet mi?"

"Ne söylediğimi duydun; kullandım diyorum!" Barney yumruklarını sıkıyordu.

"Tamam, tamam," dedi Leo, "Heyecanlanma bu kadar. Lanet olsun, ben de ileri gidip, geleceği gördüm ve beni öldürmedi. Ayrıca, tanrı aşkına sen bir bilicisin, buna alışkın olman lazım. Her neyse." Arkasına yaslanıp, bacak bacak üstüne attı. "Bir anıt gördüm, tahmin et bakalım kimin adına? Benim!" Barney'e baktı ardından omuz silkti.

"Benim kazanacak hiçbir şeyim kalmadı, hiçbir şey yok, bu zaman diliminde hiçbir şey yok benim için. Ben karımı, Emily'i geri istiyorum." Giderek daha çok öfkelendiğini hissediyordu; hayal kırıklığı onu öldürüyordu.

"Emily," diyerek başını salladı Leo ve ardından sekreterini arayıp, "Bayan Gleason, lütfen bir süre kimse bizi rahatsız etmesin," dedi. Sonra yeniden Barney'e döndü, onu dikkatle süzüyordu. "Şu Hnatt denilen adamı BM aldı, Eldritch'in organizasyonunda çalışan diğer adamlarla birlikte, onlarla iş anlaşması yaptığı için. Ona iki seçenek sundular; hapis cezası ya da göç. Göç etmeyi tercih etti."

"Ya Emily?"

"Kadın seramik işi yapıyor, Mars çölünün

dibindeki bir tünelde nasıl çalışacaktı ki? Doğal olarak o dangalağı terk etti. Yani gördüğün gibi eğer bekleseydin-"

"Sen gerçekten Leo Bulero musun?" dedi Barney. "Yoksa Palmer Eldritch mi? Tüm bunları da kendimi daha da kötü hissedeyim diye mi yapıyorsun? Öyle mi?"

Leo bir kaşını kaldırıp, "Palmer Eldritch öldü," dedi.

"Ama bu gerçek değil; uyuşturucunun neden olduğu bir hayal. Dönüşüm."

"Nasıl gerçek değil?" dedi Leo ona ters ters bakıyordu. "Ben neyim peki?" dedi parmağını Barney'e doğru sinirli sinirli sallayarak, "Dinle, bak," dedi. "Benim gerçek olmayan bir tarafım yok; lanet olası bir hayalet olan sensin, kendin de dedin ya, geçmişten geliyorsun. Sen tüm durumu geriden takip ediyorsun. Bak bunu duyuyor musun?" Leo yumruğunu sertçe masaya vurdu. "Bu duyduğun gerçek bir ses. Ve ben sana diyorum ki eski karın ve Hnatt boşandılar; bunu biliyorum çünkü kadın seramiklerini bize satıyor. Hatta geçen Perşembe Roni Fugate'nin ofisindeydi." Sinirle puronun dumanını üfledi, dik dik Barney'e bakıyordu.

"O zaman yapmam gereken tek şey," dedi Barney, "onu bulmak." Demek bu kadar kolaydı.

"Ya elbette, ama unuttuğun bir şey var. Roni Fugate'yi ne yapacaksın? Gerçek olmadığını söy-

lediğin bu dünyada onunla yaşıyorsun."

Barney şaşkınlıkla, "İki yılın ardından mı?" dedi.

"Emily de biliyor zaten. Roni ile iş yaptığı için arkadaş oldular; birbirlerine sırlarını anlatıyorlar. Olaya Emily'nin açısından bak. Eğer senle yeniden birlikte olursa, Roni muhtemelen onunla iş yapmayı keser ve bahse girerim Emily böyle bir risk almaz. Neticede son kararı verme yetkisi Roni'de, bir zamanlar sende olduğu gibi."

"Emily asla kariyerinin istediği hayatı yaşamasına engel olan bir şeye izin vermez," dedi.

"Ama sen yaptın belki Emily de senden bir şeyler öğrenmiştir. Ayrıca, Hnatt yok diye sorun çözülmüyor ki, kadın neden senle birlikte olmak istesin? Gayet iyi bir hayatı var, tüm gezegen onu tanıyor ve her geçen gün daha fazla kazanıyor... Gerçeği bilmek ister misin? İstediği her erkeği istediği zaman elde edebiliyor. Kadının sana ihtiyacı yok, yüzleş artık bununla. Ayrıca, Roni'nin nesi eksik? Şahsen ben ona hayır demezdim."

"Bence sen Palmer Eldritch'sin," dedi Barney.

"Ben mi?" diyerek göğsünü yumrukladı Leo. "Barney, Ben Eldritch'i öldürdüm; bu yüzden adıma bir anıt diktiler." Sesi sakindi ama yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Dişlerim çelik mi? Kolum yapay mı?" Leo iki elini havaya kaldırdı, "ya gözlerim-"

Barney ofisin kapısına doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Leo.

Barney koridorda asansörün gelmesini beklerken, "belki de gerçekten Leo'dur," diye düşündü. "Ve belki de söyledikleri doğrudur."

Yani Eldritch olmadan başaramayacağım.

Anne haklıydı: Chew-Z'nin yarısını ona vermeliydim ve birlikte denemeliydik. Anne, Palmer...hepsi aynı kişi, hepsi Palmer, yaratıcı. Evet Palmer yaratıcı. Bu dünyaların sahibi o. Biz, geriye kalanlar sadece o dünyalarda yaşıyoruz ve o da istediği zaman gelip, aramıza karışıyor. Tüm sahneyi darmadağın edebiliyor, her şeyi istediği yönde değiştirebiliyor. Hatta bizden birine dönüşebiliyor, hatta eğer isterse hepimize birden dönüşebiliyor. Sonsuz, zamanın dışında ve diğer tüm boyutların parçalarını kendinde toplamış durumda...Artık yaşamadığı bir dünyaya bile girebiliyor.

Palmer Eldritch Prox'a bir insan olarak gitti ve Tanrı olarak döndü.

Barney yüksek sesle, "Palmer Eldritch bana yardım et," diye bağırdı. "Karımı bana geri ver." Etrafa bakındı, onu duyabilecek kimse yoktu.

Asansör geldi. Kapı açıldı, içeride dört erkek, iki de kadın sessizce bekliyordu.

Hepsi de Palmer Eldritch'ti. Hem kadınlar hem de erkekler; yapay eller, parıl parıl çelik dişler...Bir çukura benzeyen, gri renk suratlar ve lensler.

Altısı birden, uyum içindeymiş gibi görünseler de sanki ilk kelimeyi telaffuz etmek için yarışarak, "Mayerson, buradan kendi dünyana dönemeyeceksin; çok ileri gittin, aşırı doz kullandın, seni uyarmıştım ama elimden zorla aldın," dediler.

"Bana yardım edemez misin?" dedi Barney. "Emily'i geri istiyorum."

"Anlamıyorsun," dedi Palmer Eldritchler hep beraber, kafalarını hayır anlamında sallıyorlardı; aynen az önce Leo'nun yaptığı gibi. "Sana söylediğim gibi; burası senin geleceğin ve buraya yerleşmiş durumdasın. Gidebileceğin başka bir yer yok; gayet basit bir mantık. Emily'i kimin için avlayacağım ki? Senin için mi yoksa bu zamana kadar yaşamış olan yasal Barney Mayerson için mi? Ayrıca sanma ki o Emily ile barışmaya çalışmadı. Sence kadın Hnatt ile boşandığında Barney hemen harekete geçmedi mi, ki anladığım kadarı ile bunu düşünememişsin, ben de onun için elimden geleni yaptım. Birkaç ay önce oldu bunlar; Richard Hnatt, Mars'a paketlendikten hemen sonra; adam yol boyunca sağa sola tekme atıp, başına gelenlere itiraz etti. Herife kötü bir dolap çevirdiler, elbette işin başında Leo vardı. Neyse, ayrıca şu haline bir bak," Altı Eldritch hep beraber düşünceli bir ifadeyle başlarını salladı. "Leo'nun da dediği gibi sen bir fantazmasın. Hatta sana daha net bir şekilde söyleyim; sen bir

hayaletsin."

"Hayatını böyle devam ettirmeye çalış," diyerek konuşmaya devam ettiler. "Bak işte, Aziz Paul'ün vaat ettiği şeye kavuştun, hani şu Anne Hawthorne'un geveleyip durduğu şey; artık etten, kemikten değilsin, uhrevi bir hal aldın. Hoşuna gitti mi Mayerson?" Sesleri alaycıydı ama yüzlerinde acıma ifadesi vardı; o garip, mekanik gözlerden görünüyordu bu. "Artık ölmeyeceksin, yemeyecek, içmeyecek, nefes almayacaksın...Ama eğer istersen duvarlardan geçebilirsin, istediğin her nesnenin içinden geçebilirsin aslında, zamanla bunu yapmayı öğrenirsin. Söylenenlere göre Paul de Şam'a giderken bu fenomenle ilgili bir şeyler görmüş. İşte bu ve benzeri şeyler yaşayabilirsin artık. Gördüğün üzere ben de Anne gibi Neo-Hıristiyan fikirlere eğilim duyuyorum; çoğu şeyi izah etmekte işe yarıyor..."

"Ya sen Eldritch?" dedi Barney, "Sen öldün, Leo iki sene önce seni öldürdü." Ayrıca senin de benim çektiğim sıkıntıyı çektiğini biliyorum diye geçirdi aklından; aynı süreçten sen de geçmiş olmalısın. Sen de Chew-Z'yi aşırı miktarda tükettin ve artık senin için de kendi zamanına ve dünyana dönme ihtimali yok.

"O anıtın hikâyesi," dedi altı Eldritch hep birlikte, sesleri uzakta esen bir rüzgâr gibiydi, "Leo'nun söylediği gibi değil. Benim gemilerden biri Leo'nun gemisiyle silahlı çatışmaya girdi,

Venüs'ten dönüyorduk. O, ben ve Hepburn-Gilbert Venüs'te bir toplantı yapmıştık. Dönüş yolunda Leo benim gemiye çıkmanın bir yolunu buldu; ben de oradaydım, yani en azından orada olmam gerekiyordu. Leo siyasetçiler üzerindeki ekonomik gücünü kullanarak diktirdi o heykeli oraya; kendini zorla tarih kitaplarına soktu."

Giyiminden üst düzey yöneticilerden biri olduğu anlaşılan genç bir adam ve muhtemelen onun sekreteri olan bir kadın koridordan geçiyorlardı; önce Barney'e ardından da asansörün içindeki altı yaratığa şaşkınlıkla baktılar.

Yaratıklar artık Palmer Eldritch değildi; değişim Barney'in gözünün önünde oldu. Birdenbire yeniden dört erkek ve iki kadına dönüşmüşlerdi.

Barney asansörün yanından uzaklaştı. Uzun bir süre koridorlarda boş boş dolandı ve nihayet zemin kata, P. P. Layouts'un yönetim birimine indi. Kapıda asılı listeye baktı ve Leo'yu tehdit ederek almaya çalıştığı rütbenin kendisine verilmiş olduğunu gördü. Demek ki eğer bekleseydi...

Leo'nun onu Mars'tan geri getirmeyi başardığına şüphe yoktu. Onu tünelin dibinden kurtarmıştı. Demek ki planlanan dava başarılı olmuştu; ya da yakında olacaktı.

İnsan ruhlarını avlayan Palmer Eldritch'in yanılsamalardan yarattığı sis oldukça etkiliydi, ama mükemmel değildi. Uzun vadede değildi.

Demek ki ilk dozdan sonra bir daha Chew-Z almasaydı...

Belki de Anne Hawthorne'da Chew-Z olması kasıtlı bir manevraydı; Barney hemen yeniden alabilsin diye. Eğer öyleyse kızın itirazları da düzmeceydi. Her adımında Eldritch tarafından manipüle edilmişti.

Ve artık geri dönüş yoktu.

Elbette Leo'nun içine girip, kendisiyle konuşan Eldritch doğruyu söylüyorsa geri dönüş yoktu.

Asansöre binip, kendi ofisinin olduğu kata çıktı. Kapıyı açtığında masada oturan adam başını kaldırıp, "kapıyı kapa, çok vaktimiz yok," dedi. Ayağa kalkan bu adam kendisiydi. Barney ona dikkatlice baktı ve ardından söylendiği gibi kapıyı kapadı. "Teşekkürler," dedi kendisinin gelecekti hali, sesi mesafeliydi. "Ayrıca artık endişe etme, kendi zamanına döneceksin. Eldritch'in yaptığı -ya da sana kalırsa hâlâ yapıyor olduğu- şey yüzey değişiklikleri yaratmak; böylece her şeyin onun istediği gibi görünmesini sağlıyor; ama bu gerçekte öyle oldukları anlamına gelmiyor. Beni anlıyor musun?"

"Her sözüne güveniyorum."

Gelecekteki kendisi konuşmaya devam etti, "Benim için artık kolay; Eldritch hâlâ zaman zaman ortaya çıkıyor ama artık en alt sınıftan en cahil kimseler bile onun bir fantazma olduğunu

biliyor; adam gerçekte Sigma-B'de, mezarda ve bu doğrulanmış bir bilgi. Sen şu anda farklı bir noktadasın. Senin durumunda gerçek Palmer Eldritch her an hayatına girebilir ancak senin için gerçek olan benim için bir fantazma ve Mars'a geri döndüğünde de aynı durum geçerli olacak. Gerçekten yaşayan Palmer ile karşılaşacaksın ve sana gıpta ettiğimi söyleyemem."

"Bana nasıl geri döneceğimi söyle yeter."

"Emily'i umursamıyor musun artık?"

"Korkuyorum," dedi ve gelecekteki kendisinin bakışlarını üzerinde hissetti. "Tamam," diye bağırdı, "Ne yani, seni etkilemek için yalan mı söyleyeyim? Zaten biliyorsun."

"Chew-Z kullanan herkesin iyileşme süreci oldukça yavaş ve gecikmeli; bir dizi seviyeden geçiyorsun, her seviyede yanılsama giderek azalırken, gerçeklikle temasın daha da yoğunlaşıyor ama bu sürecin yıllarca devam ettiği de oluyor. BM de bu nedenle Chew-Z'yi gecikmeli de olsa yasaklayıp, Eldritch'e karşı cephe aldı; Hepburn-Gilbert başta onay vermiş çünkü adam Chew-Z'nin kullanıcıyı gerçekliğin ötesine geçireceğine gerçekten inanmış ama daha sonra kullanan herkes farkına varıyor ki-"

"Demek ki ben hâlâ ilk dozun etkisi altındayım."

"Evet; tam gerçekliğe asla ulaşamadın. Yirmi dört saat bekleseydin, bu mümkün olabilecekti.

Eldritch'in yarattığı yanılsamalar tamamen dağılacaktı; sen de özgür olacaktın. Ama Eldritch sana ikinci dozu da verdi, hem de daha güçlüsünü; senin Mars'a ona karşı bir iş çevirmek için gönderildiğini biliyordu, gerçi ne yapacağına dair bir fikri yoktu. Senden korkuyordu."

Bunları duymak garipti; yanlış bir şeyler vardı sanki. Eldritch'in tüm o şeyleri yapabilme gücü varken- ama Eldritch de o anıtı görmüştü, onu bir şekilde öldüreceklerini biliyordu.

Ofisin kapısı açıldı.

İçeri giren Roni Fugate ikisine birden bakakaldı ve nihayet "Bir hayalet, sanırım bana yakın duranı," diyebildi ve kapıyı kapadı.

"Doğru," dedi Barney'in gelecekteki kendisi, "Elini içinden geçirip, test edebilirsin."

Kız denileni yaptı; Barney kızın elinin vücudunun içinden geçtiğini gördü. "Daha önce de görmüştüm," dedi kız, elini geri çekerek, kendini toplamış görünüyordu. "Ama senin hayaletinle ilk kez karşılaşıyorum, tatlım. Chew-Z kullanan herkes hayatının bir evresinde fantazmaya dönüştü ama son zamanlarda daha az çıkıyorlardı karşımıza. Bir sene önce, neredeyse her yerdelerdi. Hepburn-Gilbert kendi fantazmasını görmüş; kesinlikle hak etmişti."

Gelecekteki kendisi Roni'ye dönerek, "Bu adamın, Eldritch'in kontrolü altında olduğunun farkındasın değil mi? Adam bizim için öldü ama

onun için gerçek. O yüzden dikkatli olmalıyız. Eldritch har an onun algısını etkilemeye başlayabilir, o zaman da Palmer'ın istediği biçimde davranmak dışında bir şansı kalmaz," dedi.

Roni, Barney'e dönerek, "Senin için ne yapabiliriz?" dedi.

"Mars'a dönmek istiyor," dedi gelecekteki kendisi. "Eldritch'in işini bitirmek için oldukça karışık bir plan yaptılar, işi mahkemeye taşıyacaklar, onun da epilepsiye sebep olan bir zehir kullanması gerekiyor, hatırlamıyor musun?"

"Ama iş mahkemeye gitmedi ki," dedi Roni. "Eldritch tezgâhı bozdu; dava filan olmadı."

"Seni Mars'a yollayabiliriz," dedi gelecekteki kendisi, "P. P. Layouts'un gemilerinden biriyle gidersin ama bu bir işe yaramayacak çünkü Eldritch sadece seni takip etmeyecek; yol boyunca yanında olacak, Mars'a indiğinde de seni karşılayacak- en sevdiği alışkanlıklarından biri! Bir fantazmanın istediği yere gidebileceğini unutma; fantazma zaman ya da uzam ile sınırlı değildir. Onu fantazma yapan da bu zaten, bir bu, bir de metabolizmasının olmaması, en azından kelimenin bildiğimiz anlamıyla yok. Ancak tuhaftır ki fantazma yerçekiminden etkileniyor. Bu konu üzerine bir dizi araştırma yapıldı; ama çok bir şey bulunduğu söylenemez." Anlamlı bakışlar atarak, "Tabii bir de insanın kendi uzamı ve zamanında nasıl fantazmaya dönüştüğü konusu

var," dedi.

"Benden bir an önce kurtulmak istiyorsun sanırım," dedi.

"Aynen öyle," dedi gelecekteki kendi sakince. "Tıpkı senin bir an önce gitmek istemen gibi; artık bir hata yaptığını biliyorsun." Roni'ye şöyle bir baktı ve sustu. Emily konusuna Roni'nin yanında girmek istemediği belliydi.

"Bazı yüksek ve düşük voltajlı elektro şoklar geliştirdiler," dedi Roni, "Kolombiya Üniversitesinde."

"Şu ana kadar en iyisi," dedi gelecekteki kendisi Roni'nin sözünü keserek, "Batı Kıyısında, Cal'daki fizik departmanı. Fantazma Beta partikülleri ile patlatılıyor; bu da temel taş olan proteini parçalayıp-"

"Tamam," dedi Barney. "Sizi rahatsız etmeyeceğim. Cal'daki fizik birimine gider, ne yapabilirlermiş öğrenirim." Kendini tamamen yenilgiye uğramış gibi hissediyordu; gelecekteki kendisi bile onu terk etmişti, Tanrım!

"Tuhaf," dedi Roni.

"Neymiş tuhaf olan?" dedi gelecekti kendisi, kollarını bağlayıp, sandalyesine yaslanarak.

"Şu Cal işi, benim bildiğim kadarıyla orada fantazmalarla ilgili herhangi bir çalışma yapılmıyor," kız Barney'e dönüp, sessizce, "Ondan sana ellerini göstermesini iste," dedi.

Barney, "Ellerini göster," dedi ama masada

oturan adamda o tüyler ürpertici değişim başlamıştı bile, özellikle de o çelik dişleri hemen tanıdı.

Kendisinin gelecekteki hali dalga geçerek, "Tanrı kendilerine yardım edenlere yardım eder Mayerson," dedi. "Sence böyle sağda solda dolanıp yardım dilemenin, sana acımalarını beklemenin bir faydası olacak mı? Lanet olsun, ben sana acıyorum; sana o ikinciyi alma demiştim. Nasıl yapabileceğimi bilsem seni serbest bırakırdım ama bilmiyorum, ki ben bu uyuşturucuyu herkesten daha iyi bilirim."

"Ona ne olacak?" dedi Roni, gelecekteki kendisine, ki artık kendisi değildi. Dönüşüm tamamlanmıştı; Palmer Eldritch sallanan sandalyeye kurulmuştu ve etrafında yüzlerce insana benzeyen örümceğin ördüğü ağlar beliriyordu.

"Tanrım," dedi kız, "yoksa sonsuza kadar burada böyle dolaşıp, duracak mı?"

"Güzel soru," dedi Palmer, ciddiyetle. "Keşke bilseydim; hem kendi adıma hem de onun adına. Ben bu işin içine daha fazla batmış durumdayım." Barney'e dönüp, "Esas noktayı anlıyorsun, değil mi?" dedi. "Normal yapında olmak zorunda değilsin; bir taş, bir ağaç, bir jet ya da anti-termal koruyucu filan olabilirsin. Ben bunun gibi bir dizi şey denedim. Cansız bir şeye dönüşürsün, mesela eskiden kalma bir kütük gibi, zamanı hissetmek zorunda da kalmazsın.

Fantazmik varoluşundan kaçmak isteyen biri için ilginç bir çözüm olabilir. Ben istemiyorum," dedi. Sesi kısıktı. "Çünkü benim için kendi uzamıma ve zamanıma dönmek ölüm demek, Leo Bulero'nun oyunuyla. Dolayısıyla ben sadece bu şekilde yaşayabilirim. Ama sen-" Belli belirsiz gülümsedi. "Bir taşa dönüş Mayerson. Uyuşturucunun etkisi geçene kadar, dayanman kolaylaşır. Belki on yıl, belki yüzyıl, belki milyonlarca yıl. Ya da gidip bir müzede kemik fosili ol." Bakışlarında şefkat vardı.

Roni, "Belki de haklıdır, Barney," dedi.

"Biz ona dokunamayız ama o-" dedi Roni.

"Fantazmaların nesneleri manipüle edebilme becerisi," dedi Eldritch, "bu da onların var olduklarını sadece birer projeksiyondan ibaret olmadıklarını gösteriyor...Hayalet hikâyelerini hatırla, nesneleri havada döndürebiliyorlar ama kendilerinin bir cisimleri bile yok."

Ofisin duvarına asılı bir plaket vardı; Emily'nin kazandığı bir ödüldü bu, kendi zamanından üç sene önce, seramikleriyle bir yarışmaya katılmıştı. Barney hâlâ saklıyordu bunu demek ki.

"Ben şu plaket olmak istiyorum," dedi Barney. Plaket dayanıklı bir ahşaptan, muhtemelen maun ağacından ve pirinçten yapılmıştı; uzun süre dayanırdı ve gelecekteki kendisinin bu plaketi atmayacağını biliyordu. Plakete doğru yürü-

dü ve bir insan olmayı bırakıp, ofis duvarına asılı, pirinç ve ahşaptan yapılmış bir plakete dönüşme noktasına nasıl geldiğini düşündü.

"Yardım ister misin?" dedi Palmer Eldritch.

"Evet."

Bir şey onu havaya kaldırdı ve birden, sonu gelmeyecekmiş gibi görünen dar bir tünelin içine daldı ve o an yine yanlış bir karar verdiğini anladı. Eldritch yine oyun oynamıştı, Chew-Z kullanan herkes üzerinde kontrolünü gösteriyordu ve kendisi bile ne olduğunu bilmiyordu ama söylediği şey olmadığı ortadaydı. Vaat edilen şey bu değildi.

"Lanet olsun sana, Eldritch," dedi Barney ama kendi sesini duyamadı, hiçbir şey duyamadı; tünelden aşağı doğru kaymaya devam ediyordu; ağırlığı yoktu, bir fantazma bile değildi; yer çekimi onu etkilemiyordu, o bile yoktu artık.

Kendi kendine bana bir şeyler bırak Palmer diye düşündü. Lütfen, bir dua belki. Ama faydası yoktu. Palmer harekete geçmişti, artık çok geçti, *zaten hep çok geçti*. "O zaman ben de şu dava işiyle uğraşırım," dedi Barney kendi kendine. Mars'a gitmenin bir yolunu bulurum, zehri alırım, hayatımın geriye kalanını mahkemelerde senle uğraşarak geçiririm ve kazanırım. Leo ya da P. P. Layouts için değil, kendim için.

O sırada bir kahkaha duydu. Bu Palmer Eldritch'in kahkahasıydı ama nereden geliyordu?

Kendi içinden.

Ellerine baktı, sol eli, pembemsi, soluk, etten yapılmıştı, üzeri deriyle kaplıydı ve derinin üzerinde belli belirsiz, neredeyse görünmez tüyler vardı ve sağ eli, parıl parıldı, üzeri pürüzsüz metaldendi, uzun zaman önce kaybettiği gerçek elinden çok daha üstün bir el.

Şimdi başına geleni anlıyordu. Büyük bir dönüşüm başarıyla sonuçlanmıştı ve muhtemelen şu ana kadar yaşanan her şey hikâyenin bu şekilde sonuçlanması için hazırlanmıştı.

Leo Bulero'nun öldürdüğü ben olacağım. Anıt aslında beni öldürdüğü için dikilecek.

Ben artık Palmer Eldritch'im.

ON İKİ

Havada süzülen, geniş kollarıyla Prox Sisteminden, Terra'ya uzandı ve bu bir insan değildi; Terra'ya dönen şey insan değildi. Ve çok büyük bir güce sahipti. Ölümü alt edebilirdi.

Ama mutlu değildi. Nedeni basitti; yalnızdı. O yüzden hemen bu yalnızlığı telafi etmeye koyuldu; diğerlerini de kendisinin gittiği yola sokmak için bir dizi sıkıntıya katlandı.

Onlardan biri Barney Mayerson'dı.

"Mayerson," dedi, sohbet edercesine, "Kaybedecek neyin vardı ki zaten? Bir düşün; zaten işin bitikti- sevdiğin bir kadın yok, pişmanlık duyduğun bir geçmişin var. Hayatın boyunca yanlış kararlar almış olduğunun zaten farkındasın ve seni böyle davranmaya zorlayan da olmadı. Ayrıca artık telafi edilebilecek bir şey de değil. Gelecek milyonlarca yıl sürse bile kendi elinle kaybettiğin şeyi geri alamayacaksın. Yürüttüğüm mantığı anlıyor musun?"

Yanıt gelmedi.

Biraz bekledikten sonra, "Ayrıca unuttuğun bir şey var," diyerek devam etti. "Emily, o eski-Nazi kafalı Alman doktorun kliniğinde gördüğü terapiden dolayı geriye doğru evrimleşti. Neyse ki kadın -daha doğrusu kocası- durumu fark etti de terapiyi hemen kestiler, yoksa seramik işi de bitecekti; çok fazla geriye gitmedi yani. Ama senin hoşuna gitmezdi, eskisinden daha sığ, daha

aptal oldu çıktı. Kadını yeniden elde etsen bile, eskiden olduğu gibi devam etmeyecekti."

Yine bekledi. Bu kez bir yanıt geldi; "Tamam!"

"Nereye gitmek istersin? Bahse girerim Mars'a. Tamam, o zaman Terra'ya dönmek istiyorsun."

Artık kendisi olmayan Barney Mayerson, "Hayır," dedi. "Oradan kendi isteğimle ayrıldım; zaten sonum gelmişti."

"Tamam, Terra olmaz diyorsun. Bir bakalım, o zaman." Bir süre düşündü. "Prox! Oraya ne dersin? Daha önce ne Prox sistemini ne de Proxerları görmedin. Biliyorsun ben iki sistem arasında bir köprüyüm. Buraya, Güneş Sistemine, benim aracılığımla istedikleri zaman gelebilirler, gerçi ben henüz gelmelerine müsade etmedim. Ama nasıl istekliler bir görsen." Kendi kendine güldü. "Resmen sıraya girmiş bekliyorlar; cumartesi matinesine giden çocuklar gibi."

"Beni taşa çevir."

"Neden?"

"Böylece bir şey hissetmek zorunda kalmam," dedi Barney Mayerson. "Benim için hiçbir yerde hiçbir şey yok artık."

"Benimle homojen bir organizmaya dönüşmekte mi istemiyorsun?"

Yanıt gelmedi.

"Benim tutkularımı paylaşabilirsin. Bir sürü var, hem de büyük tutkular; benimkilerin yanında Leo'nunkiler toz duman kalır." Elbette, diye düşündü Leo'nun beni öldürmesine çok kalmadı. En azından dönüşümün dışındaki süre düşü-

nüldüğünde. "Sana fikirlerimden birini söyleyeyim, küçük bir şey belki seni heyecanlandırır."

"Hiç sanmam," dedi Barney.

"Bir gezegen olucam."

Barney güldü.

"Sence bu komik mi?" dedi, öfkelenmişti.

"Bence sen kafayı yemişsin. İster Sistemler arası boşluktan gelmiş bir insan ol, ister başka bir şey, yine de kafayı yemişsin."

"Gezegen olmakla ne kasttetiğimi daha açıklamadım ki," dedi gururla, "Kastettiğim gezegendeki herkes olacağım. Hangi gezegenden bahsettiğimi biliyor musun?"

"Terra."

"Ne ilgisi var. Elbette ki Mars."

"Niye Mars?"

"Çünkü orası," doğru kelimeyi bulmak için düşündü, "orası yeni, gelişmemiş. Potansiyeli çok yüksek. Oraya giden her sömürgeciye dönüşeceğim ve onların medeniyetini ben kuracağım; Ben onların medeniyeti olacağım!"

Barney yanıt vermedi.

"Hadi ama bir şey söyle!"

"Sen kocaman bir gezegene bile dönüşebiliyorsun da ben neden şu duvardaki plaket olamıyorum acaba?"

"Tamam, tamam. Plaket olabilirsin; zaten bana ne? İstediğin şeyi ol, uyuşturucuyu alan sensin, istediğin herhangi bir şeye dönüşmeye hakkın var. Elbette gerçek olmayacak. İşin gerçeği böyle. Sana şimdi en büyük sırrı vereyim; bu sadece bir halüsinasyon. Bunu gerçekmiş gibi

yapan şey deneyimin içine bazı kehanete benzer şeylerin girmesi; rüyalarda olduğu gibi. Bu sözde "dönüşüm," denen dünyaların milyonlarcasına girip çıktım; hepsini gördüm. Ve biliyor musun bu dünyalar ne? Hiçbir şey. Beyninin belli bölgelerine elektrik şoku verilen bir kobay fare gibi dönüp, duruyorlar-iğrenç.

"Anlıyorum," dedi Barney.

"Bunu öğrendiğin halde yine de onlardan birine gitmek ister misin?"

Barney biraz durup, "Elbette," dedi.

"Tamam! Seni taş yapıp, deniz kenarına koyacağım; orada durup, milyonlarca sene dalgaların sesini dinleyebilirsin. Herhalde bu seni memnun eder." Ahmak herif diye düşündü. Tanrı aşkına! Bir taş!

"Benim savunma gücüm kalmadı değil mi?" dedi Barney. "Proxerlar'ın istediği bu muydu? Sen bu yüzden mi gönderildin?"

"Ben gönderilmedim. Kendim geldim. Yıldızların arasında, ölü boşlukta yaşamak sıkıcı." Kendi kendine güldü. "Ve ayrıca elbette savunma gücün filan kalmadı ve sen, bir taş olmak istiyorsun. Dinle Mayerson, gerçekten taş olmak istediğin filan yok. Sen ölümü arzuluyorsun."

"Ölümü?"

"Ne yani bilmiyor muydun? Hadi, ama!"

"Hayır, bilmiyordum."

"Çok basit, Mayerson; sana yaratacağım dönüşüm dünyasında çukurda çürüyen bir köpek leşine dönüşeceksin- bir düşün; ne kadar rahatlayacaksın kim bilir. Sen ben olacaksın ve Leo

Bulero seni öldürecek. Ölü köpek, Mayerson; kuyudaki köpek leşi." Ve ben yaşamaya devam edeceğim, dedi kendi kendine. Sana hediyem bu olacak ve unutma, Almanca'da hediye, *zehir* anlamına gelir. Birkaç ay sonra, benim yerime ölmüş olacaksın, evet, Sigma [14]-B'deki o heykel oraya dikilecek ama ben senin vücudunda yaşamaya devam edeceğim. Mars'tan dönüp, P. P. Layouts'ta çalışmaya başladığında yine ben olacaksın. Yani ben kaderimden kurtulmuş olacağım.

Bu kadar basitti işte.

"Tamam, Mayerson, artık tek bir organizma değiliz. İkimizin kaderleri farklı olacak, sen de zaten öyle olmasını istemiştin. Sen, Conner Freeman'in Venüs'ten ayrılan gemisindesin ve ben de Su Çiçeğine gidiyorum; yukarıda acayip bir sebze bahçem var ve Anne Hawthorne'u istediğim zaman becerebilirim- bana kalırsa fena bir hayat değil. Umarım sen de kendi hayatından memnun kalırsın." Sözünü bitirir bitirmez, Su Çiçeğindeki kompartımanın mutfağındaydı; kendine mantar kızartıyordu...içeriye yağ ve baharat kokusu dolmuştu ve oturma odasında Haydn'ın senfonilerinden biri çalıyordu. Huzur işte bu dedi kendi kendine. Tam olarak istediğim şey; huzur ve sessizlik. Esnedi, gerindi ve "Yaptım işte," dedi.

Oturma odasında BM uydularından birinin bıraktığı görüntülü gazeteyi okuyan Anne ona baktı ve "Ne yaptın, Barney?" diye sordu.

"Baharatı tam tutturdum," dedi. Ben Palmer

Eldritch ve buradayım, orada değil. Leo'nun saldırısından kurtulacağım ve buradaki hayatın tadını nasıl çıkaracağımı da biliyorum; Barney'in yapamadığı ya da yapmayacağı şeyi ben yapacağım.

Barney Mayerson'ın gözleri tepesinde parıldayan ışıktan dolayı kamaşmıştı. Bir saniye sonra bir gemide olduğunu anladı; sıradan bir odaydı, salonla yatakodasından bozma bir yerdi ama yerçekiminde sorun vardı; yapay olarak üretilmişti; Yeryüzündeki ile aynı etkiyi yaratmıyordu.

Dışarıda az da olsa bir manzara vardı, bir bal peteğinden daha fazlasına benzemiyordu ama ardında uzanan boşluk görünüyordu. Gözü kör eden güneş boşluğun bir kısmını dolduruyordu, refleks olarak siyah filtreyi indirmek için elini uzattı ve o zaman metal-mekanik eli gördü.

Hemen kabinden çıktı, koridor boyunca yürüdü, kilitlenmiş olan kontrol odasının kapısını metal eliyle yumrukladı ve kapı açıldı.

"Evet, Bay Eldritch," dedi genç, sarışın pilot, saygıyla eğilmişti.

"Bir mesaj yollayacaksın."

Pilot bir kalem buldu ve not kağıtlarının üzerine eğilerek, "Kime yazıyoruz, efendim?" dedi.

"Bay Bulero'ya."

"Leo...Bulero'ya." Pilot hızlı hızlı yazıyordu. "Bu Terra'ya mı gidecek efendim? Eğer öyleyse-"

"Hayır. Leo yakınımızda, kendi gemisinde. Ona de ki-" Hızla düşünmeye çalışıyordu.

"Onunla konuşmak mı istiyorsunuz efen-

dim?"

"Onun beni öldürmesini istemiyorum," diye yanıtladı. "Söylemeye çalıştığım şey bu. Ve seni de, ve bu gemidekileri de." Ama durumun umutsuz olduğunu biliyordu. Venüs'te Felix'in adamlarından biri vardı ve bu gemiye bindiğimi gördü; Leo bu gemide olduğumu biliyor."

"İş görüşmesi o kadar sert mi geçti yani?" pilot şaşkındı ve korkudan beti benzi atmıştı.

Zoe Eldritch ayağında terliklerle içeri girdi. "Neler oluyor?"

"Leo yakınlarda. Silahlı bir gemide; BM onay verdi; bize tuzak kurdular. Venüs'e asla gitmemeliydik. Hepburn-Gilbert de bu işin parçası." Pilota dönüp, "Ona ulaşmaya çalışın, ben kabinime dönüyorum," dedi. "Burada yapabileceğim bir şey yok zaten," dedi kendi kendine.

"Lanet olsun," dedi pilot, "Sen konuş onunla, neticede senin peşinde." Yerinden kalktı ve koltuğu öylece bıraktı.

Barney Mayerson iç geçirerek, pilotun boş bıraktığı koltuğa oturdu; acil frekans düğmesini ayarladı, mikrofonu aldı ve "Leo, seni piç," dedi. "Beni tuzağa düşürdün, sen ve senin lanet gemin, her şeyi baştan ayarlamıştınız." Korkudan çok öfke vardı artık içinde. "Bu gemide kendimizi koruyabileceğimiz hiçbir şey yok; hiçbir şey- silahsız bir hedefi vuracaksın. Bu gemi sadece kargo taşımak için." Biraz durdu, başka ne söyleyebileceğini düşünüyordu. Ona Barney Mayerson olduğumu söylesem diye düşündü ve Eldritch'in asla yakalanıp, öldürülemeyeceğini

çünkü sonsuza kadar bir hayattan diğerine dönüşeceğini ve aslında tanıdığın ve sevdiğin birini öldürmek üzere olduğunu?

Zoe, "Hadi bir şey söyle," dedi.

"Leo," dedi mikrofona doğru, "izin ver de Prox'a döneyim." Durup, yanıt gelmesini bekledi. Yanıt yoktu. "Tamam, o zaman. Vazgeçtim, Güneş Sisteminden asla ayrılmayacağım ve sen beni asla öldüremeyeceksin, Hepburn-Gilbert'in yardımıyla bile beceremeyeceksin bunu ya da BM'de her kimin yardımını alırsan, al." Zoe'ye dönüp, "Bu nasıldı, beğendin mi?" dedi. "Benim işim bitti."

İlk lazer ateşi neredeyse gemiyi ortadan ikiye böldü.

Barney Mayerson yere savruldu. İstediğim şeyi aldım işte, diye düşündü, en azından Palmer'ın istediğimi iddia ettiği şeyi. Ölüyorum.

Leo Bulero'nun gemisi tam arkalarında ikinci ateş için hazırlanıyordu, pilotun ekranından görüntüyü izlemeye devam etti ve yattığı yerde ölümü beklemeye koyuldu.

Ve sonra Leo Bulero kompartmana girip, ona doğru yürüdü.

Anne Hawthorne yerinden kalkıp, "Demek sen Leo Bulero'sun," dedi. "Sizin ürettiğiniz şu Can-D ile ilgili bir dizi soru işareti var."

"Ben Can-D üretmiyorum," dedi Leo. "Tamamen dedikodu. Benim ticari ürünlerimin hiç biri yasadışı değildir. Dinle, Barney; kullandın mı kullanmadın mı? Şeyi," sesini azaltmış; Barney'e doğru eğilmişti, fısıltıyla, "Biliyorsun işte," dedi.

"Ben çıkayım," dedi Anne.

"Hayır, gerek yok," dedi Leo ve Felix Blau'ya döndü, adam başını sallayarak onay verdi. "Anladığım kadarıyla Blau için çalışıyormuşsun," dedi Leo kıza. Sonra yine Barney'e döndü ve kendi kendine "bence almadı" dedi.

"Üzerini arayacağım," dedi ve Barney'in ceketinin ceplerini karıştırmaya başladı. "İşte burada." İçinde beyne hasar veren zehirin olduğu tüpü bulmuştu. Kapağı açıp, içine baktı. "Kullanmamış," dedi. "Faine'in ondan haber almaması çok doğal, geri adım atmış," dedi Balu'ya dönerek, yüzünde midesi bulanmış gibi bir ifade vardı.

"Ben geri adım atmadım," dedi Barney. Çok uzun bir yolculuğa çıktım, dedi kendi kendine. Göremiyor musun? "Chew-Z," dedi, "Çok uzun sürdü."

"Tabii ya, toplasan iki dakika," dedi Leo, "Kendini buraya kilitlemişsin, Norm diye bir adam yedek anahtarla açtı kapıyı, tünelin sorumluluğu ondaymış galiba."

"İyi de," dedi Anne, "unutmayın ki Chew-Z'nin yaşattığı öznel deneyimin süresi bizim zaman algımızdan farklı; ona saatler hatta günler geçmiş gibi geliyor olabilir," dedi Barney'e anlayışla bakarak. "Doğru mu?"

"Ben öldüm," dedi Barney. Yerinden doğruldu, midesi bulanıyordu. "Sen beni öldürdün."

Sessizlik oldu.

"Beni mi kast ediyorsun?" dedi Felix Blau nihayet.

"Hayır," dedi Barney. Farkı etmezdi artık. En azından uyuşturucuyu bir daha alana kadar fark etmeyecekti. O zaman da sona gelmiş olacaktı; Palmer başaracaktı, hayatta kalacaktı. Ve dayanılmaz olan kısım da buydu zaten; kendi ölümü değil, kendisi nasılsa önünde sonunda ölecekti ama Palmer'ın ölümsüzlüğe ulaşması korkunç, sen de buna zafer diyeceksin-"

"Kendimi hakarete uğramış hissediyorum," dedi Felix Blau. "Yani, ne demek oluyor bu şimdi Mayerson, birisi seni öldürmüş mü? Lanet olsun, biz seni komadan çıkardık ve buraya gelmek hiç de kolay olmadı, ayrıca müşterim Bay Bulero için büyük risk çünkü Eldritch işlerini burada yürütüyor." Leo'ya dönüp, "söyleyin zehri alsın," dedi, "sonra da hemen Terra'ya dönelim, başımıza bir bela gelmeden önce, çünkü kötü şeyler olacağını hissedebiliyorum." Kompartmanın kapısına doğru yöneldi.

"Zehri alacak mısın, Barney?" dedi Leo.

"Hayır."

"Neden?" Leo bitkin düşmüştü ama yine de sabırlı davranıyordu.

"Hayatım benim için anlamlı." "Kefaretimi ödemeye karar verdim," diye düşündü. Nihayet buna karar verdim.

"Dönüşüm sırasında neler oldu?"

Barney zar zor ayağa kalktı.

"Söylemeyecek," dedi Felix Blau, kapının eşiğinde bekliyordu.

"Barney," dedi Leo. "Böyle anlaşmıştık. Seni Mars'tan çıkaracağım, bunu biliyorsun. Ayrıca

epilepsi hayatın sonu değil-"

"Zamanını boşa harcıyorsun," dedi Felix ve Barney'e ters ters bakıp, "Umudunu bu adama bağlayarak ne büyük hata yaptın," dedi.

"Doğru söylüyor," dedi Barney.

"Mars'tan asla çıkamayacaksın, bundan sonra ne olursa olsun senin Terra'ya dönebilmen için uğraşmayacağım," dedi.

"Biliyorum."

"Ama umrunda değil. Hayatının geriye kalan kısmını o uyuşturucuyu kullanarak geçireceksin," dedi Leo, şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Bir daha asla almayacağım," dedi Barney.

"Ne yapacaksın peki?"

"Burada yaşayacağım, bir sömürgeci olarak. Bahçede çalışacağım, başka her ne yapıyorlarsa ben de onu yapacağım. Sulama sistemi filan kurarım işte." Kendini yorgun hissediyordu, mide bulantısı da hâlâ dinmemişti. "Üzgünüm," dedi.

"Ben de öyle," dedi Leo. "Ve anlamıyorum." Anne Hawthorne'a baktı, onun da bir yanıtı varmış gibi görünmüyordu, omuz silkip, kapıya doğru yürüdü. Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi bir daha durdu ama vazgeçti ve Blau ile birlikte çıktı. Barney onlar yukarı çıkana kadar ayak seslerini dinledi, sonunda sesler kesildi. Mutfağa gidip, kendine bir bardak su aldı.

Anne, "Ben anlıyorum," dedi.

"Öyle mi?" Suyun tadı güzeldi; Chew-Z'den geriye kalan son izleri de silmişti.

"Senin bir parçan Palmer Eldritch'e dönüştü," dedi kız. "Onun bir kısmı da sana dönüştü.

İkiniz asla tam olarak birbirinizden ayrılamayacaksınız; her zaman..."

"Sen aklını kaçırmışsın," dedi, bitkinlikle lavaboya yaslandı, bacakları hâlâ çok güçsüzdü.

"Eldritch senden istediği şeyi aldı," dedi kız.

"Hayır, çünkü çok çabuk döndüm. Orada bir beş ya da on dakika daha kalmam gerekiyordu. Leo ikinci ateşi açtığında o gemideki ben değil, Palmer Eldritch olacak." İşte bu yüzden beynimi zehirle felç etmeme gerek yok dedi kendi kendine. Adam ya da her neyse işte zaten ölecek.

"Anlıyorum," dedi Anne, "ve dönüşüm esnasında geleceği gördün, peki bu görüntüden kesin emin misin?"

"Eminim." Uyuşturucu ile olan deneyimi sırasında sadece görmesine izin verileni görmekle yetinmemişti; onun geleceği görme becerisi vardı.

"Ve Palmer Eldritch de gördüklerimin geçerliliği olduğunu biliyor," dedi "Kurtulmak için elinden gelen her şeyi yapacak ve yapıyor. Ama başaramayacak. Başaramaz." Ya da en azından diye düşündü, başaramaması olası. Ama 'gelecek' zaten bu demekti; birbirine girmiş olasılıklar. Ve uzun zaman önce bunu kabul etmişti, bununla nasıl başa çıkacağını öğrenmişti; hangi zaman çizgisini seçeceğini içgüdüsel olarak biliyordu. Bu sayede Leo'nun şirketindeki pozisyonunu elde edebilmişti.

"Ama Leo bu yüzden senin işini halletmeyecek," dedi Anne. "Seni gerçekten de Yeryüzüne göndermeyecek; söylediklerinde ciddiydi. Bu-

nun ciddiyetini anlamıyor musun? Yüzündeki ifadeden yola çıkarak söyleyebilirim ki yaşadığı sürece asla-"

"Yeryüzü," dedi Barney, "orada yeterince kaldım," o da bu söylediğinde ciddiydi; burada, Mars'ta kendisini bekleyen hayatı istiyordu artık.

Eğer Palmer Eldritch için yeterince iyiyse, kendisi için de yeterince iyi olabilirdi. Ne de olsa Eldritch bir dizi farklı hayat yaşamıştı; adamın, yaratığın ya da artık her neyse o şeyin bilge bir tarafı vardı. Dönüşüm sırasında Eldritch ile birleşmek, Barney'de bir iz bırakmıştı; bir tür kararlılık, kesin olarak bir şeylerin farkına varma hali. Acaba Eldritch karşılığında ondan bir şey almış mıydı? "Onun için değerli olabilecek bir şeye sahip miydim?" diye sordu kendi kendine, "bir öngörü, bir anı, bir değer?

İyi soruydu. Yanıtın "hayır," olduğuna karar verdi. Düşman, Terra ve Prox arasında yaptığı yolculuklar sırasında insan ırkının içine girmiş çirkin ve yabancı bir şeydi ama burada sürdürdüğümüz ölümlü hayatlarımızın anlamını benden çok daha iyi bildiği de kesindi. Yüzyıllarca gezinip, içinde yaşayabileceği yaşam formları bulmuştu...Belki de bilgisinin kaynağı da buydu; *bir başına, sonsuza kadar üremek.* Bununla kıyaslandığına ben ne biliyorum ya da ne yaşadım ki? Hiçbir şey.

Nonn ve Fran Schein kompartımanın kapısındaydılar. "Hey, Mayerson, nasıldı? Chew-Z'nin ikinci seferi nasıl oldu?" İçeri girdiler, sabırsızca vereceği yanıtı bekliyorlardı.

"Asla satmaz," dedi Barney.

Norm hayal kırıklığına uğramış gibi, "Ben öyle düşünmedim," dedi; "Hoşuma gitti, bence Can-D'den daha iyi, şey hariç-" biraz duraksadı, tereddüt ediyordu, endişeli bir ifadeyle karısına bakıyordu, "Olduğum yerde ürkütücü bir şeyin varlığını hissettim; bir şekilde işleri bozuyordu sanki. Ben de doğal olarak-"

Fran onun sözünü keserek, "Bay Mayerson yorgun görünüyor," dedi. "Detayları sonra anlatırsın."

Norm Schein, Barney'e şöyle bir bakıp, "Sen tuhaf bir adamsın, Barney," dedi. "İlk seferden sonra, kızın paketini zorla elinden aldın, Chew-Z'yi yutmak için gelip kendini buraya kilitledin, şimdi de işe yaramaz diyorsun. Belki de çok fazla kullandığın içindir. Aç gözlülük etmeyecektin adamım. Ben yine deneyeceğim ama dikkatli olacağım, senin gibi yapmam." Kendi kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi, "Ciddiyim, benim hoşuma gitti," dedi.

"Orada yanında olan şey hariç," dedi Barney.

"O şeyi ben de hissettim," dedi Fran sessizce. "Ben bir daha denemeyeceğim. Ben- korktum. O şey artık her neyse." Kadın titreyerek, kocasına yaklaştı, o da otomatik olarak kolunu kadının beline doladı.

"Korkma," dedi Barney. "O şey de sadece yaşamaya uğraşıyor; hepimiz gibi."

Fran, "Ama o kadar-" diye söze başlamıştı ki Barney araya girdi, "Onun kadar eski bir şey bize hoş görünmez elbette," dedi, "o kadar devasa

bir zaman algımız yok."

"Sanki ne olduğunu biliyormuş gibi konuşuyorsun," dedi Norm.

Ne olduğunu biliyorum diye geçirdi aklından Barney. Çünkü Anne'in de dediği gibi onun bir kısmı burada, içimde. Ve o da benden aldığı parçayı kendi yapısına entegre edecek. Yani Leo onu öldürdüğünde benim için kötü bir an olacak. Acaba nasıl hissedeceğim diye düşündü.

"O şeyin," dedi Barney hepsine, özellikle de Norm Schein ve karısına bakarak, "bir adı var ve eğer telaffuz edersem hepiniz tanıyacaksınız. Gerçi o kendini asla böyle adlandırmaz, ona bu adı veren biziz. Binlerce yıl mesafede duruyor ama önünde sonunda onunla yüzleşeceğiz, ne mesafe ne de zaman kalacak aramızda."

Anne Hawthorne, "Sen Tanrı'yı kastediyorsun," dedi.

Barney buna doğrudan yanıt verme gereği duymadı sadece belli belirsiz başını salladı.

"Ama- şeytan?" diye fısıldadı Fran Schein.

"Bir açıdan öyle, sadece neyi tecrübe ettiğimize bağlı olarak, daha fazlası değil." Bana kendi yöntemleriyle nasıl yardım etmeye çalıştığını sana anlatmalı mıyım? diye geçirdi aklından ama yine de hepimizi bağlayan kaderin zincirleri onu da bağlıyordu.

"Vay be!" dedi Norm Schein, dudakları neredeyse ağlayacakmış gibi büzüşmüştü; bu haliyle kopya çekmiş küçük bir çocuğa benziyordu.

ON ÜÇ

Daha sonra, bacaklarını doğru düzgün kullanmaya başladığında, Anne Hawthorne'u yüzeye çıkardı ve ona bahçesini gösterdi.

"İnsanları geri çevirmek de cesaret ister," dedi Anne.

"Leo'yu mu kast ediyorsun?" Kızın ne demek istediğini anlamıştı. Leo'ya, Felix Blau'ya, tüm P. P. Layouts'a ve Can-D organizasyonuna yaptığı şey tartışılacak bir konu bile değildi. "Leo yetişkin bir adam," dedi. "Üstesinden gelecektir. Eldritch ile kendi başına mücadele etmesi gerektiğini anlayacak ve bunu yapacak." Ayrıca Eldritch'e dava açsaydık bile bu pek de bir işe yaramayacaktı diye düşündü; bilicilik yeteneğim bana öyle söylüyor.

"Pancar," dedi Anne. Otomatik traktörün kanatlarından birine oturmuş, tohum paketlerine bakıyordu. "Pancardan nefret ederim, dikme lütfen, şu hormonlu olanlar özellikle, hani yeşil renkli, uzun; tatları plastik gibi."

"Buraya taşınmayı düşündün mü?"

"Hayır." Traktörün kontrol paneline baktı ve enerji kablolarından birini elinde evirip, çevirdi. "Ama sizinle arada bir akşam yemeği yemek isterim; en yakın komşumuz sizsiniz."

"Dinle," dedi, "O kaldığın harabeyi," birden durdu, işte diğerlerinin kullandığı kelimeleri kullanmaya başlamıştı bile, "senin kaldığın tüneli de

elden geçirebiliriz," diyecektim, "Haftanın herhangi bir günü ilgilenebiliriz."

"Pazar olur mu?"

"Pazar olmaz. O gün *Kutsal Yazıları* okuyoruz."

"Dalga geçme," dedi Anne.

"Dalga geçmiyordum," gerçekten de öyle bir niyeti yoktu.

"Palmer Eldritch ile ilgili söylediklerin-"

"Sadece tek bir şey söylemek istedim, ya da en fazla iki şey. Her şeyden önce, o -neyi kasttetiğimi biliyorsun- gerçekten var, gerçekten orada. Onun hakkında düşündüklerimize, onunla ilgili tecrübelerimize benzemese de- ve ikincisi," durdu, tereddüt ediyordu.

"Söyle."

"Bize pek yardım edemiyor," dedi Barney, "belki biraz ama eli boş kalıyor; bizi anlıyor, yardım etmek istiyor, deniyor ama o kadar kolay değil. Bana nedenini sorma. Belki o bile bilmiyordur. Belki olanlar onu bile şaşırtıyor hem de bunca zamandır üzerinde kafa yormuş olmasına rağmen." Ve eğer Leo'dan kurtulabilirse, düşünmeye devam etmek için daha çok vakti olacak diye geçirdi aklından. Leo neyle karşı karşıya olduğunu biliyor mu? Eğer bilseydi... Planını uygulamaya devam eder miydi?

"Eldritch'in içine giren her neyse, her neyle karşı karşıyaysak, onun bizden üstün olduğunu biliyoruz ve senin de dediğin gibi onun ne yaptığına ya da ne istediğine dair bir fikrimiz olamaz; gizemli ve aklımızın alabildiğinin ötesinde bir

şey," dedi Anne. "Ama Barney, sen yanılıyorsun. Elleri boş kalan bir şey Tanrı olamaz. Senin bahsettiğin yaratığa kendisinden üstün bir şey tarafından şekil verilmiş; aynen bize verildiği gibi. Oysa Tanrı yaratılmamıştır ve kafası da karışık değildir."

"Onda tanrısal bir varlık hissettim. Oradaydı." Özellikle de Eldritch denemem için beni zorladığında diye düşündü.

"Elbette öyledir," dedi Anne. "Senin bunu anladığını sanıyordum; o zaten burada, hepimizin içinde ve bahsettiğimiz şekide, daha üstün bir yaşam biçiminde, elbette kendini gösterecek. Bak sana kedi fıkrasını anlatayım. Kısacık ve gayet basit bir fıkra. Bir ev sahibesi akşam yemeği verecek, kendisi oturma odasında misafirleriyle sohbet edip bir şeyler içerken üç kiloluk biftek de mutfakta bekliyor. Kadın daha sonra misafirlerinden izin isteyip, bifteği pişirmek üzere mutfağa gidiyor ve ne görsün? Biftek yok. Evin kedisi de orada oturmuş, mutlu mutlu patilerini yalıyor."

"Bifteği kedi yemiş," dedi Barney.

"Öyle mi? Misafirler de geliyor, başlıyorlar tartışmaya. Biftek yok; kedi orada ve karnı tok, keyfi yerinde görünüyor. Biri diyor ki, "kediyi tartalım," iyi fikir diye düşünüyorlar. Kediyi götürüp, tartıyorlar, tamı tamına üç kilo. "Tamam işte," diyorlar, "Biftek burada," Ne olduğundan emin oldukları için rahatlar, artık ellerinde deneye dayalı bir kanıt var. Sonra bir tanesi biraz düşünüyor ve şaşkınlıkla, "İyi de biftek buradaysa

kedi nerede?"diyor.

"Bunu daha önce duymuştum ama konuyla ne alakası var?"

"Bu fikra, ontoloji sorununun en iyi özeti. Üstüne biraz düşünürsen-"

"Lanet olsun," dedi Barney öfkeyle, "O üç kilo kedinin ağırlığı zaten; saçmalık, tartı üç kiloyu gösteriyorsa biftek orada değil demektir."

"Şarapla ekmeği hatırla," dedi Anne.

Barney ona baktı, ne demek istediğini anlıyor gibiydi.

"Evet," dedi kız. "Kedi biftek değildi ama kedi, bifteğin o anda aldığı görüntü olabilir. Temel kelime -olmak- Palmer Eldritch'in içine giren şeyin Tanrı –olduğunu- söyleme, Barney. Çünkü O'nun hakkında çok fazla bir şey bilmiyorsun. Ama sistemler arası boşluktan gelen o yaşayan canlı, bizim gibi, Tanrı'nın görüntülerinden biri olabilir. Kendisini bize göstermek için seçtiği yollardan biri. Dolayısı ile Tanrı olduğunu söyleme, Barney." Kız ona ümit dolu gözlerle gülümsüyor, anlayıp anlamadığını merak ediyordu.

"Bir gün," dedi Barney, "O anıta tapabiliriz." Leo'nun yaptığı iş hayranlık verici olmasına rağmen, tapmamızın sebebi bu olmayacak, hepimiz, çaresizliğimizle, sonsuz güce tapacağız ve bir açıdan da haklıyız çünkü bu güçler var, orada. Ama Anne'in dediği gibi, gerçek doğasına gelince-"

"Sanırım bahçenle ilgilenmek istiyorsun artık," dedi Anne. "Ben de tünelime gitsem iyi olur. İyi şanslar, bir de Barney-" kız onun yanına

gelip, elini tuttu ve "Asla kendini küçümseme," dedi. "Karşımıza çıkan Tanrı mıydı ya da başka üstün bir varlık mıydı bilmem ama o da bunu istemezdi." Uzanıp onu öptü ve tünele doğru yürümeye başladı.

"Sence doğru bir iş mi yapıyorum?" diye bağırdı Barney onun arkasından. "Burada bahçeyle uğraşmanın bir anlamı var mı yoksa biz de diğerleri gibi-"

"Bana sorma. Bu konuda otorite değilim."

"Sen sadece ruhsal kurtuluşunla ilgileniyorsun," dedi Barney sertçe.

"Onunla bile ilgilenmiyorum artık," dedi Anne. "Kafam karmakarışık ve buradaki her şey mutsuz olmama neden oluyor. Dinle," dedi ve arkasını dönüp, tekrar yanına geldi. Gözleri ışıksız, karanlıktı. "Bendeki Chew-Z'yi almak için boğazıma yapıştığında ne gördüm biliyor musun? Gördüm diyorum, inandım demiyorum."

"Yapay bir el. Çelik dişler ve gözlerim-"

"Evet, gözlerin de mekanikti. Bu ne anlama geliyor?"

"Mutlak gerçekliği gördüğün anlamına geliyor. Salt görüntünün ardındaki özü." Senin ifadelerini kullanacak olursak diye düşündü gördüğün bir işaretti.

Kız bir süre ona baktı. "Sen gerçekte öyle misin yani?" dedi ve geri çekildi. "Neden olduğun gibi görünmüyorsun peki? Şimdi öyle değilsin. Anlamıyorum." Ardından huzursuzca, "Keşke o kedi hikâyesini anlatmasaydım," diye ekledi.

"Ben de aynısını sende gördüm," dedi Barney.

"Aynı anda. Emin ol benle boğuşurken kullandığın parmaklar bunlar değildi." Ve her an yeniden ortaya çıkabilir diye düşündü, o şey gerçekte olmasa da potansiyel olarak bizimle birlikte.

"Bu bir lanet mi?" dedi Anne. "Demek istediğim, Tanrı'nın bizi lanetlediğini biliyoruz; yine aynı şey mi oluyor?"

"Bu sorunun yanıtını senin bilmen gerekir; ne gördüğünü hatırlıyorsun. Üç işaret- ölü, yapay el, lensler ve bozuk çene yapısı." Bunlar onun varlığının sembolleri diye düşündü. Ve bizim kendimizi ona karşı koruyabileceğimiz ayinlerimiz yok; onu ekmek -su ya da ekmek- şarapla sınırladığımız eskiden kalma, zahmetli, titiz ritüellerimizle engelleyemeyiz. O dışarıda, her yöne doğru akıyor; gözlerimizin içine bakıyor ve gözlerimizle bakıyor.

"Bu bir bedel," dedi Anne, "Ödememiz gereken bir bedel. Chew-Z almak istediğimiz için aynen elmayı yediğimiz zamanki gibi."

"Evet," diyerek onayladı kızı. "Ama sanırım ben bedeli ödedim." Ya da ödemekten kıl payı yırttım diye düşündü. Sadece Terralı bedeniyle bildiğimiz o şey, yok olacağı esnada benim yerime geçmek istedi; bir zamanlar olduğu gibi Tanrı insan için öleceğine, bu üstün güç bizden onun için yok olmamızı istedi.

Bu onun şeytan olduğu anlamına mı gelir? Norm Schein'a söylediklerime kendim inanıyor muyum? İki bin yıllık bir şeyin böyle bir şey istemesi onu alçaltır. Tozdan yaratılmış bir organizmanın kendini ölümsüzleştirme çabasından

başka bir şey değil bu. Hepimiz bizim yerimize bir keçinin ya da kuzunun kurban edilmesini tercih ederiz; Tanrıya bunları sunarız. Neticede hepimiz hayatta kalma prensibiyle yaşıyoruz.

"Görüşürüz," dedi Anne. "Seni yalnız bırakayım artık; traktörüne atla da kazmaya başla, belki bir sonraki görüşmemizde, su sistemi tamamlanmış olur," kız gülümseyerek uzaklaştı.

Barney traktöre bindi ve mekanizmayı çalıştırdı; motordan itiraz sesleri yükseliyordu, demek ki o da aylardır uyuyor olmaktan memnundu.

* * *

Kepçeyle ancak yarım mil derinliğinde bir kuyu kazabilmişti ve hâlâ su yoktu. O sırada Mars'a özgü yaşam formlarından birinin kendisini takip ettiğini fark etti. Motoru durdurup, soğuk Mars güneşinin ışığına bakarak peşindekinin ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Karşısındaki şey dört ayaklı yaşlı bir baba-anneye benziyordu ve epeyce aç görünüyordu; bunun muhtemelen çakalımsı yaratık olduğunu düşündü; çakalla ilgili olarak onu defalarca uyarmışlardı. Yaratık artık her neyse çok aç olduğu belliydi; iştahla kendisine bakıyordu ve ardından yaratığın düşünceleri telapatik olarak kendisine ulaştı. Demek ki haklıydı.

"Seni yiyebilir miyim?" dedi yaratık ve ağzından sular akıtarak, birkaç adım daha yaklaştı.

"Tanrı aşkına, tabii ki hayır!" dedi Barney ve traktörün içinde kendini korumaya yarayacak bir şeyler olup olmadığına bakındı. Demir bir İngiliz anahtarı buldu ve onu Marslı avcıya doğru salla-

dı; mesajı bu şekilde vermeyi daha doğru buldu.

"İn o aletten aşağı," diye düşündü Marslı avcı, "Seni oradan yakalayamam." Son cümlenin ona ulaşmaması gerekiyordu elbette ama bir şekilde duymuştu işte. "Beklerim," diye düşündü yaratık, "Önünde sonunda inecek oradan."

Barney motoru yeniden çalıştırıp, Su çiçeğinin tarafına doğru yöneldi ama homurdanarak ilerleyen makine, insanı deli edecek kadar yavaş gidiyordu ve sanki her milim de durmanın eşiğine geliyor. Belki de yaratık haklıdır diye düşündü Barney; inip, yüzleşsem daha iyi olabilir.

Ne tuhaf diye düşündü; Palmer'ın içine giren o olağanüstü güçlü şeyin elinden kurtuldum ve şimdi burada yaşlı bir çakala yem olacağım. Bilici becerilerime rağmen bunu göremedim; demek ki son durak burasıymış. Belki de görmek istemedim...Dr. Smile burada olsa kesin bu tespiti yapardı.

Barney bir süre aracın içinde sessizce oturdu. Marslı yamyam babaanne gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Tamam," dedi Barney. "İşte geliyorum." Traktörden aşağı atladı.

Yaratık ona doğru koştu.

Aralarında neredeyse beş adım mesafe kalmıştı ki yaratık durdu, tiz bir ses çıkardı ve ona dokunmadan, yanından koşarak geçip, yola devam etti. Barney şaşkınlıkla onu izlerken, yaratığın, "Temiz değil," diye düşündüğünü duydu. Yaratık ileride bir yerde durdu ve korkuyla Barney'e baktı. "Sen temiz değilsin."

Temiz değil miyim? Nasıl yani? Neden?

"Değilsin işte," diye yanıt verdi avcı. "Kendine bir bak. Seni yiyemem; hastalanırım."

Olduğu yerde duruyordu, hayal kırıklığına uğradığı belliydi ama Barney onu bir taraftan da tetikte olduğunu hissedebiliyordu; canavarı bir şekilde ürkütmüş, hatta dehşete düşürmüştü.

"Belki hepimiz, yani yeryüzünden gelen herkes senin için kirlidir, neticede bu dünyanın yabancısıyız."

"Hayır, sadece sen. Baksana, ığğhh, şu sağ koluna bir bak. Senle ilgili kesinlikle ters bir şey var. Bu şekilde nasıl yaşayabiliyorsun? Kendini bir şekilde temizleyemez misin?"

Barney sağ koluna ya da eline bakma ihtiyacı bile duymadı. Gerek yoktu.

Soğukkanlılıkla, ağırbaşlılığını korumaya çalışarak, tünele doğru yürüdü.

* * *

O gece Su Çiçeğindeki sıkış tıkış odasında uyumaya hazırlanırken, birisi kapısını çaldı. "Hey, Mayerson. Aç kapıyı!"

Üzerine sabahlığını geçirip, kapıyı açtı.

"Şu gemi geri geldi," dedi Norm Schein, çok heyecanlı görünüyordu, "Chew-Z'nin adamları, skinin kaldı mı? Kaldıysa-"

"Eğer beni görmek isterlerse, buraya inmeleri lazım. Onlara söylersin," dedi ve kapıyı kapadı.

Norm'un söylene söylene yukarı çıktığını duydu.

Yemek yediği masaya oturdu ve çekmeceden

Terra'dan getirdiği son sigara paketini çıkarıp, içinden bir tane aldı. Yaktı ve düşünmeye başladı; yukarıdan tünelde kalan diğerlerinin sesleri, gürültüleri geliyordu.

Kompartmanın kapısı açıldı. Başını kaldırıp bakmadı bile; masanın altına, küllüğe, kibrite Camel'a bakmaya devam ediyordu.

"Bay Mayerson."

"Ne diyeceğini biliyorum," dedi Barney.

Palmer Eldritch içeri girip, kapıyı kapadı ve Barney'in karşısına oturdu, "Doğru, dostum. Leo ikinci ateşi açmadan hemen önce gitmene izin verdim. Bu dikkatle düşünerek aldığım bir karardı. Mevcut konu üzerine düşünmeye devam edeceğim; üç yüz yıl kadar. Sana da nedenini söylemeyeceğim."

"Nedeniyle ilgilenmiyorum," dedi Barney.

"Neden bana bakmıyorsun?"

"Ben temiz değilim."

"SANA BUNU KİM SÖYLEDİ?"

"Çöldeki bir hayvan. Ve beni daha önce hiç görmemişti; bana yaklaştığında söyledi bunu."

"Hımm, belki bunu söylemek için bir nedeni vardı-"

"Nedeni filan yoktu! Bilakis açlıktan ölmek üzereydi ve beni yemeye can atıyordu. Demek ki söylediği doğruydu."

"İlkel zihinlerde," dedi Eldritch, "temiz olmayanla kutsal olan birbirine karışmıştır; onların ritüeli-"

"Bırak artık zırvalığı," dedi Barney, "hayvanın söylediği doğruydu ve sen de bunu gayet iyi

biliyorsun. Hayattayım, o gemide ölmedim ama kirlendim."

"Ben mi yaptım?"

"Ya sence?"

Eldritch bir süre sessiz kaldı ve ardından omuz silkip, "Tamam. Yıldız sistemlerinin birinden kovuldum, adını söylemeyeceğim zaten senin için bir önemi de yok. Sonra o acayip, deli şeyin içime girdiği yerde oturma izni aldım, şimdi onun bir kısmı sana da geçti. Ama çok değil. Zamanla, yıllar geçtikçe iyileşirsin. Tüneldekiler farkına varmayacak çünkü onlara sattığımız şeyi çiğnedikleri anda onlara da bulaşmış oldu."

"İnsanlarımıza Chew-Z dağıtarak ne yapmaya çalışıyordun? Bunu bilmek istiyorum."

"Kendimi devam ettirmek istiyordum," dedi karşısındaki yaratık sessice.

Barney nihayet başını kaldırdı ve "Bir tür üreme yani?" dedi.

"Evet, tek yolu buydu."

Barney tiksintiyle, "Tanrım, hepimiz senin çocuğun olacaktık," dedi.

"Mayerson, şimdi bunun için endişelenme," dedi insan gibi gülerek, "Yukarıdaki ufak bahçenle oyna, su sistemini hallet. Dürüst olmak gerekirse ben ölmek için can atıyorum. Leo Bulero düşündüğü şeyi yaparsa çok memnun olacağım...Sen zehri almayı reddedince, beni öldürmeyi ciddi ciddi düşünmeye başladı. Neyse, sana Mars'taki hayatında bol şans dilerim; ben yerinde olsaydım, kesinlikle keyif alırdım ama işler öyle gitmedi işte." Eldritch ayağa kalktı.

"Geri dönebilirsin," dedi Barney. "Palmer karşına çıktığında hangi formdaysan ona dönebilirsin. Leo gemine ateş açtığında o bedenin içinde olman gerekmiyor."

"Dönebilir miyim?" dedi, sesinde alay vardı. "Belki orada olmazsam, başıma daha da kötüsü gelecek. Ama sen bunu bilemeyeceksin; sen yaşam süresi sınırlı bir varlıksın ve yaşam süresi az olunca, şey daha az-" durup, düşündü.

"Tamam, bilmek istemiyorum," dedi Barney.

Başını tekrar kaldırdığında Eldritch gitmişti.

Bir sigara daha yaktı. Ne saçmalık diye düşündü. Galaksi içinden nihayet başka bir ırkla tanışıyoruz ve şu davranışımıza bak; gerçi onun da bizden geri kalır yanı yok, hatta bazı açılardan bizden daha kötü.

Ve Leo o zehirle Eldritch'in üstesinden gelebileceğini düşünmüştü. İronik!

Ve işte o berbat zehri almadığım halde yine de fiziksel olarak kirlenmiş durumdayım.

Belki Anne benim için bir şeyler yapabilir, belki orijinal duruma dönmenin bir yolu vardır, akut kirlenme başlamadan önceki halime. Anımsamaya çalıştı ama Neo-Hıristiyanlık hakkında çok az şey biliyordu. Yine de denemeye değerdi; en azından bir umut vardı ve ilerleyen yıllarda en çok ihtiyaç duyacağı şey de umuttu.

Neticede uzayın derinliklerinde yaşayan ve Palmer Eldritch'in şekline giren o yaratığın Tanrıyla bir ilişkisi vardı; eğer Tanrı değilse bile, ki öyle olmadığına karar vermişti, en azından Tanrı'nın yarattıklarından biriydi. Demek ki so-

rumluluğun bir kısmı Tanrıdaydı ve Barney'e öyle geliyordu ki Tanrı bunu kabul edecek kadar olgundu.

Ama Tanrı'ya ulaşmak, işte bu apayrı bir konuydu.

Yine de bundan Anne'e bahsetmeye değerdi; Tanrı'ya ulaşmanın tekniklerini biliyor olabilirdi.

Ama yine de bazı şüpheleri vardı çünkü kendisi ve buradakilerle ilgili olarak bir his vardı içinde; söylemesi zordu ama-

Kurtuluş diye bir şey vardı. Ama-

Herkes için değil.

* * *

Mars'tan Terra'ya dönerlerken Leo Bulero ve Felix Blau durum üzerine uzun uzun konuştular; ikisi de artık ne yapmaları gerektiğini biliyordu.

"Sürekli Venüs etrafında dönen ana bir uydudan diğer gezegenlere gidip, geliyor. Evinin de Luna'da olduğunu biliyoruz,"diye özetledi Felix. "Ve hepimiz gemilerin uzaydaki durumunun ne denli hassas olduğunu da biliyoruz. Ufacık bir patlama bile-"

"BM'nin desteğine ihtiyacımız olacak," dedi Leo, karamsar bir ifadeyle. Başka türlü silahlı çıkamazlardı.

"O konuda bazı ilginç bilgiler var," dedi Felix. "BM'deki adamlarımız Hepburn-Gilbert'e ulaştılar, onu herhangi bir müdahalede bulunmaya zorlayamayız ama en azından konuyu tartışabiliriz." Çantasından bir belge çıkardı. "Genel Sekreterimiz o sözde reenkarnasyon olan dünyala-

rın tamamında Palmer Eldritch'in sürekli ortaya çıkması konusunda endişeli. Bunun ne anlama geldiğini çözecek kadar da zeki bir adam. Yani, durum böyle devam ederse ondan daha fazla destek göreceğimiz kesin-"

Leo onun sözünü keserek, "Felix, sana bir şey sorabilir miyim? Ne zamandan beri yapay kol kullanıyorsun?" dedi.

Felix koluna baktı ve şaşkınlıkla kalakaldı. Ardından Leo'ya baktı ve "Kendi de, ayrıca dişlerin de bir acayip," dedi.

Leo hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve aynaya bakmak için tuvalete gitti.

Evet, şüphe edecek hiçbir şey yoktu. Gözlere kadar her şey Palmer'dı. Felix Blau'nun yanına döndü. "Ne yapacağız Felix?"

"Kabul edeceğiz," dedi Felix. Sabit gözlerle diğer koltuklarda oturanlara bakıyordu. Leo da baktı ve herkeste aynı çene bozukluğunu, aynı parlak, mekanik eli gördü. Bir ellerinde gazete, veya kitap vardı ve hepsi birden parmaklarını gergin gergin oynatıyorlardı. Görüntü pilot kabinine kadar devam ediyordu ve muhtemelen kabinin içinde de aynıydı.

"Neler olduğunu anlamıyorum," dedi Leo çaresizce. "Biz, şeyde miyiz...dönüşümde, yoksa ikimizde kafayı mı yedik?"

"Chew-Z aldın mı?" dedi Felix Blau.

"Hayır. Luna'da yaptıkları o iğneden sonra almadım."

"Ben hiç almadım," dedi Felix. "Demek ki yayılıyor; uyuşturucuyu almasan bile, adam her yer-

de ya da o şey, o şey her yerde. Ama bu iyi bir şey; Hepburn-Gilbert bunun üzerine fikrini değiştirecektir. Artık bu kadarını göze alamaz. Bana kalırsa Eldritch hata yaptı; fazla ileri gitti."

"Belki de işe yaramayacak," dedi Leo. Belki de o lanet organizma protoplazma gibi bir şey; içgüdüsel olarak yayılıyor ve kaynağı kurutulana kadar da yayılmaya devam edecek. Bu işi yapacak olanlar da biziz çünkü ben kişisel olarak evrimime Homo Sapiens olarak devam etmek istiyorum. BM'nin yardımını alırsak...

Ben insanlığın koruyucusuyum dedi kendi kendine.

Acaba bu felaket Terra'ya da yayıldı mı diye düşündü. Upuzun boylu, yapay kolu, tuhaf dişleri olan ve mekanik gözlü bir Palmer Eldritch medeniyeti; hiç hoş değildi. Kendisi, yani Koruyucu bile bunu gözünün önüne getirdiğinde ürpermişti. Ya bir de zihinlerimize girmeyi başarırsa? Sadece anatomimize değil zihinlerimize de müdahale ederse...O zaman onu öldürme planı diye bir şey kalmaz.

Bahse girerim bu olanlar gerçek değil dedi Leo kendi kendine. Hâlâ aldığım o dozun etkisindeyim; asla geri dönmedim- sorun bu işte. Bu düşünce onu rahatlattı çünkü bu hâlâ Terra'ya dokunulmadığı anlamına gelirdi; etkilenen sadece kendisiydi. Barney ile yaptığı görüşme, bu gemi ve yanında duran Felix ne kadar gerçek görünürlerse görünsünler, bu olanlar gerçek değildi.

"Hey, Felix," dedi, kolunu dürterek. "Sen ha-

yalsın, anladın mı? Bu benim şahsi dünyam. Doğal olarak bunu ispat edemem ama-"

"Kusura bakma ama yanılıyorsun," dedi Felix, kısaca.

"Hadi ama! Eninde sonunda uyanacağım ya da o lanet şey sistemden çıktığında her ne yapılıyorsa onu yapacağım. Mümkün olduğunca çok sıvı tüketeceğim ki damarlarımdan tamamen temizlensin." Elini kaldırıp, "Hostes!" diye bağırdı. "Bize içki getir; bana burbon ve su." Sonra da Felix'e baktı.

"Aynısından," diye mırıldandı Felix, "Yalnız benimkinde biraz buz olsun ama çok koymayın çünkü eriyince içkinin tadı bozuluyor."

Hostes yanlarına gelip, tepsiyi uzattı. "Sizinki buzlu," dedi Felix'e. Sarışın, güzel bir kızdı; gözleri iyi parlatılmış taşlar gibi yemyeşildi. Eğilince, birer küreye benzeyen suni olarak büyütülmüş göğüsleri meydana çıktı. Görüntü Leo'nun hoşuna gitmişti ancak kızın çenesinde beliren bozukluk tüm görüntüyü mahvetti. Leo kendini aldatılmış hissediyordu. Şimdi de uzun kirpikli, güzel gözler kaybolmuştu. Can sıkıntısıyla başka tarafa baktı. Özellikle kadınlar söz konusu olduğunda daha da kötü oluyor diye düşündü; mesela Roni Fugate'yi bu halde düşünemiyordu bile.

"Gördün mü?" dedi Felix içkisini yudumlarken.

"Evet," dedi Leo, "çok hızlı hareket etmemiz gerektiği ortada," diye ekledi. "New York'a iner inmez, o ahmak Hepburn-Gilbert'i bulmamız lazım."

"Neden?" diye sordu Felix Blau.

Leo ona dik dik baktı ve Felix'in bardağı tutan yapay, metalik parmaklarını işaret etti.

"Hoşuma gitmeye başladılar aslında," dedi Felix, derin düşüncelere dalmış gibi bir hali vardı.

Ben de öyle düşünmüştüm diye geçirdi aklından Leo. Tam olarak beklediğim buydu işte. Ama hâlâ o şeye ulaşacağıma dair inancım var, bu hafta değilse bile öbür hafta. Bu ay olmazsa bile öbür ay; önünde sonunda, biliyorum. Kendimi tanıyorum artık ve neler yapabileceğimi biliyorum. Her şey bana bağlı. Gelecekte gördüklerim bana yetti, vazgeçmeyeceğim, Palmer-Eldritch öncesinde olduğu gibi yaşayan tek varlık olarak kalsam bile vazgeçmeyeceğim. İçimdeki güce inandığım müddetçe onu alt edebilirim. Neticede kendimden değil, içimdeki bir güçten bahsediyorum yani bir açıdan ben olmayan bir şeyden, Palmer Eldritch denilen o şeyin ulaşıp, tüketemeyeceği bir şey o; ben olmadığım için benim yitirebileceğim bir şey de değil sonuçta. O şeyin büyüdüğünü hissediyorum; gerçek olmayan, bir özü olmayan bu değişime direniyor-yabancılaşmanın, dağılan gerçekliğin bu şeytani işaretlerinden ve Palmer'ın Prox sisteminden ya da uzayın boşluğundan getirdiği o umutsuzluktan etkilenmiyor.

Bunları bana söyleyen evrimleşmiş olan zihnim diye düşündü. O E-Terapi seansları boşuna değildi...Eldritch kadar uzun yaşamamış olabilirim ama hızlandırılmış evrim sürecimde binler-

ce yılı ardımda bırakmamı sağladı ve bu sayede bilgeliğe ulaştım; paramın karşılığını aldım. Her şey o kadar açık ki! Antartika'da benim gibi evrimleşmiş olanlara katılacağım; bizler *Koruyucu* olacağız. Geriye kalanları kurtaracağız.

"Hey Blau," dedi, yapay eliyle adamı ya da artık yarı insana dönüşmüş şeyi kolundan dürterek, "Ben senin soyundanım. Eldritch başka bir uzamdan geldi ama ben de başka bir zamandan geliyorum. Anladın mı?"

"Hı-hı," diye mırıldandı Felix Blau.

"Bak şu koca kafama; ben bir balon kafayım, doğru mu? Ayrıca bu böceklerinkine benzeyen kabuklar, sadece kafamı değil tüm gövdemi kaplıyor. Demek ki benim durumumda terapi gerçekten işe yaradı. O yüzden hemen vazgeçme. İnan bana!"

"Tamam, Leo."

"Biraz daha dayan, sana bir çift mekanik gözden bakıyor olabilirim ama ben hâlâ buradayım. Tamam mı?"

"Tamam, Leo, ne diyorsan odur."

13327
AHZ
0713527 AHZ

18.50 TL